

Lialona

**Tik Jis galėjo tapti
mūsų Gelbėtojas, p. 8**

Kokių tiesų apie kūną sužinome
iš prisikėlimo?, p. 14

Kaip išsilaisvinti iš lytinės
prievartos naštos?, p. 22

Pažink savo priešą: kaip pasipriešinti
keturioms Šėtono strategijoms, p. 30

Darbininkai stato ženklą Šveicarijos Berno šventyklos statybvietėje. Šią šventyklą 1955 metais pašventino prezidentas Deividas O. Makėjus. Tai yra pirmoji ne Šiaurės Amerikoje pastatyta šventykla ir pirmoji šventykla, kurioje apeigos buvo atliekamos ne tik anglų kalba.

Nuotrauka spausdinama gavus Bažnyčios istorijos bibliotekos leidimą

ŽINIOS

- 4 Pirmosios Prezidentūros žinia:**
Teisieji gyvens tikėjimu
Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
- 7 Lankomojo mokymo žinia:**
Kunigystės priesaika ir sandora

VIRŠELIS

Trys Marijos prie kapo,
aut. Viljamas Adolfas Bugro

APYBRAIŽOS

- 8 Gelbėtojo Apmokėjimas.**
Tikrosios krikščionybės pamatas
Vyresnysis Robertas D. Heilsas
*Kadangi Jis gyvas, tai ir mes visi
būsime vėl gyvi.*
- 14 Jėzaus Kristaus prisikėlimas**
ir tiesos apie kūną
Deividas A. Edvardsas
*Jėzaus Kristaus prisikėlimas mus
moko esminių tiesų apie amžiną-
ją ir šventąją kūno prigimtį.*
- 22 Tiltas į viltį ir išgijimą**
Nanona Teli
*Kaip jūs arba jūsų mylimas
žmogus galite atrasti ramybę, viltį
ir išgijimą po tokio siaubingo ir
traumuojančio įvykio kaip lytinė
prievarta?*
- 28 Senas šeimos albumas:**
šeimos pasakojimų galia
Amnerisas Puskasu
*Mane ir toliau stiprina pasa-
kojimai apie mano protėvius
ir jų gyvenimą.*

30 Karas tęsiasi

Vyresnysis Laris R. Lorensas
*Vyresnysis Lorensas pasakoja apie
keturias Šėtono strategijas ir kaip
joms pasipriešinti.*

RUBRIKOS

- 20 Muzika: Ateikite, ateikite pas Jį**
Styvenas K. Džounsas ir
Maiklas F. Mūdis
- 38 Tikėjimo portretai:**
Skaidritė Bokuma
- 40 Pastarųjų dienų šventųjų balsai**
- 80 Kol susitiksime vėl: Dievo galia**
Vyresnysis Briusas R. Makonkis

44 Kaip suprasti savo patriarchalinį palaiminimą

Eli Arnel ir Margaret Vilden

Patriarchaliniai palaiminimai yra panašūs į asmeninius žemėlapius. Štai keli patarimai, kaip juos suprasti.

48 Pasiruošimas naujai kelionei

Karina Martins Pereira Koreija de Lima

Abejonės ir baimės pradedant kurti savo šeimą kėlė man nerimą. Kaip nusiraminti?

50 Kaip galiu studijuoti protu ir širdimi?

Kaip, pagal Viešpatį, reikia ieškoti atsakymų į savo klausimus ir geriau suprasti Raštus?

52 Pritaikykite sau Evangelijos studijas

Sužinokite, kaip efektyviausiai studijuoti Evangeliją.

56 Bažnyčios vadovų atsakymai: Kaip atrasti tikrąją ramybę

Vyresnysis Kventinas L. Kukas

57 Užmirštos knygos, prisimintas liudijimas

Abigailė D. Ferer

Diena, kai manęs paprašė papasakoti apie Bažnyčią, yra ta diena, kai pamiršau ką apie ją pasakyti. Ar užteks mano paprastų žodžių?

58 Jie matė Jį

Paskaitykite šiuos liudijimus apie prisikėlusį Gelbėtoją ir pamatysite, kaip jūs galite būti Jo Prisikėlimo liudininkais.

62 Mūsų erdvė

63 Plakatas: Kristaus jūs kareiviai

64 Klausimai ir atsakymai

Kaip sužinoti, ar Dievas klausosi mano maldų?

66 Andrėjus ir blogasis žodis

Džiuli C. Donaldson

Vienas mažytis blogas žodis per daug neįskaudins, ar ne?

68 Apaštalo atsakymai: Kaip galiu padėti savo šeimai būti stipriai?

Vyresnysis Deividas A. Bednaris

69 Šventyklai ruošimės kiekvieną dieną

Džoi D. Džouns

Sužinokite, kaip sesuo Džouns išsikėlė svarbų tikslą.

70 Star švyti

Džeinė Makbraid

Star nerimavo, nes pirmą kartą turėjo eiti į Pradinukų organizaciją. Ar ji susiras draugų?

72 Būkite šviesa!

Elžbieta Pinborou

Aštuoni būdai, kaip būti geru draugu.

73 Bažnyčios istorijos veikėjai: Evangelijos sklaidimas

74 Prisiminti Jėzų

Lindsė Taner

Mija mokosi apie sakramentą.

76 Pasakojimai apie Jėzų: Jėzus mums parūpino sakramentą

Kim Veb Ryd

79 Velykų lėlės

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną. Užuomina: ar tai spindi?

2017 M. BALANDIS, 19 TOMAS, NR. 1
LIAHONA 14444 156

Tarptautinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus
Bažnyčios žurnalas

Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas,
Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštalo Kvorumas: Raselas M. Nelsonas,
Dalinis H. Ouksas, M. Raselas Balardas, Robertas D. Heilsas,
Džefris R. Holandas, Deividas E. Bednaris, Kventinas L. Kukas,
D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersen, Ronaldas A.
Resbandas, Garis E. Styvensonas ir Deilas G. Renlandas

Redaktorius: Džozefas V. Sitas

Redaktoriaus pavaduotojai: Rendalas K. Benetas,
Kerolė F. Makonki

Konsultantai: Brajenas K. Eštonas, Džina B. Bingham,
Legrandas R. Kurtis Jaunesnysis, Kristofelis Goldenas, Daglas D.
Holmsas, Erikas V. Kopicke, Laris R. Lorensas, Kerolė M. Styvens

Generalinis direktorius: Piteris F. Evansas

Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas

Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas

Vadovaujantis redaktorius: Adamas K. Olsonas

Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjas: Rajenas Karas

Padėjėja leidybos klausimais: Kremilda Amaral

Rašymo ir redagavimo grupė: Betani Bartolomėja, Britanė
Byti, Deividas Diksonas, Deividas A. Edvardsas, Metju D.
Flitonas, Lori Fuler, Garetas H. Garfas, Larenė Porter Gaunt,
Šarlotė Larkabal, Maiklas R. Morisas, Erikas B. Murdokas,
Seli Džonson Odekirk, Džoša Dž. Perkis, Dženė Pinborou,
Ričardas M. Romnis, Minda Anė Selu, Marisa Vidison

Generalinis meno skyriaus direktorius:

Dž. Skotas Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas

Apipavidalinimo grupė: Zaneta Endrius, Fėjus P. Endrius,
K. Kimbolas Botas, Tomas Caildas, Deividas Grynas, Kolyn
Hinkli, Erikas P. Džonsenas, Siuzana Lofgren, Skotas M. Mujus,
Markas V. Robisonas, Rachelė Smit, Bredas Tyras,
K. Nikolė Vokenhorst

Intelektualinės nuosavybės koordinatore:

Koletė Nebeker Onė

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piteris

Gamybos grupė: Glenas Adaras, Koni Bautorpė Bridž,

Džiulė Burdet, Brajanas V. Džidžis, Džini Dž. Nelson,

Geil Teit Raferti, Derekas Ričardsonas

Spausdinimui ruošė: Džoša Denisas, Amonas Harisas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Styvenas T. Luisas

Realizacijos skyriaus direktorius: Trojus K. Velinga

Žurnalo prenumeratos sąlygos ir kainą už JAV ir Kanados ribų
galite sužinoti tinklalapyje store.lds.org arba pasiteiravę savo Baž-
nyčios paskirstymo centre, arba savo apylinkės ar skyriaus vadovo.

Rankraščius ir užklaudas galite pateikti interneto
tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką
adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką
adresu Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA.

Žurnalas Liahona (Mormono Knygos terminas, reiškiantis
kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų,
bislamu, bulgarų, sebuanu, čekų, danų, estų, fidžiu, graikų,
islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, khmerų, kinų,
kinų (supaprastinta), kiribatų, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų,
lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų,
portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samoa, slovėnų, suomių,
suahilių, švedų, tagalų, taičių, tajų, tonga, ukrainiečių,
urdu, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis
kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingu periodiškumu.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.
Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.

Informacija apie autorių teises: jei nenurodyta kitaip,
asmenys gali kopijuoti medžiagą iš „Liahonos“ savo
asmeniniam, nekomerciniam naudojimui (įskaitant Bažnyčios
pašaukimus). Ši teisė gali būti atšaukta bet kuriuo metu.
Vaizdinė medžiaga negali būti kopijuojama, jei nėra nurodyta
kitais šalia meno kūrinio. Autorių teisių klausimais galite
kreiptis adresu: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el.
paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2017 Vol. 19 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian
(ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and
October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Šeimos namų vakaro idėjos

Šiame numeryje yra straipsniai ir veiklų aprašymai, kuriais galite remtis per šeimos
namų vakarą. Štai du pavyzdžiai.

„Jie matė Jį“, p. 58. Ką reiškia būti Kris-
taus liudytoju? Kartu su šeima perskaite
šį straipsnį galite aptarti, kokiais būdais
galite būti Kristaus liudytojais, nors Jo
fiziškai nematėte. Galite sugalvoti suartėji-
mo su Gelbėtoju idėjų, pvz., ieškoti progų
tarnauti jūsų bendruomenėje gyvenantiems
pabėgėliams, studijuojant Raštus mokytis
apie Gelbėtojo gyvenimą, prižiūrėti kurios
nors poros vaikus, kad ji galėtų apsilan-
kyti šventykloje, arba pagelbėti draugui
bėdoje. Taip pat galite internete adresu
mormon.org/easter peržiūrėti vaizdo įrašą
(anglų kalba) ir apmąstyti Kristaus bei Jo
prisikėlimo svarbą mūsų gyvenime.

„Šventyklos ruošimės kiekvieną die-
ną“, p. 69. Sesuo Džoi D. Džouns mums
primena, kad mūsų gyvenime šventykla turi
būti prioritetas ir kad šeimos istorijos darbas
mums padeda pasiruošti jai įžengti. Vietoj
šeimos namų vakaro galite surengti „šei-
mos istorijos ir šventyklos vakarą“. Galite
pasimokyti, kaip indeksuoti vardus, ieškoti
informacijos apie šeimą, aptarti šventyklos
apeigų svarbą ir peržiūrėti pasaulio šventyk-
lų nuotraukas. Jei gyvenate netoli šven-
tyklos, galite pasivaikščioti jos teritorijoje ir
aptarti, kaip šventyklos gali mus suartinti su
Dangiškuoju Tėvu ir padėti pajusti Jo meilę.

DAUGIAU INTERNETE

Žurnalas Liahona ir kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama tinklalapyje
languages.lds.org. Apsilankę adresu internete **facebook.com/liahona.magazine**
(turinys prieinamas anglų, portugalų ir ispanų kalbomis) rasite įkvėpiančių minčių, šeimos
namų vakarų idėjų ir medžiagos dalinimuisi su draugais ir šeima.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo straipsnio pirmąjį puslapį.

Amžinasis gyvenimas,
8, 14

Apmokėjimas, 8, 22, 74, 76

Bažnyčios istorija, 73

Drąsa, 40, 57, 63

Draugystė, 70, 72

Dvasinė galia, 4, 30, 63, 80

Garbinimas šventykloje, 69

Išgydymas, 22

Jėzus Kristus, 8, 14, 30,

56, 58, 74, 76, 79

Kalba, 40, 66

Karas danguje, 30

Kūnas, 14

Kunigystė, 7, 80

Liudijimas, 38, 50, 57, 58

Malda, 41, 62, 64

Pagundos, 30, 63

Patriarchaliniai

palaiminimai, 44

Pavyzdys, 72

Prisikėlimas, 8, 14, 58,

76, 79

Ramybė, 48, 56, 62, 66

Raštų studijavimas, 43,

52, 57

Sakramentas, 74, 76

Sandoros, 7

Seksualinė prievarta, 22

Šeima, 28, 42, 48, 68

Šeimos istorija, 28

Šventoji Dvasia, 50

Tarnavimas, 4, 42, 68

Tikėjimas, 4, 38, 41, 48, 80

Velykos, 14, 58, 76, 79

Viltis, 22, 48

Žinojimas, 50, 52

**Prezidentas
Dyteris F. Uchtdorfas**

Antrasis patarėjas Pirmojoje
Prezidentūroje

TEISIEJI GYVENS TIKĖJIMU

Rabinas ir muilo virėjas

Yra senas žydų pasakojimas apie muilo virėją, kuris netikėjo esant Dievą. Vieną dieną eidamas su rabinu jis tarė: „Aš kai ko nesuprantu. Jau tūkstančius metų turime religiją. Tačiau kur tik žiūri, visur blogis, ištvirkimas, nesąžiningumas, neteisybė, skausmas, alkis ir smurtas. Atrodo, kad religija pasaulio visiškai nepagerino. Tad klausiu tavęs, kam apskritai ji reikalinga?“

Rabinas neskubėjo atsakyti ir toliauėjo su muilo virėju. Galiausiai jie priėjo žaidimų aikštelę, kur purve žaidė murzini vaikai.

Tada rabinas tarė: „Aš kai ko nesuprantu. Tik pažvelk į šiuos vaikus. Muilą juk turime tūkstančius metų, tačiau šie vaikai vis tiek murzini. Kam apskritai reikalingas tas muilas?“

Muilo virėjas atsakė: „Bet, rabine, neteisinga dėl šių murzinų vaikų kaltinti muilą. Jis naudingas tik tada, kai yra naudojamas.“

Rabinas nusišypsojo ir atsakė: „Būtent.“

Kaip turėtume gyventi?

Apaštalas Paulius, cituodamas vieną Senojo Testamento pranašą, taip apibendrino, ką reiškia būti tikinčiuoju: „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Romiečiams 1:17).

Galbūt šis paprastas teiginys mums padeda suprasti, kuo trapi ir neefektyvi religija skiriasi nuo religijos, turinčios galią keisti gyvenimą.

Tačiau, kad suprastume, ką reiškia gyventi tikėjimu, turime suprasti, kas yra tikėjimas.

Tikėjimas – tai kur kas daugiau nei įsitikinimas. Tai yra visiškas pasiklojimas Dievu ir veikimas.

Tai yra kur kas daugiau nei norėti.

Tai yra kur kas daugiau nei sėdėti, linksėti galvomis ir sakyti, kad sutinkame. Sakydami „teisusis gyvens tikėjimu“ omenyje turime tai, kad vadovausimės savo tikėjimu.

Elgiamės pagal savo tikėjimą: ne beatodairiškai paklusdami, o tikrai ir nuoširdžiai mylėdami mūsų Dievą ir remdamiesi neįkainojama išmintimi, kurią Jis apreiškė Savo vaikams.

Tikėjimą turi lydėti veiksmas, antraip jis bus negyvas (žr. Jokūbo laiško 2:17). Tai visai nėra tikėjimas. Jis neturi galios pakeisti nė vieno asmens, o ką jau bekalbėti apie pasaulį.

Visi tikintys vyrai ir moterys kliaunasi savo gailėstinguoju Dangiškuoju Tėvu – netgi nežinios metu, net abejonių ir nelaimių metu, net kai jiems sunku viską aiškiai matyti ir suprasti.

Visi tikintys vyrai ir moterys nuoširdžiai eina mokinytės keliu ir stengiasi sekti savo mylimo Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus, pavyzdžiu. Tikėjimas motyvuoja ir iš tiesų mus įkvepia lenkti savo širdis link dangaus ir aktyviai stengtis padėti, pakylėti ir laiminti kitus.

Religija be veiksmo yra lyg neišpakuotas muilas. Jis gali turėti nuostabų potencialą, tačiau nenaudojamas pagal paskirtį jis duos mažai naudos. Sugrąžintoji Jėzaus Kristaus Evangelija yra veiksmo Evangelija. Jėzaus Kristaus Bažnyčia tikrosios religijos moko per vilties, tikėjimo ir tikrosios meilės žinią, o taip pat per dvasinę ir materialinę pagalbą mūsų aplinkiniams.

Prezidentas Uchtdorfas su dukra Antje lanko pabėgėlius netoli Atėnų, Graikijoje, įkurtoje stovykloje.

Prieš kelis mėnesius aš su savo žmona Harieta ir keliais mūsų vaikais lankėmės Viduržemio jūros regione. Ten aplankėme kelias pabėgėlių stovyklas ir susitikome su šeimomis iš karų nuniokotų šalių. Nors tai ne mūsų tikėjimo žmonės, tačiau jie vis tiek mūsų broliai ir seserys, kuriems reikėjo skubios pagalbos. Mūsų širdys imdavo stipriau plakti, kai pamatydavome, kaip mūsų Bažnyčios nariai, nepaisydami žmonių religijos, tautybės ar išsilavinimo, vadovaudamiesi savo tikėjimu padeda bėdoje atsidūrusiems žmonėms, lengvina jų naštas ir teikia viltį.

Tikėjimas, sujungtas su nuosekliu veikimu, širdį pripildo gerumo, protą – išminties ir supratimo, o sielą – ramybės ir meilės.

Mūsų tikėjimas gali palaiminti ir teisiai paveikti tiek aplinkinius, tiek mus pačius.

Mūsų tikėjimas pasaulį gali pripildyti gerumo ir ramybės.

Mūsų tikėjimas neapykantą gali

paversti meile, o priešus – draugais.

Tokiu būdu teisieji gyvena tikėjimu – pasikliaudami Dievu ir vaikščiodami Jo keliais.

Būtent toks tikėjimas gali keisti asmenis, šeimas, tautas ir pasaulį. ■

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Prezidentas Uchtdorfas moko, kad tikėjimas yra daugiau nei įsitikinimo išraiška. Tikrasis tikėjimas Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi reikalauja veiksmo, o gyvenimas tikėjimu turi galios pakeisti gyvenimą ir šeimas. Savo mokomiems žmonėms galite pasiūlyti iš asmeninės ar kitų žmonių patirties papasakoti, kaip juos laimino ir kokios galios jiems teikė gyvenimas tikėjimu. Paraginkite juos melstis, kad sužinotų, kaip geriau gyventi pagal Evangeliją.

Tarnavimas tikėjimu kitiems

Prezidentas Uchtdorfas sako, kad mūsų tikėjimą Dievu turi „lydėti veiksmas“. Jis aiškina, kad savo tikėjimą sujungdami su „nuosekliu veikimu“ sielą pripildome „ramybės ir meilės“. Turėdami tokios palaimos pažadą, mes *galime* keisti gyvenimus, netgi savo pačių gyvenimus, jei tik skirsime laiko tikėjimo kupinai tarnystei. Galite kas ryt melsti Viešpatį pagalbos tarnauti kitiems. Pavyzdžiui, prašykite Jo parodyti jums, kada jūsų broliui ar seseriai reikia padėti atlikti namų ruošą arba kada draugui reikalingas pagyrimas. O gavę tokį paraginimą, veikite pagal jį! Jei tokia malda ir tarnystė jums taps įpročiu, tai jūsų ištikimi ir nuoseklūs veiksmai laimins tiek jūsų gyvenimą, tiek ir kitų. Prezidentas Uchtdorfas pažada, kad galėsite „keisti asmenis, šeimas, tautas ir pasaulį“.

VAIKAI

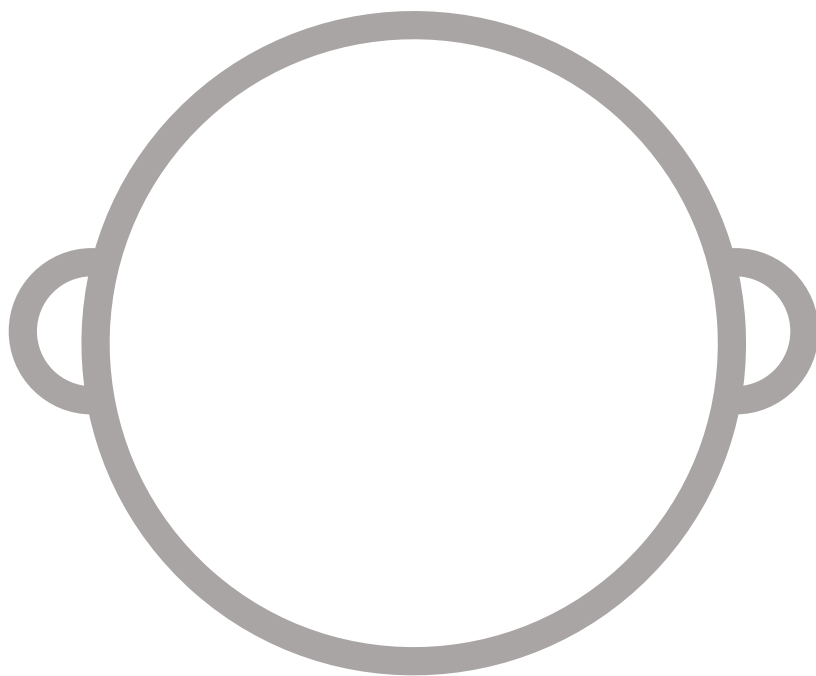

Pasitikėjimas

Išbandykite šį užsiėmimą su draugu. Turėsite pasikliauti ir atidžiai sekti jų nurodymais.

Užsimerkite rankoje laikydami rašiklį arba pieštuką. Paprašykite draugo jums pasakyti, kur veide nupiešti akis, nosį, burną ir plaukus. Tada pažiūrėkite. Kaip pavyko? Galite šį veidą nuspalvinti, nupiešti kitą veidą ir vėl žaisti!

Kartais sunku sekti nurodymais. Tačiau jei stengsimės sekti Dangiškuoju Tėvu ir įsiklausyti į Šventąją Dvasią, Jis mums padės. Juo visada galime pasitikėti.

Kunigystės priesaika ir sandora

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir siekite įkvėpimo, kad suvoktumėte, ką reikia aptarti. Kaip suprastas Paramos bendrijos tikslas paruošia Dievo dukteris amžinojo gyvenimo palaimoms?

Kuo geriau mes, seserys, suprasime, kaip kunigystės priesaika ir sandora gali būti taikoma mums asmeniškai, tuo geriau galėsime priimti kunigystės palaiminimus ir pažadus.

Vyresnysis M. Raselas Ballardas iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo sakė: „Visi, su Viešpačiu sudarę šventas sandoras ir tų sandorų besilaikantys, turi teisę gauti asmeninį apreiškimą, būti palaiminti angelų tarnavimo, bendrauti su Dievu, gauti Evangelijos pilnatvę ir galiausiai kartu su Jėzumi Kristumi tapti visko, ką turi mūsų Tėvas, paveldėtojai.“¹

Kunigystės priesaikos ir sandoros palaiminimai bei pažadai skirti tiek vyrams, tiek ir moterims. Sesuo Šerė L. Djū, buvusi visuotinės Paramos bendrijos prezidentės patarėja, sakė: „Kunigystės pilnatvė, glūdinti svarbiausiose Viešpaties namų

apeigose, gali būti suteikta tik vyro ir moters porai.“²

Sesuo Linda K. Burton, visuotinės Paramos bendrijos prezidentė, ragino: „Kviečiu jus išmokti atmintinai kunigystės priesaiką ir sandorą, aprašytą Doktrinos ir Sandorų 84:33–44 eilutėse. Jei taip padarysite, pažadu, kad Šventoji Dvasia padės jums geriau suprasti kunigystę ir nuostabiai įkvėps ir pakylės jus.“³

Džozefo Smito nurodymai Paramos bendrijai turėjo paruošti moteris „gauti kunigystės privilegijas, palaiminimus ir dovanas“. Tai pasiekama per šventyklos apeigas.

„Šventyklos apeigos yra kunigystės apeigos, tačiau jos vyrams ar moterims nesuteikia

kunigystės pareigybės. [Šios apeigos išpildo] Viešpaties pažadą, duotą Jo žmonėms – moterims ir vyrams, – kad jie bus „apdovanoti galia iš aukštybių“ [DS 38:32].“⁴

Papildomos Raštų eilutės ir informacija

Doktrinos ir Sandorų 84:19–40; 121:45–46; reliefsociety.lds.org

IŠNAŠOS

1. M. Russell Ballard, “Men and Women and Priesthood Power,” *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Sheri L. Dew, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 128.
3. Linda K. Burton, “Priesthood Power—Available to All,” *Ensign*, June 2014, 39–40.
4. Evangelijos temos, „Joseph Smith's Teachings about Priesthood, Temple, and Women“ (liet. „Džozefo Smito mokymai apie kunigystę, šventyklą ir moteris“), topics.lds.org.

Tikėjimas
šeima
parama

Apsvarstykite

Ką galite daryti, kad geriau suprastumėte kunigystės priesaikos ir sandoros pažadėtuo-
sius palaimi-
nimus ir juos gautumėte?

GETSEMANĒ, DZ. KIRKAS RĪČARDS

Vyresnysis
Robertas D.
Heilsas

Iš Dvylikos
Apaštalų Kvorumo

Gelbėtojo Apmokėjimas

TIKROSIOS KRISČIONYBĖS PAMATAS

*Dėl Jėzaus Kristaus apmokančiosios aukos mes
būsime prikelti ir tapsime nemirtingi.*

Pranašo Džozefo Smito (1805–1844) kartą paklausė: „Kokie esminiai jūsų religijos principai?“ Jis atsakė: „Esminiai mūsų religijos principai yra apaštalų ir pranašų liudijimas apie Jėzų Kristų: kad Jis numirė, buvo palaidotas, trečiąją dieną prisikėlė ir pakilo į dangų; o visi kiti su mūsų religija susiję dalykai tėra priedai prie to.“¹

Noriu pritarti pranašo Džozefo Smito žodžiams. Viso, ką tikime, šerdis yra mūsų Gelbėtojas ir Jo apmokančioji auka – „Dievo nuolaidum[as]“ (1 Nefio 11:16), dėl kurio Tėvas atsiuntė savo Sūnų į žemę atlikti Apmokėjimo. Pagrindinis Jėzaus Kristaus gyvenimo tikslas – atlikti apmokančiąją auką. Apmokėjimas yra tikrosios krisčionybės pamatas.

Kodėl Gelbėtojo Apmokėjimas yra esminis Evangelijos principas Bažnyčioje ir mūsų gyvenime?

Tikėjimo Teiginiai 1:3

Trečiajame tikėjimo teiginyje skaitome: „Mes tikime, kad per Kristaus apmokėjimą visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą evangelijos įstatymams ir apeigoms.“

„Išgelbėta“ šiame kontekste reiškia aukščiausiąją šlovės laipsnį celestialinėje karalystėje. Visi, atėję į žemę, bus prikelti, tačiau norint gauti amžinąjį gyvenimą, visus amžinojo tobulėjimo palaiminimus, kiekvienas asmeniškai turi paklusti įstatymams, atlikti apeigas ir sudaryti Evangelijos sandoras.

Kodėl tik Jėzus Kristus galėjo apmokėti pasaulio nuodėmes? Jis atitiko visus reikalavimus.

Dievas Jį mylėjo ir pasitikėjo Juo

Ikimirtingajame pasaulyje Jėzus gimė Dangiškiems Gimdytojams. Jis buvo mūsų Dangiškojo Tėvo pirmagimis. Jis buvo išrinktas nuo pat pradžių. Jis buvo paklusnus savo Tėvo valiai. Raštuose dažnai kalbama apie Dangiškojo Tėvo džiaugsmą savo Sūnumi.

Evangelijoje pagal Matą mes skaitome: „O balsas iš dangaus prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“ (Mato 3:17).

Lukas rašo: „O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite!“ (Luko 9:35.)

Šventykloje Dosniojoje žemėje po Gelbėtojo prisi-kėlimo žmonės girdėjo Tėvo balsą, sakantį: „Stebėkite mano Mylimąjį Sūną, kuriuo aš labai patenkintas“ (3 Nefio 11:7).

Mano širdis suvirpa skaitant, jog Tėvas, Jėzui kenčiant Getsemanės sode, didžiai mylėdamas ir užjausdamas savo Viengimį Sūną, atsiuntė angelą, kad Jį paguostų ir sustiprintų (žr. Luko 22:43).

Jėzus paklusdamas vadovavosi valios laisve

Jėzus turėjo savo noru atiduoti gyvybę.

Didžiajame pasitarime danguje Liuciferis, „aušros sūn[us]“ (Izaijo 14:12; DS 76:26–27), sakė:

„Štai, čia aš, siųsk mane, aš būsiu tavo sūnus ir išpirksiu visą žmoniją, tad nė viena siela nepražus; ir aš tikrai tai padarysiu; todėl duok man savo garbę.

Bet štai, mano Mylimasis Sūnus, kuris buvo mano Mylimasis ir Išrinktasis nuo pradžių, tarė man: Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius“ (Mozės 4:1–2; taip pat žr. Abraomo 3:27).

Iš didžios meilės savo Tėvui ir kiekvienam iš mūsų Sūnus atsakė: „Siųsk mane.“ Sakydamas „siųsk mane“ Jis vadovavosi valios laisve.

„Kaip mane pažįsta Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Už avis aš guldau savo gyvybę. ...

Tėvas myli mane, nes aš guldau savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau.

Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti; tokį priesaką aš esu gavęs iš savojo Tėvo“ (Jono 10:15, 17–18).

Jei Gelbėtojas būtų panorėjęs, angelų pulkai galėjo nuimti Jį nuo kryžiaus ir pargabenti namo pas Tėvą. Tačiau Jis vadovavosi Jam suteikta valios laisve aukodamasis už mus, kad įgyvendintų savo mirtingojo gyvenimo misiją, išvertų iki galo ir užbaigtų apmokančiąją auką.

Jėzus norėjo ateiti žemėn ir buvo tam pasiruošęs. Atėjęs Jis sakė: „Nes aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė“ (Jono 6:38).

Jėzus buvo numatytas

Petras mokė, kad Jėzus „buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą“ (žr. 1 Petro 1:19–21).

Pranašai visais Evangelijos laikotarpiais pranašavo apie Jėzaus Kristaus atėjimą ir nusakė, kokia bus Jo misija. Dėl didžio tikėjimo Henochui buvo parodytas nuostabus regėjimas apie Gelbėtojo gimimą, mirtį, pakilimą į dangų ir antrąjį atėjimą:

ECCE HOMO. DŽ. KIRKAS RIČARDSAS

„Ir štai, Henochas išvydo Žmogaus Sūnaus atėjimo, būtent kūne, dieną; ir jo siela džiūgavo, sakydama: Teisusis iškeltas, ir Avinėlis nužudytas nuo pasaulio įkūrimo. ...

Ir Viešpats tarė Henochui: Pažvelk; ir jis pažvelgė ir pamatė Žmogaus Sūną, iškeltą ant kryžiaus – kaip įprasta žmonėms;

ir jis išgirdo garsų balsą; ir dangūs buvo uždenkti; ir visi Dievo kūriniai raudėjo; ir žemė dejavo; ir uolos plyšinėjo; ir kėlėsi šventieji ir buvo karūnuoti Žmogaus Sūnaus dešinėje šlovės karūnomis. ...

Ir Henochas išvydo Žmogaus Sūną, pakylantį pas Tėvą. ...

Ir buvo taip, kad Henochas pamatė Žmogaus Sūnaus atėjimo paskutinėmis dienomis dieną, kad gyventų žemėje teisme tūkstančio metų laikotarpį“ (Mozės 7:47, 55–56, 59, 65).

Maždaug 75 m. prieš Kristaus gimimą Amulekas liudijo: „Štai, sakau jums, jog aš žinau, kad Kristus ateis tarp žmonių vaikų ant savęs paimti savo žmonių prasižengimų ir kad jis apmokės pasaulio nuodėmes; nes Viešpats Dievas pasakė tai“ (Almos 34:8).

Jėzus turėjo išskirtines savybes

Tik Jėzus Kristus galėjo atlikti apmokančiąją auką – Jis gimė iš mirtingos motinos Marijos ir gavo gyvybės galią iš savo Tėvo (žr. Jono 5:26). Dėl to, kad turėjo gyvybės galią, Jis nugalėjo mirtį, kapas nebeteko galios ir Jis tapo mūsų Gelbėtoju ir Tarpininku, Prisikėlimo Viešpačiu – priemone, kuria mums visiems suteikiamas išgelbėjimas ir nemirtingumas. Dėl Jėzaus Kristaus apmokančiosios aukos mes būsim prikelti ir tapsime nemirtingi.

Jėzus noriai apmokėjo prigimtinę nuodėmę

Antrajame tikėjimo teiginyje sakoma: „Mes tikime, kad žmonės bus nubausti už savo pačių nuodėmes, o ne už Adomo prasižengimą.“

Pasitelkdami savo valios laisvę mes renkamės vadovautis tikėjimu. Būdami stropūs galime atgailauti;

be Apmokėjimo to negalėtume padaryti.

Mozės knygoje mes mokomi: „Iš čia tarp žmonių pasklido kalbos, kad Dievo Sūnus apmokėjo pirminę kaltę, dėl ko gimdytojų nuodėmės negali būti uždėtos ant vaikų galvų“ (Mozės 6:54).

2 Nefio knygoje užrašytas puikus mokymas:

„Nes, kadangi visiems žmonėms perėjo mirtis, tam, kad būtų įvykdytas didžiojo Kūrėjo gailestingasis planas, būtina prikėlimo galia, o prikėlimas žmogui būtinas dėl nuopuolio; o nuopuolis atėjo per prasižengimą; ir kadangi žmogus nupuolė, jie buvo iškirsti iš Viešpaties akivaizdos.

Todėl būtinai turi būti beribis apmokėjimas – jei nebūtų beribio apmokėjimo, šis gendamumas negalėtų apsirengti negendamumu. Todėl pirmasis teismas, kuris ištiko žmogų, neišvengiamai pasiliktų amžinai. O jei taip – šis kūnas turėtų būti paguldytas į savo motiną žemę pūti ir irti, kad daugiau nebeprisikeltų“ (2 Nefio 9:6–7).

Jėzus buvo vienintelė tobula esybė

Doktrinoje ir Sandorose užrašyti Gelbėtojo žodžiai: „Tėve, pažvelk į kentėjimus ir mirtį to, kuris nepadarė nuodėmės, kuriuo tu buvai labai patenkintas; pažvelk į savo Sūnaus išlietą kraują, kraują to, kurį atidavei, kad pats būtum pašlovintas“ (DS 45:4).

Jėzus buvo vienintelis tobulas žmogus, neturėjęs nuodėmės. Senajame Testamente auka reiškė kraujo auką, nurodančią mūsų Viešpaties ir Išpirkėjo auką ant kryžiaus įvykdant permaldavimą. Kai senovės šventykloje buvo aukojamos kraujo atnašos, kunigai aukodavo nesuteptą, visapusiškai tobulą aveklę. Raštuose Gelbėtojas dėl savo tyrumo dažnai įvardijamas kaip „Dievo Avinėlis“ (pvz., žr. Jono 1:29, 36; 1 Nefio 12:6; 14:10; DS 88:106).

Petras mokė, kad esame išperkami „brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės“ (1 Petro 1:19).

Jėzus paėmė pasaulio nuodėmes

Toliau pateiktos Raštų eilutės aiškiai parodo, kad savo Apmokėjimu Gelbėtojas sumokėjo už mūsų nuodėmes:

„Mes visi nuklydome kaip avys; kiekvienas pasukome savo keliu; o Viešpats uždėjo ant jo visų mūsų nedorybes“ (Mozijo 14:6).

„O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai. ...

Jeigu, kai dar buvome priešai, mus sutaikino su Dievu jo Sūnaus mirtis, tai juo labiau mus išgelbės jo gyvybė, kai jau esame sutaikinti.

Negana to, dar galime didžiuliuoti Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris mus sutaikino. ...

Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs“ (Romiečiams 5:8, 10–11, 19).

„Kad išsipildytų pranašo Izaijo žodžiai: Jis prisiėmė mūsų negalias, užsikrovė mūsų ligas“ (Mato 8:17).

„Bet Dievas nesiliauja būti Dievas, ir gailestingumas pretenduoja į atgailaujantįjį, ir gailestingumas suteikiamas dėl apmokėjimo; ir apmokėjimas įgyvendina mirusiųjų prikėlimą; ir mirusiųjų prikėlimas žmones atveda atgal Dievo akiavaizdon; ir tuo būdu jie sugrąžinami jo akivaizdon, kad būtų teisiami pagal savo darbus, pagal įstatymą ir teisingumą. ...

Ir taip Dievas įgyvendina savo didingus ir amžinus

tikslus, kurie paruošti nuo pasaulio įkūrimo. Ir taip įgyvendinamas žmonių išgelbėjimas ir išpirkimas, ir taip pat jų sunaikinimas ir nelaimė“ (Almos 42:23, 26).

Jėzus ištverė iki galo

Jėzus Kristus ištverė išbandymus, kančias, auką ir Getsemanės suspaudimus bei Golgotos agoniją ant kryžiaus. Tada, galiausiai, Jis galėjo ištarti: „Atlikta“ (Jono 19:30). Jis užbaigė savo mirtingojo gyvenimo darbą ir ištverė iki galo, taip užbaigdamas apmokančiąją auką.

Sode Jis sakė: „O, mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“ (Mato 26:39).

Doktrinoje ir Sandorose mes mokomi:

„Kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti – tačiau šlovė Tėvui, aš gėriau jos ir užbaigiau savo pasiruošimus žmonių vaikams“ (DS 19:18–19).

Jėzus tarė savo Tėvui: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė“ (Jono 17:4).

Tada ant kryžiaus: „Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: „Atlikta!“ Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią“ (Jono 19:30).

KUR JI PADĖJO DZ. KIRKAS RICHARDSAS

Jėzus atėjo į žemę, išliko dieviškas, kad galėtų atlikti apmokančiąją auką ir ištvėrė iki galo.

Atminkite Jį per sakramentą

Šiandien duonos ir vandens (Jo kūno ir kraujo) simboliais mes minime Gelbėtojo apmokančiąją auką, kaip tai buvo nurodyta per paskutinę Viešpaties vakarienę su savo apaštalais.

„Ir, paėmęs duonos, jis padėkojo, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui.

Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“ (Luko 22:19–20).

Jono 11:25–26 mes skaitome:

„Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas.

Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius.“

Taip pat skaitome: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną, gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę“ (Jono 6:51).

„Pasaulio gyvybė“ yra amžinasis gyvenimas.

Mums ir mūsų šeimoms reikia kas savaitę pasiruošti būti vertiems priimti sakramentą ir su atgailaujančia širdimi atnaujinti sudarytas sandoras.

Tėvas ir Sūnus myli mus

Tėvas atsiuntė savo Sūnų į žemę (tai rodo nuolaidumą), kad leistų Jam būti nukryžiuotam ir patirti viską, ką Jam teko patirti. Evangelijoje pagal Joną skaitome:

„Jėzus ... sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.

Jeigu pažinote mane, tai pažinsite ir mano Tėvą. Jau dabar jį pažįstate ir esate matę“ (Jono 14:6–7).

NEDEJOK, TOMAJ, DZ. KIRKAS RICHARDSAS

„Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes“ (1 Jono 4:10).

Permaldavimas – tai susitaikymas arba nuolaidumas.

Pabaiga

Visi, atėję į žemę ir gavę mirtingąjį kūną, bus prikelti, tačiau per savo ištikimybę, valios laisvę, paklusnumą ir atgailą turime stengtis gauti išaukštinimo palaiminimą. Per atgailą gailestingumas įvykdys teisingumą.

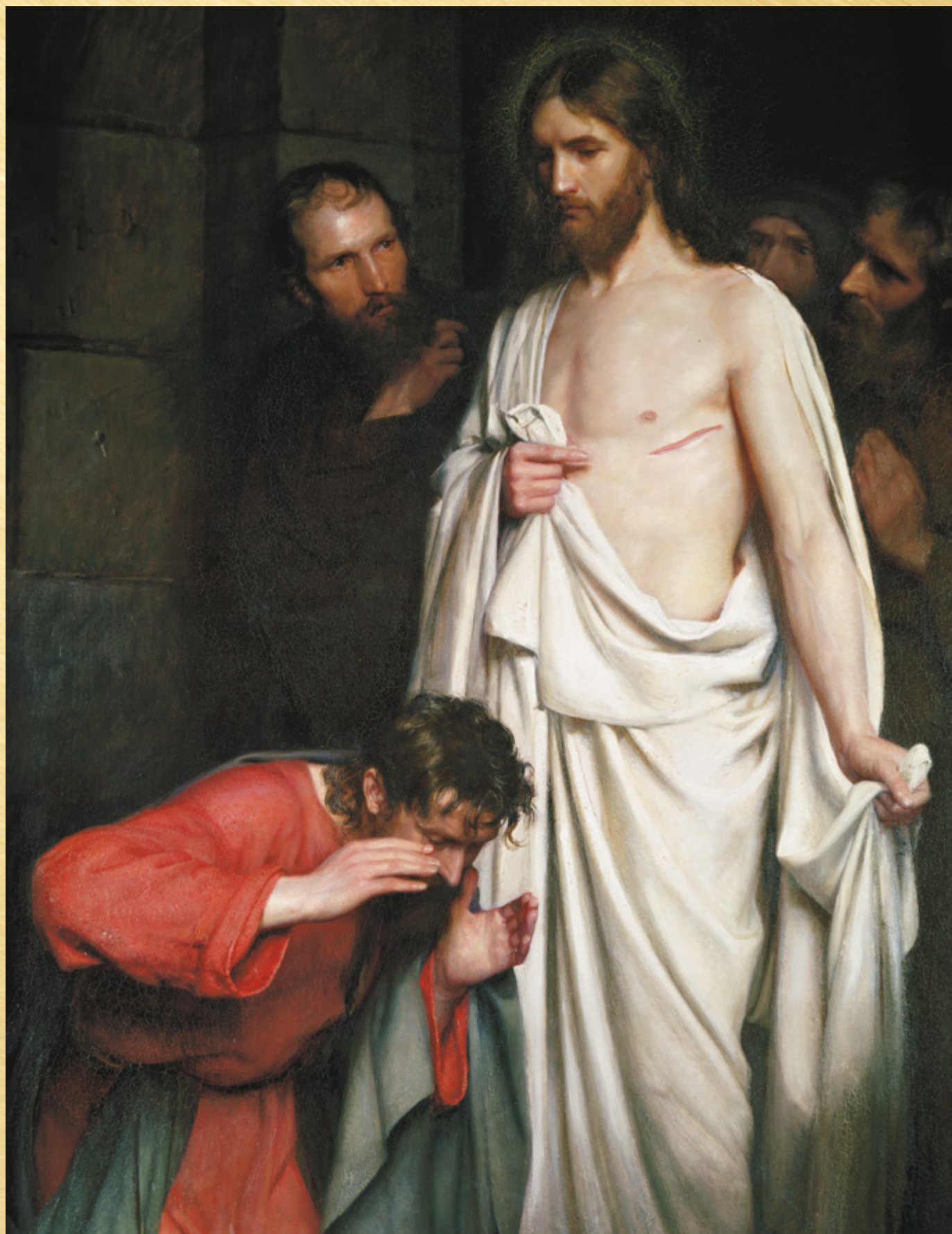
Dėl to, kad pasirinkome sekti Jėzumi Kristumi kaip mūsų Išpirkėju ir priimame Jį, per krikštą mes priimame Jo vardą. Mes priimame paklusnumo įstatymą. Mes pažadame, kad visuomet Jį atminsime ir laikysimės Jo įsakymų. Priimdami sakramentą mes atnaujiname savo sandoras.

Atnaujindami savo sandoras mes gauname pažadą, kad Jo Dvasia visuomet bus su mumis. Jei leisime Jo Dvasiai būti mūsų gyvenime ir mums vadovauti, galėsime sugrįžti Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus akivaizdon, kas ir yra Jų mums paruoštas laimės planas – išgelbėjimo planas. ■

Paimta iš 2008 m. birželio 24 d. kalbos „Apmokėjimas“, perskaitytos naujų misionierių seminare Provo misionierių ruošimo centre.

IŠNAŠOS

1. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 49.

Jėzaus Kristaus prisikėlimas

IR TIESOS APIE KŪNĄ

Deividas A. Edvardsas

Bažnyčios žurnalai

„[Jis] tarė: „Atlikta!“ Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią“ (Jono 19:30). Tą akimirką Jėzaus Kristaus dvasia paliko kūną – kūną, kuris iškentė kančią, kad Jis galėtų apmokėti visų žmonių nuodėmes ir pagelbėti jiems jų silpnybėse (žr. Almos 7:12–13). Tas kūnas, tuomet jau tuščias indas, buvo nuimtas nuo kryžiaus, įvyniotas į drobulę ir galiausiai paguldytas į kapą uoloje. Trečią dieną link to kapo ėjo moterys, norėjusios laidotuvėms baigti ruošti kūną.

Tačiau kūnas dingo.

Rastas tuščias kapas tebuvo tik pradžia. Marija Magdaliatė, apaštalai ir daugybė kitų žmonių vėliau išvydo kai ką stebuklingo: prisikėlusį, išstobulintą Jėzų Kristų, apčiuopiamame žmogaus pavidale.

Gelbėtojas norėjo užtikrinti, kad Jį prisikėlusį matantys žmonės teisingai suprastų, kokį kūną Jis turi. Pavyzdžiui, apaštalus Jis pakvietė paliesti Jo kūną, kad patys įsitikintų, jog Jis turi kūną ir nėra vaiduoklis (žr. Luko 24:36–40).¹ Jis netgi valgė kartu su jais (žr. Luko 24:42–43).

O kai apaštalai vėliau vykdė pavedimą skelbti Jėzaus Kristaus Evangeliją, jie susidūrė su pasipriešinimu ir persekiojimu, iš dalies kilusiu dėl jų mokymo, kad Jėzus Kristus prisikėlė ir kad dėl to bus prikelta visa žmonija (žr. ApD 4:1–3).

Jėzaus Kristaus prisikėlimo žinia šiandien yra ne ką mažiau svarbi, nei ji buvo tuomet. Pranašas Džozefas Smitas pasakė: „Esminiai mūsų religijos principai yra apaštalų ir pranašų liudijimas apie Jėzų Kristų: kad Jis numirė, buvo palaidotas, trečiąją dieną prisikėlė ir pakilo į dangų; o visi kiti su mūsų religija susiję dalykai tėra priedai prie to.“²

Prisikėlimas padeda atsakyti į esminius klausimus dėl Dievo ir mūsų prigimties, dėl mūsų ryšio su Dievu, dėl šio gyvenimo prasmės ir mūsų turimos vilties Jėzumi Kristumi. Štai kelios tiesos, kurias išryškina Jėzaus Kristaus prisikėlimas.

Dangiškasis Tėvas turi pašlovintą kūną

Idėja apie kūniško pavidalo Dievą yra tikrai įsišaknijusi tiek Biblijoje,³ tiek

*Savo prisikėlimu
Jėzus Kristus mus
mokė svarbių
tiesų apie kūną.*

Tie, kurie neigia „įsikūnijusio Dievo koncepciją, neigia ir mirtingąjį bei prisikėlusįjį Kristų.“

Vyresnysis Džefris R. Holandas

populiariame įsivaizdavime, tačiau daug teologinių ir religijos filosofijos tradicijų ją atmeta ir teigia, jog Dievas „neturi kūno, organų ar jausmų“. ⁴ Remiamasi požiūriu, kad kūnas (kaip ir materija apskritai) yra blogis ar nerealus, o dvasia, protas arba idėjos yra tikroji aukščiausiosios esybės ar realybės materija.

Koks šlovingai paprastas ir revoliucingas tuomet tapo apreiškimas per Jo Sūnų Jėzų Kristų apie Dievo prigimtį.

Savo tarnystės metu Gelbėtojas pasakė: „Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą“ (Jono 14:9). Tai tapo dar akivaizdžiau po Jo prisikėlimo su išstobulintu, nemirtingu kūnu, parodžiusiu, jog „Tėvas turi kūną iš mėsos ir kaulų, tokį pat apčiuopiamą kaip žmogaus; Sūnus – taip pat“ (DS 130:22).

Taip buvo apreikšta fizinė Dangiškojo Tėvo prigimtis. Džozefas Smitas vėliau paaiškino: „Tai, kas neturi kūno ar organų, yra niekas. Danguje nėra kito Dievo, išskyrus tą Dievą, kuris turi kūną ir kaulus.“ ⁵

Vyresnysis Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo tai taip paaiškino: „Jeigu turėti kūną Dievybei ne tik nereikia, bet ir

nepageidautina, kodėl žmonijos Išpirkėjas išvadavo *savo* kūną iš mirties gniaužtų ir kapo, užsitikrindamas, kad laike ar amžinybėje jis nebus atskirtas nuo Jo dvasios? Tie, kurie neigia įsikūnijusio Dievo koncepciją, neigia ir mirtingąjį bei prisikėlusįjį Kristų.“ ⁶

Dangiškasis Tėvas yra visagalis, visąžinis ir visa mylintis

Pačiu Jėzaus Kristaus prisikėlimo faktų taip pat atskleidžiamos aukščiausiojo laipsnio Dangiškojo Tėvo savybės. Vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo yra pasakęs: „Kadangi Kristaus prisikėlimas yra faktas, abejonės dėl savo Viengimį Sūnų pasaulį išpirkti paaukojusio Dievo Tėvo visagalybės, visąžinystės ir palankumo neturi jokio pagrindo.“ ⁷

Dievo galią, pažinimą ir gerumą įrodo Jėzaus Kristaus prisikėlimas, kuris taip pat yra išminties ir meilės Dangiškojo Tėvo plane ir Jo (bei Jo Sūnaus) gebėjimo jį įvykdyti įrodymas.

Mes esame Dievo vaikai

Biblijoje mus moko, kad buvome sukurti „pagal [Dievo] paveikslą ... kaip vyr[as] ir moter[is]“ (Pradžios 1:27). Šią tiesą dar labiau įtvirtino Jėzaus Kristaus prisikėlimas. Tiesą sakant, savo prisikėlimo valandą Jėzus Kristus pabrėžė mūsų ryšį su Dangiškuoju Tėvu sakydamas: „Aš žengiu pas savo Tėvą *ir jūsų Tėvą*, pas savo Dievą ir jūsų Dievą“ (Jono 20:17; kursyvas pridėtas).

Gelbėtojas apreikšė, kad Dievas ir žmonija savo esybėmis nėra visiškai skirtingi. Elementarus mūsų kūnų pavidalas yra panašus į mūsų dvasių pavidalą, ⁸ o mūsų dvasios buvo sukurtos pagal Dievo pavidalą, nes tokia yra ryšio tarp gimdytojo ir vaiko prigimtis.

Kūnas yra teikianti galimybes ir kilninanti dovana

Savo prisikėlimu Gelbėtojas mums parodė, jog fizinis, kūniškas egzistavimas yra neatsiejama amžinosios Dievo esybės ir Jo vaikų dalis. Džozefui Smitui Viešpats apreiškė: „Dalelės yra amžinos, ir dvasia, ir dalelė, neišskiriamai sujungtos, gauna džiaugsmo pilnatvę“ (DS 93:33). Toks neišskiriamas ryšys dvasią sulieja su fizine materija ir taip gaunamas vienas nemirtingas, negedantis, šlovingas ir tobulas kūnas – vienintelė kūno rūšis, gebanti priimti Dievo turimą džiaugsmo pilnatvę.

Ir priešingai, kai turėję fizinį kūną galiausiai nuo jo atsiskiria, kad įeitų į dvasių pasaulį, „mirusieji žiūr[il] į ... jų dvasių atskyrimą nuo jų kūnų kaip į vergiją“ (DS 138:50; taip pat žr. DS 45:17).

Net ir mūsų mirtingieji kūnai yra neat-siejama Dangiškojo Tėvo plano dalis ir dieviška dovana. Į žemę ateinančioms mūsų ikižemiškosioms dvasioms yra „pridedamas“ kūnas (Abraomo 3:26). Pranašas Džozefas Smitas mokė: „Mes atėjome į šią žemę, kad gautume kūną ir pristatytume jį tyrą priešais Dievą celestialinėje karalystėje. Didysis laimės principas neatsiejamai susijęs su kūno turėjimu. Velnias neturi kūno, ir tai yra jo bausmė.“⁹

Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Mūsų fiziniai kūnai patyrimams suteikia tokį platumą, gilumą ir intensyvumą, kokio paprasčiausiai nebuvo įmanoma patirti mūsų ikižemiškoje būtyje. Tad mūsų santykiai su kitais žmonėmis, mūsų gebėjimas pažinti ir veikti vadovaujantis tiesa ir mūsų gebėjimas paklusti Jėzaus Kristaus Evangelijos

principams ir apeigoms yra stiprinami per mūsų fizinius kūnus. Žemiškojo gyvenimo mokykloje švelnumą, meilę, gerumą, laimę, liūdesį, nusivylimą, skausmą ir net fizinio ribotumo iššūkius patiriame tokiu būdu, kad galėtume ruoštis amžinybei. Paprasčiau kalbant, yra tokių pamokų ir patyrimų, kuriuos, pasak Raštų, turime praeiti „pagal kūną“ (1 Nefio 19:6; Almos 7:12–13).“¹⁰

Be to, pranašas Džozefas Smitas mokė: „Visos kūną turinčios esybės turi galią toms, kurios jo neturi.“¹¹ Šėtonas mus gali gundyti, bet negali priversti. „[Velnias] neturi galios mums ką nors padaryti, jei jam neleidžiame.“¹²

Ištobulinto, prikulto kūno dovana galiausiai padės mums amžiams išsilaisvinti iš Šėtono galios. Jei nebūtų jokio prikėlimo, tai „mūsų dvasios taptų pajungtos ... velniu[il], kad daugiau nebepakiltų. Ir mūsų dvasios turėtų tapti kaip jis, ir mes taptume velniais, velnio angelais, kad būtume atskirti

Mūsų mirtingieji kūnai yra neatsiejama Dangiškojo Tėvo plano dalis ir yra dieviška dovana. Į žemę ateinančioms mūsų dvasioms yra „pridedamas“ kūnas (Abraomo 3:26).

nuo mūsų Dievo akivaizdos ir pasiliktume su melų tėvu, nelaimingi kaip jis pats“ (2 Nefio 9:8–9).

Dvasia ir kūnas nėra priešai

Nors ir skiriasi, tačiau dvasia ir kūnas nepriklauso dviem visiškai skirtingoms ir nesutaikomoms realybėms. Džozefas Smitas sužinojo, kad „nėra tokio dalyko, kaip nemateriالي materija. Visa dvasia yra materija, bet subtilesnė, arba tyresnė, ir gali būti įžvelgta tik tyresnėmis akimis; mes jos negalime matyti; bet kai mūsų kūnai bus išskaistinti, mes pamatysime, kad viskas yra materija“ (DS 131:7–8).

Savo pašlovinta ir prisikėlusia būseną Jėzus Kristus parodo tobulą dvasios ir kūno sąjungą, parodo mums, kad „dvasia ir kūnas yra žmogaus siela“ (DS 88:15). Šiame gyvenime mes stengiamės būti labiau „dvasinio mąstymo“, o ne „kūniško mąstymo“ (2 Nefio 9:39), stengiamės „nusivilk[ti] prigimtinį žmogų“ (Mozijo 3:19) ir „pažabot[i] visas savo aistras“ (Almos 38:12). Tačiau tai nereiškia, kad dvasia ir kūnas yra priešai. Kaip mums parodė Jėzus Kristus, kūnas turi būti ne niekinamas ir paminamas, o tobulai įvaldomas ir pakeičiamas.

Gyvenimas mirtingame kūne turi prasmingą tikslą

Supratimas, kad šis gyvenimas yra išbandymas, logiškai atrodo tuomet, kai apmąstome, ką žinome apie savo gyvenimą iki jo ir po jo. Prieš ateidami į žemę mes

gyvenome kaip dvasios, o Dangiškasis Tėvas nori, kad taptume tokie, kaip ir Jis, kad gyventume amžinai su nemirtingais fiziniais kūnais. Šios tiesos reiškia tai, kad mūsų išbandymo laikotarpis tokiuose mirtinguose kūnuose nėra atsitiktinis, bet turi tikrą prasmę ir tikslą.

Vyresnysis Kristofersonas yra paaiškinęs: „Savo pasirinkimais parodytume Dievui (ir sau) pasiryžimą ir pajėgumą laikytis Jo celestialinio įstatymo, nebūdami Jo akivaizdoje ir būdami fiziniame kūne, su visomis jo galiomis, potraukiais ir aistromis. Ar galėtume pažaboti kūną, kad jis taptų dvasios įrankiu, o ne jos šeimininku? Ar mums laike ir amžinybėje galėtų būti patikėta dieviška galia, įskaitant galią kurti gyvybę? Ar galėtume asmeniškai nugalėti blogį? Tiems, kurie tai padarytų, būtų „ pridėta šlovė ant jų galvų per amžių amžius“ [Abraomo 3:26] – labai svarbus tos šlovės momentas turėti prikeltą, nemirtingą ir pašlovintą fizinį kūną“. ¹³

Mūsų dabartiniai kūniški patyrimai, įskaitant tarpusavio santykius, yra prasmingi todėl, kad panašūs į tuos, kurie bus ateityje. Džozefas Smitas sužinojo, kad „tie patys santykiai, kurie yra tarp mūsų čia, bus tarp mūsų ir ten, tik jie bus sujungti su amžinąja šlove, kuria dabar negalime mėgautis“ (DS 130:2).

Mes turime viltį Jėzumi Kristumi

Nuo pat ištuštėjusio kapo reginio, Jėzaus Kristaus prisikėlimas ėmė teikti vilties, nes Jo prisikėlime matome savo

*Savo pašlovinta ir
prisikėlusia būseną
Jėzus Kristus parodo
tobulą dvasios ir kūno
sąjungą, parodo,
kad „dvasia ir kūnas
yra žmogaus siela“
(DS 88:15).*

Nuo pat ištuš-
tėjusio kapo
reginio, Jėzaus
Kristaus prisikėlimas
ėmė teikti vilties,
nes Jo prisikėlime
matome savo pačių
perspektyvas.

pačių perspektyvas, kuomet „visi [m]ūsų praradimai bus [m]ums atstatyti, jei liksi[m]e ištikimi.“¹⁴

Pirmieji Gelbėtojo apaštalai apie Jo prisikėlimą sugebėjo drąsiai liudyti todėl, kad buvo matę ir lietę Jo kūną. Bet tai toli gražu buvo ne viskas. Lygiai kaip kūniškų negalavimų išgydymas parodė Jėzaus Kristaus galią atleisti nuodėmes (žr. Luko 5:23–25), taip ir Jo prisikėlimas – apčiuopiamas Jo galios įveikti fizinę mirtį įrodymas – Jo pasekėjams tapo Jo galios įveikti dvasinę mirtį patikėjimu. Jo mokymuose išsakyti pažadai – nuodėmių atleidimas, ramybė šiame gyvenime, amžinasis gyvenimas Tėvo karalystėje – tapo realūs, o jų tikėjimas – nepajudinamas.

„Jei Kristus nebuvo prikeltas, tai [m]ūsų tikėjimas tuščias“ (1 Korintiečiams 15:17). Bet kadangi Jis *tikrai*

prisikėlė iš numirusių, tai „per Kristaus apmokėjimą ir jo prikėlimo galią [mes] vilsimės būti prikelti amžinajam gyvenimui; ir tai dėl [m]ūsų tikėjimo juo, pagal pažadą“ (Moronio 7:41).

Savo gyvenimo žemėje metu Jėzus Kristus kvietė žmones sekti Juo. Po Jo mirties ir prisikėlimo, kelionės tikslas tapo dar aiškesnis. Jei mes, paklusdami Evangelijos įstatymams ir apeigoms, savyje puoselėsime „celestialinę dvasią“, tai galėsime „gau[ti] tokį patį kūną, kuris buvo prigimtinis kūnas“, ir būti „atgaivinti dalele celestialinės šlovės [ir] gau[ti] jos, būtent pilnatvę“ (DS 88:28–29). Jis parodė kelią. Jis yra tas kelias. Dėl Jo galios – per Jo apmokėjimą ir prisikėlimą – tapo įmanoma tokia celestialinė pilnatvė, į kurią įeina džiaugsmo prikeltų kūnu pilnatvė. ■

IŠNAŠOS

1. Pasirodęs žmonėms Naujajame pasaulyje Jėzus Kristus paprašė jų – tūkstančius jų – prieiti „po vieną“ ir paliesti Jo rankas, kojas ir šoną, kad galėtų paliudyti, jog ir lietė, ir regėjo prisikėlusį Viešpatį (žr. 3 Nefio 11:14–15; 18:25).
2. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 49.
3. Žr. Pradžios 1:27; Išėjimo 33:11; ApD 7:56.
4. Nors panašias idėjas išpažino ankstyvieji krikščionys, tačiau ši konkreti formuluotė yra užrašyta Trisdešimt devyniuose anglikonų bažnyčios artikuoluose (1563 m.).

5. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 41.
6. Džefris R. Holandas, „Vienintelis tikrasis Dievas ir Jo siūstasis Jėzus – Mesijas“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
7. D. Todas Kristofersonas, „Jėzaus Kristaus prisikėlimas“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
8. Net ir apreiškimas apie ikimirtingąjį Jėzų Kristų paliudijo šį faktą, parodydamas, jog Jo dvasios kūnas turi žmogaus pavidalą (žr. Etero 3:16).
9. *Bažnyčios prezidentų mokymai*.

- Džozefas Smitas (2010), p. 203.
10. Deividas A. Bednaris, „Mes tikime, jog turime būti skaitūs“, 2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
11. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 203.
12. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 205.
13. Žr. D. Todas Kristofersonas, „Kodėl santuoka, kodėl šeima?“, 2015 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.
14. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 51.

Eikim pas Jį

Nuoširdžiai ♩. = 44-48

Žodžiai: Steven K. Jones
Muzika: Michael F. Moody

1. Su
(2. Gy -)
(3. Pats)

mei - le at - è - jo Jis iš dan - gaus, kad sie - lą pa - lies - tų kiek -
ve - nęs že - mėj Jis kaip žmo - gus mūs rū - pes - čius ga - li su -
šird - gė - lą ken - tės, žmo - nes su - pras. Vi - si, kas Jį ti - ki, pa -

vie - no žmo - gaus; skais - ti Jo švie - sa tam - są nu - švies, Jis
prast ir var - gus; pa - sau - liu vi - sus ken - tės skaus - mus iš -
guo - dą at - ras. At - vers Jis a - kis, kal - tę at - leis tam,

grau - ža - tį, skaus - mą į - veik - ti pa - dės. Eikš, ei - kim pas
gy - dys nuo liū - de - sio, siel - var - to mus. Eikš, ei - kim pas
kas nuo - lan - kus vi - sad Jo ke - liu eis. Eikš, ei - kim pas

14

Jj. _____
Jj. _____ Eikš pas Jj, Jo pė - do - mis, _____ nes
Jj. _____

17

Jis ro - mus ir šir - dies nuo - lan - kios. Eikš, ei - kim pas

20

Jj. _____ 1, 2. 3. _____
2. Gy - 3. Pats O,

23

eikš, ei - kim pas Jj. _____

© 2016 by Steven K. Jones and Michael F. Moody. All rights reserved.
Šią giesmę galima kopijuoti epizodiniam nekomerciniam naudojimui bažnyčioje ir namuose.

TILTAS Į **viltį** IR ISGIJIMĄ

*Sulaukę deramos
pagalbos seksualinės
prievartos aukos gali
rasti taip trokštamą
pagijimą.*

Nanona Teli

PDŠ šeimos tarnyba, Teksaso valst., JAV

Isivaizduokite, kad stovite prie skardžio krašto ir norite patekti į kitą gilaus tarpeklio pusę, kurioje, pasak kitų, jūsų laukia didžiulė laimė. Ieškodami, kaip ten patekti, randate statybinių medžiagų, kurias teisingai sudėję pastatysite tiltą, padėsiantį persikelti anapus tarpeklio.

Jei nežinote, kaip sukonstruoti tiltą, statybinės medžiagos bus nieko vertos, o jūs jausite pyktį bei neviltį. Bet jei pagalbos kreipsitės į tuos, kurie turi patirties konstruojant tiltus, jūsų žinios ir supratimas išaugs ir galėsite drauge atlikti užduotį.

Per pastaruosius 18 metų savo darbe teikiu priemones ir pagalbą žmonėms, kuriems reikia peržengti emocinių ir psichologinių kančių prarają. Iš visų žmonių, kuriems teko padėti, niekam savo žaizdomis neprilygsta seksualinės prievartos aukos. Mačiau, kaip tai paliečia žmogaus gebėjimą išlikti tvirtam iki galo.

Tačiau taip pat per tą laiką sužinojau, kad per Gelbėtoją galime gauti nesi-
baigiantį mūsų sunkumų ir kančių palengvėjimą. Jo meilė išves mus iš tamsos į šviesą.

Kodėl seksualinė prievarta taip sužaloja?

Prievartos aukos man pasakoja apie gyvenimą, pilną depresijos, dvejonų ir kitų gilių emocinių kančių. Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008) padėjo mums suprasti, kodėl seksualinė prievarta palieka tokias galias žaizdas:

„Egzistuoja tokia baisi, žiauri seksualinės prievartos realybė. Ji mums nesuvokiama. Ji užgauna padorumą, gyvenime reikalingą kiekvienam vyrui ir moteriai. Ji *išniekina tai, kas šventa ir dieviška*. Ji griauja vaikų gyvenimą. Ji peiktina ir *verta griežčiausio pasmerkimo*.“

Gėda tiems vyrams ar moterims, kurie seksualiai išnaudoja vaiką. Tai darydamas skriaudėjas ne tik *rimtai žaloja auką*, bet ir yra pasmerktas Viešpaties akyse.¹

Gyvybės kūrimo galia yra šventa ir dieviška mūsų Dangiškojo tėvo galia, duota Jo vaikams. Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Dauginimosi galia yra dvasiškai reikšminga. ... Mūsų

Dangiškasis Tėvas ir Jo Mylimas Sūnus yra kūrėjai ir kiekvienam iš mūsų patikėjo dalelytę Savo kuriamosios galios.“² Nenuostabu, kad šios šventos galios nepaisymas „vertas griežčiausio pasmerkimo“ ir „rimtai žaloja auką“.

Nuoskaudos suvokimas

Seksualinė prievarta yra be sutikimo atliekami veiksmai, kurių metu liečiama ar noliečiama, siekiant seksualinio pasitenkinimo. Per dažnai seksualinės prievartos aukos lieka sutrikusios, jaučiasi bevertės ir patiria gėdą. Tai tampa našta, kurią beveik neįmanoma pakelti. Aukų patirties skausmus ir kančias dažnai paaštrina kitų komentarai, kurie pagrįsti klaidinga informacija apie seksualinę prievartą ir jos aukas. Kai kurios aukos kaltinamos melu arba joms sakoma, kad kažkokiu būdu pačios kaltos dėl prievartos. Kiti klaidingai ima manyti, kad turi atgailauti, lyg jie būtų nusidėję dėl to, kad tapo aukomis.

Daugeliui seksualinę prievartą vaikystėje ar paauglystėje patyrusių žmonių, kuriuos sutikau dirbdama, sakoma: „užmiršk tai“, „palikite tai praeity“ arba „tiesiog atleisk ir pamiršk“. Tokie teiginiai – ypač skambantys iš artimų draugų, šeimos narių ar Bažnyčios vadovų lūpų – gali priversti auką slapstyti ir jausti gėdą, o ne gijimą ir ramybę. Kaip ir rimtai fiziškai susižeidus ar įsimetus infekcijai, šios emocinės žaizdos neišnyksta jas ignoruojant. Tiksliau, prievartos metu kilęs sąmyšis auga, iškyla skaudžios emocijos, auka ima kitaip mąstyti ir gali imtis žalingų veiksmų. Dažnai būna, kad prievartos aukos neatpažįsta, kad tai, ką patyrė, yra prievarta, bet vis tiek ima sau kenkti ir patiria skaudžias emocijas.

Hana (vardas pakeistas) seksualinę prievartą patyrė vaikystėje. Kaip ir kitos aukos, ji augo jausdamasi it blogas bevertis žmogus. Didžiąją savo gyvenimo dalį praleido bandydama tarnauti kitiems, kad tik liautųsi jaustis „neverta“ Dangiškojo Tėvo ar kitų meilės. Bendraudama bijojo, kad jei kas nors ją artimai pažins, pamany, kad ji tokia

siaubinga, kaip ir pati manė. Ji baisiai bijojo būti atstumta, tai neleido jai išbandyti ko nors naujo gyvenime ir atlikti paprastų darbų, pavyzdžiui, skambinti telefonu. Ji buvo palaiminta menininkės gyslele, tačiau meną apleido, nes bijojo, kad nesugebės pakelti kritikos.

Daugiau nei 50 metų jos beviltiškumo, bejėgiškumo, baimės, pykčio, sąmyšio, gėdos, vienvietės ir atskirties jausmai kontroliavo jos kasdienius sprendimus.

Skausmą keiskite ramybe

Gelbėtojas kentėjo „visokius skausmus ir suspaudimus, ir gundymus“. Jis taip pasielgė, kad pats „savo kūnu sužinotų, kaip pagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse“ (Almos 7:11–12). Jis kentėjo ne vien už mūsų nuodėmes, bet ir tam, kad pagytume, kai kitų nuodėmės verčia mus kentėti.

Jei Gelbėtojas šiandien būtų čia, įsivaizduoju, Jis verktų su seksualinės prievartos aukomis ir laimintų jas taip pat, kaip Jis verkė su nefitais ir laimino juos (žr. 3 Nefio 17). Nors Jo čia nėra fiziškai, Jo Dvasia gali būti su mumis ir Jis paruošė mums būdą, kaip galime pasveikti, pajusti ramybę ir atleisti.

Daugeliui nuskriaustųjų mintis, kad jų patiriamas skausmas gali būti pakeistas ramybe, yra beveik

neįtikėtina. Dažnai metų metus prievartos žaizdos lieka nepastebėtos ir neatpažintos. Skausmas maskuojamas besišypsančiais veidais, noru padėti kitiems ir gyvenimu, lyg nieko nebūtų nutikę, o skausmas lieka nuolatinis ir neišblėsta.

Palyginkime emocinį sveikimo procesą su fizinės traumos priežiūra ir gydymu. Įsivaizduokite, kad būdamas vaikas susilaužėte koją. Užuoat nuėjus pas gydytoją, kad ją sugipsuotų, jūs šlubčiojote tol, kol stiprus skausmas dingio, tačiau liko vos juntamas skausmas, kurį visuomet jaučiate žengę žingsnį. Prabėgus metams norite, kad skausmas dingtų, todėl nusprendžiate apsilankyti pas gydytoją. Gydytojui reikia atstatyti kaulą, nugremžti susikaupusias ataugas, sugipsuoti koją ir paskirti fizinę terapiją, kad koją sustiprintumėte.

Gijimas nuo prievartos labai panašus tuo, kad auka pirmiausia turi suvokti, jog patiriamas skausmas yra tikras, bet kai ką dėl to galima daryti. Gijimo procesas apima pripažinimą

DAŽNAS AUKŲ ELGESYS

Aukoms dažnai sunku bendrauti, jos gali dažnai siekti kitų pritarimo, tapti pasyvios, iš baimės būti įskaudintos atsiriboti nuo žmonių, palaidai gyventi siekdamos stimuliacijos per seksualinius veiksmus (įskaitant pornografiją ir masturbaciją) arba, visiškai priešingai, vengti visko, kas susiję su seksu. Gėda, susijusi su tokiu elgesiu, dažnai neleidžia asmenims kreiptis pagalbos į gimdytojus, kungystės vadovus ar specialistus, nes jie nemato sąsajos tarp to, kas jiems nutiko, ir savo elgesio.

Gyvendamos pagal Evangeliją, aukos linkusios į kraštutinumus, kai kurios tampa labai religingos. Stengdamosi pakeisti savo, kaip jos mano, nevertumą, jos stengiasi daryti viską teisingai. Kitos mano, kad niekada nebus vertos amžinojo gyvenimo ir kartais net nustoja mėginti.

PAMOKOS IŠ DOKTRINOS IR SANDORŲ 123

Pranašas Džozefas
Smitas kalėdamas
Liberčio kalėjime,
Misūrio valstijoje,
parašė laišką Bažnyčiai
(Doktrinos ir Sandorų
121–124 skyriai), kuria-
me aprašoma „šventųjų
pareiga, susijusi su jų
persekiotojais“ (DS 123,
skyriaus aprašymas).
Šventiesiems, patyru-
siems persekiojimus ir
fizinę skriaudą, jis nelie-
pė užgniaužti to skaus-
mo savyje ir apsimesti,
lyg nieko nebūtų buvę.
Apmąstykite, kaip 123
skyriuje užrašytas patari-
mas gali būti pritaikytas
sprendžiant prievartos
problemą.

to, kas nutiko, ir leidimą sau jausti skausmą, baimę, liūdesį – visa tai pripažinti ir neneigti. Dažnai būna pravartu dirbti su specialistu, išmanančiu gijimo procesą. (Pasikalbėkite su savo kunigijos vadovu ir pasiteiraukite apie PDŠ šeimos tarnybą jūsų krašte.)

Nepriklausomai nuo to, ar auka gali kreiptis profesionalios pagalbos, labai svarbu melstis, studijuoti Gelbėtojo gyvenimą ir Jo Apmokėjimą bei reguliariai kalbėtis su kunigijos vadovu. Jis gali palengvinti naštas ir gauti įkvėpimą, kaip padėti aukai suprasti savo dievišką vertę ir jos santykius su Dangiškuoju Tėvu ir Gelbėtoju. Kaip neseniai mokė sesuo Kerolė M. Styvens, pirmoji patarėja visuotinėje Paramos bendrijos organizacijoje: „Pagijimui prireiks daug laiko. Tam reikės melsti vadovavimo ir ieškoti deramos pagalbos, neužmirštant jos kreiptis ir į deramai išventintus kunigystę turinčius asmenis. Išmokusios atvirai bendrauti, nusistatykite tinkamas ribas ir galbūt siekite profesionalaus psichologo konsultacijos. Gyvybiškai svarbu, kad gydamos palaikytumėte dvasinę sveikatą!“³

Hanai gyvenimas tapo toks nepakeliamas, kad ji ėmė ieškoti pagalbos. Ji iš patirties žinojo, kad gali jausti ramybę ir būti patenkinta gyvenimu, tačiau to nejautė nuolat. Per maldą ir pokalbius su savo vyskupu buvo nukreipta pas psichologą, kuriam padedant įgavo reikiamas priemones, padėjusias tiesą iškelti iš tamsos ir pasidalinti našta, kurią ji taip ilgai nešė viena. Dėl to ji galėjo atsikratyti skausmo ir rasti Gelbėtojo pažadėtą ramybę (žr. Jono 14:27). Pajutusi šią ramybę ir paguodą, ji pajuto norą ir gebėjimą atleisti.

Reikia atleisti

Prievartos aukoms dažnai sunku girdėti apie atleidimą ir jos tai klaidingai suprantą. Jei apie atleidimą galvojama kaip apie prievartautojo atleidimą nuo atsakomybės arba kaip apie ženklą, kad tai, ką jis padarė, nesvarbu, auka jausis nesuprasta. Nors mums įsakyta atleisti (žr. DS 64:10), tokiomis aplinkybėmis, kai žala labai didelė, gijimas dažniausiai turi prasidėti dar prieš tai, kai auka gali visiškai atleisti savo skriaudėjui.

Kenčiančius prievartos skausmus gali paguosti Mormono Knygos patarimas: „Aš, Jokūbas, norėčiau kalbėti jums, kurie esate tyraširdžiai. Žvelkite į Dievą su proto tvirtumu ir melskitės jam su begaliniu tikėjimu, ir jis nuramins jus jūsų suspaudimuose, ir užtars jūsų bylą, ir atsiųs teisėtą atpildą tiems, kurie siekia jūsų sunaikinimo“ (Jokūbo knygos 3:1). Poreikis sulaukti teisingumo ir deramo žalos atlyginimo gali būti perleistas Viešpačiui, kad Jis mūsų skausmą pakeistų ramybe.

Hana galiausiai suvokė, kad tą teisingumo poreikį gali perleisti Gelbėtoji ir taip rasti tokią ramybę, kokios ji dar niekada nebuvo patyrusi savo gyvenime. Anksčiau ji bijojo lankytis šeimos susibūrimuose, kuriuose buvo jos skriaudėjas. Dabar dėl to, kad siekdama pagyti nevengia savo gilių emocinių žaizdų, ji nebijo su juo susidurti ir net, jam sulaukus senatvės, gali jį užjausti.

Išsilaisvinę nuo nereikalingų naštos

Vyresnysis Ričardas G. Skotas (1928–2015) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė, kad „visiškas išgydymas galimas per jūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo galią ir sugebėjimą, per Apmokėjimą, išgydyti randus, kurie yra neteisingi ir neužsitarnauti. ...

Jis myli jus. Jis atidavė savo gyvybę, kad jūs būtumėte laisvi nuo

nereikalingos naštos. Jis padės jums tai padaryti. Aš žinau, kad Jis turi galią jus išgydyti.“⁴

Priešininkas nori, kad žmonės liktų suvaržyti skausmo ir kančios, nes jis pats yra nelaimingas (žr. 2 Nefio 2:27). Padedant mūsų Gelbėtoji Jėzui Kristui, skausmas išties gali būti pakeistas ramybe, tokia, kokią tik Gelbėtojas gali suteikti, ir galime gyventi kupini džiaugsmo. „Adomas nupuolė, kad galėtų būti žmonės; o žmonės yra, kad galėtų džiaugtis“ (2 Nefio 2:25). Gyvendami džiugiai galėsime lengviau pakelti išbandymus, mokysimės, augsime ir tapsime panašesni į Dangiškąjį Tėvą.

Jaučiu didžiulį nuolankumą dėl man gyvenime skirtą palaiminimo būti su tais, kurie patyrė prievartos skausmą, ir matyti pagijimo stebuklą, kuris išties pasiekiamas tik per Gelbėtoją. Jei kenčiate, prašau pamaldžiai kreiptis pagalbos. Jums nereikia vieniems nešti šios sunkios naštos. Aš žinau, kad Jis gydo, nes mačiau tai begales kartų. ■

IŠNAŠOS

1. Gordon B. Hinckley, “Save the Children,” *Ensign*, Nov. 1994, 54; emphasis added.
2. Deividas A. Bednaris, „Mes tikime, jog turime būti skaitūs“, 2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Kerolė M. Styvens, „Didis Gydytojas“, 2016 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. Richard G. Scott, “To Be Free of Heavy Burdens,” *Liahona*, Nov. 2002, 88.

PATARIMAS VADOVAMS, ŠEIMAI IR DRAUGAMS

Kai auka pasitiki jumis tiek, kad papasakoja apie savo kančias, kurias sukėlė prievarta, pokalbiai su ja turėtų prasidėti nuo jai išreikštos meilės ir atjautos. Pernelyg dažnai aukos man pasakojo, kad, kai kreipėsi į vyskupą pagalbos, pirmiausia buvo akcentuojamas poreikis atleisti skriaudėjui. Tai gali priversti auką pasijusti taip, lyg skriaudėjas būtų pats svarbiausias. Taip atsitikus asmenys retai sugrįžta pas vyskopus pagalbos ir praleidžia progą pagyti dvasiškai, o tai įmanoma per kunigijos meilę ir paramą.

Atleidimas yra svarbi gijimo dalis ir yra įsakymas, bet prašau patikėti, kad pirma leidę žmogui įvardyti savo kančią, išjausti savo jausmus ir aptarti juos su patikimu žmogumi, su laiku padėsite aukoms išgyti ir atleisti skriaudėjui.

Bažnyčios vadovai gali informacijos ieškoti **ministering.lds.org**, kur ras straipsnį pavadinimu „Abuse: Help for the Victim“ (liet. „Prievarta. Pagalba aukai“).

Senas šeimos albumas: šeimos pasakojimų galia

*Mano protėvių palikimas gyvena manyje ir
nuolat teigiamai veikia mano gyvenimą.*

Amnerisas Puskasu

Vieną vasaros rytą prieš Antrąjį pasaulinį karą mano prosenelis kaip visada pabudo prieš saulėtekį. Jis išėjo iš namų, užlipo ant kalno, žvelgiančio į žaliuojantį slėnį ir jo kaimą Rumunijoje, atsisėdo ant ryto rasa padengtos žolės ir stipriai susimąstė apie tai, kas jau seniai jam nedavė ramybės. Jis buvo išsilavinęs vyras, geros širdies ir smalsaus proto, mylimas ir gerbiamas visų kaimo gyventojų. Jo kaimas, įkurtas šalia senosios Olto upės, buvo nesikeičiančio Rumunijos kaimo vaizdo prototipas, kurio archajiškumas derėjo su pasakišku kraštovaizdžiu,

spalvingiausių papročių lobynas su paprasta pareiga rūpintis daiktais ir tradicijomis, vis taip pat paveldimomis iš protėvių ir perduodamomis kitoms kartoms.

Patekęs saulei jis grįžo namo, žmonai prisipažino, kad jam būtų įdomu pamatyti savo paties laidotuves, ir norėjo surengti jų generalinę repeticiją. Jis paskyrė dieną, nusipirko karstą, pasamdė kunigą ir apmokamus raudotojus – įsigijo viską, ko reikalauja graikų ortodoksų paprotys. Išaušo laidotuvių generalinės repetacijos diena. Vidury kaimo buvo padengti stalai gedulingiems pietums, šeimos nariai buvo apsirengę juodai, atėjo kunigas, mano prosenelis atsigulė į karstą, pasitaisė pagalvę, kad būtų patogiau stebėti, ir prasidėjo laidotuvės. Pasibaigus ceremonijai visi kaimo gyventojai buvo pakviesti pietų, per kuriuos mano senelis išpildė savo svajonę sušokti savo paties laidotuvėse. Jis pragyveno dar dvidešimt metų dažnai pasitikrindamas, ar dar telpa į savąjį karstą.

Ne vien vardai ir datos

Man neteko sutikti savo prosenelio, tačiau jo istorija visuomet buvo vienas iš mano mėgstamiausių pasakojimų, papasakotų mano senelių. Jie kasdien man ir mano

broliams bei seserims pasakodavo apie mūsų protėvius: iš kur jie kilo, kokie jie buvo, apie jų vertybes, svajones ir viltis. Kaskart po sekmadieninių pietų seneliai išimdavo seną mūsų šeimos albumą. Jiems verčiant lapus pasakoji- mai atgydavo, kad širdys būtų suaustos į laiko išbandymų neįveikiamą meilės gobeleną. Tai nebuvo tiesiog senos nuotraukos su kitoje pusėje užrašytais vardais ir dato- mis. Už kiekvieno veido slėpėsi tėvas ar mama, sūnus ar duktė, brolis ar sesuo. Mums jie buvo realūs žmonės su viltimis ir svajonėmis, sunkumais ir nusivylimais, sėk- mėmis ir nesėkmėmis. Nors jų jau nėra, jų istorijos gyve- na toliau, jų palikimas šviečia, o veidai šypsosi iš seno nuotraukų albumo, kad šiandien meile sujungtų šešių kartų širdis.

Tvirtumas išbandymų laikotarpiu

Kai buvau 19 metų, mano gimdytojai ir didžioji mano artimų giminių dalis buvo mirusi, daugelis mano paveldėtų daiktų buvo pamesti arba pavogti. Tačiau vie- nas dalykas, kurio laikas, stichinės nelaimės ar net mirtis negalėjo sunaikinti, tai mano šeimos nutiestas tiltas iš praeities į dabartį ir ateitį. Dėl jų stropumo mūsų šeimos

širdis siejanti gija pasirodė esanti stipresnė nei mirtingieji išbandymai ir teikė man stiprybės išgyventi sunkumus.

Mano gimdytojams ir seneliams iškeliavus anapilin jaučiau didžiulę širdgėlą ir maniau, kad neturėsiu jėgų gyventi. Bet jaučiau jų palaikymą iš kitos uždangos pusės, o tai savo ruožtu padėjo man įgyti nepalaužiamą liudiji- mą apie gyvenimą po mirties ir, vėliau, apie šventyklos apeigas. Nepamenu, kaip atrodė mano mama, niekada neteko sutikti savo prosenelių, tačiau kaskart paėmęs seną šeimos albumą jų akyse matau save. Esu, kas esu, dėl visų tų žmonių, kurie gyveno prieš mane: jų patirtys ir išmin- tis padėjo suformuoti mano charakterį ir vedė į priekį mano kely.

Dažnai susimąstau apie savo šeimą kitapus uždangos ir apie tai, ką jie paaukojo, kad mano gyvenimas būtų geresnis. Galvoju apie šventyklos apeigas, leidžian- čias mums būti drauge su savo šeimomis. Galvoju apie Kristaus Apmokėjimą, per kurį visa tai tapo įmanoma. Jis apmokėjo, kad mes galėtume gyventi. Dėl to mes Jį mylime ir garbiname kupini dėkingumo šiandien ir per amžius. ■

Autorius gyvena Niujorke, JAV.

Vyresnysis
Laris R. Lorensas
Iš Septyniasdešimties

Karas tęsiasi

Danguje prasidėjęs karas tęsiasi ir šiandien.

Tiesą sakant, šventiesiems ruošiantis

Gelbėtojo sugrįžimui kova tik aršėja.

Visi, sekantys tarptautines naujienas, sutiks, kad gyvename „kar[ų] ir karų gand[ų]“ laikais (DS 45:26). Laimei, visi, esantieji žemėje, yra karo veteranai. Mes kaunamės prieš blogio pulkus kare, kuris prasidėjo ikimirtingajame gyvenime, dar prieš mūsų gimimą.

Kadangi nebuvome gavę fizinių kūnų, kare danguje kovėmės be kardų, šautuvų ar bombų. Bet kova buvo tokia pat arši kaip ir mūsų dienų karas, jame buvo milijardai aukų.

Ikimirtingajame kare buvo kaunamasi žodžiais, idėjomis, debatais ir įtikinimu (žr. Apreiškimo 12:7–9, 11). Šėtono strategija buvo įbauginti žmones. Jis žinojo, kad baimė yra geriausia tikėjimą naikinanti priemonė. Galbūt jis naudojo tokius argumentus: „Tai per sunku.“ „Neįmanoma sugrįžti švariam.“ „Tai per daug rizikinga.“ „Kaip žinoti, ar galima pasitikėti Jėzumi Kristumi?“ Jis labai pavydėjo Gelbėtojui.

Laimei, Dievo planas nugalėjo Šėtono melus. Dievo planas apėmė moralės laisvę žmonijai ir didžiąją auką. Jehova, mums žinomas kaip Jėzus Kristus, pasisiūlė tapti ta auka – kentėti už visas mūsų nuodėmes. Jis buvo pasiryžęs atiduoti gyvybę už savo brolius ir seseris, kad atgailaujantys galėtų sugrįžti švarūs ir galiausiai tapti kaip jų Dangiškasis Tėvas. (Žr. Mozės 4:1–4; Abraomo 3:27.)

*Kare danguje mes mylėjome ir
palaikėme mūsų Dangiškąjį Tėvą.
Mes norėjome tapti tokie kaip Jis.*

Kitas, Jehovai padėjęs laimėti Dievo vaikų širdis, pranašumas buvo galingi liudijimai Jo rėmėjų, kuriems vadovavo archangelas Mykolas (žr. Apreiškimo 12:7, 11; DS 107:54). Ikimirtingajame gyvenime Adomas buvo vadinamas Mykolu, o Šėtonas – Liuciferiu, vardu, reiškiančiu „šviesnešį“. ¹ Tai gali pasirodyti keistas vardas tam, kuris yra tamsos princas (žr. Mozės 7:26), tačiau Raštai moko, kad Šėtonas prieš nupuldamas buvo „Dievo angelas, kuris turėjo valdžią Dievo akivaizdoje“ (žr. DS 76:25–28).

Kaip dvasia, turėjusi tiek daug pažinimo ir tokią patirtį, galėjo taip žemai pulti? Taip nutiko dėl jo didybės. Liuciferis sukilo prieš mūsų Dangiškąjį Tėvą, nes norėjo užvaldyti Dievo karalystę.

Gera žinomoje kalboje prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994) mokė, kad Liuciferis „norėjo būti pagerbtas labiau už kitus“ ir „jo išdidus troškimas buvo nuversti Dievą nuo sosto“. ² Jūs taip pat esate girdėję, kad Šėtonas troško panaikinti žmogaus valios laisvę, tačiau tai nebuvo vienintelė priežastis, dėl kurios jis neteko palaikymo. Jis buvo išvarytas iš dangaus už tai, kad sukilo prieš Tėvą ir Sūnų (žr. DS 76:25; Mozės 4:3).

Kodėl mes kovėmės prieš velnią? Mus kautis skatino ištikimybė. Mes mylėjome ir palaikėme mūsų Dangiškąjį Tėvą. Mes norėjome tapti tokie kaip Jis. Liuciferis siekė ko kito. Jis norėjo užimti Tėvo vietą (žr. Izaijo 14:12–14; 2 Nefio 24:12–14). Įsivaizduokite, kaip Šėtono išdavystė turėjo įskaudinti mūsų Dangiškuosius Gimdytojus.

Raštuose mes skaitome, kad „dangūs apverkė jį“ (DS 76:26).

Po audringos kovos Mykolas ir jo pulkai atsilaikė. Du trečdaliai dangaus pulkų pasirinko sekti Tėvu (žr. DS 29:36). Šėtonas ir jo sekėjai buvo išvaryti iš dangaus, bet ne iškart buvo išmesti į išorinę tamsą. Pirma jie buvo atsiųsti į šią žemę (žr. Apreiškimo 12:7–9), kurioje turėjo gimti Jėzus Kristus ir turėjo būti atlikta Jo apmokančioji auka.

Kodėl Šėtono pulkams buvo leista ateiti į žemę? Jie atėjo, kad sudarytų atsvarą tiems, kurie čia išmėginami (žr. 2 Nefio 2:11). Ar jie galiausiai bus išmesti į išorinę tamsą?

Taip. Po Tūkstantmečio Šėtonas ir jo pulkai bus išmesti į išorinę tamsą.

Šėtonas žino, kad jo dienos suskaičiuotos. Per Antrąjį Jėzaus atėjimą Šėtonas ir jo angelai bus surišti tūkstančiui metų (žr. Apreiškimo 20:1–3; 1 Nefio 22:26; DS 101:28). Artėjant tai dienai piktojo pajėgos beviltiškai kaunasi, kad pavergtų kaip įmanoma daugiau sielų.

Jonas Apreiškėjas savo didžiame regėjime matė karą danguje. Jis matė, kaip Šėtonas buvo išvytas į žemę, kad gundytų žmoniją. Štai kaip į tai Jonas reagavo: „Bet vargas žemei ir jūrai, nes pas jus nukrito velnias, kupinas baisaus įniršio, žinodamas mažai beturįs laiko“ (Apreiškimo 12:12).

Tai kaip Šėtonas leidžia savo dienas žinodamas, kad negali švaistyti laiko? Apaštalas Petras rašė, kad „velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti“ (1 Petro 5:8).

Kas motyvuoja Šėtoną? Jis niekada neturės kūno, neturės žmonos ar šeimos, neturės džiaugsmo pilnatvės, dėl to nori, kad visi vyrai ir moterys būtų tokie pat „nelaimingi kaip jis pats“ (2 Nefio 2:27).

Velnias taikosi į visus, bet ypač į tuos, kurie turi didžiausią potencialą patirti amžinąją laimę. Akivaizdu, kad jis pavydi visiems, kurie artinasi prie išaukštinimo. Raštai moko, kad Šėtonas „kariauja su Dievo šventaisiais ir supa juos“ (DS 76:29).

Danguje prasidėjęs karas tęsiasi ir šiandien. Tiesą sakant, šventiesiems ruošiantis Gelbėtojo sugrįžimui kova tik aršėja.

Brigamas Jangas (1801–1877) pranašavo, „kad Bažnyčia plėsis, klestės, augs ir pasklis ir kad proporcingai Evangelijos plitimui tarp žemės tautų augs ir Šėtono galia.“³

Manau, jog visi sutinkame, kad ši pranašystė pildosi, nes matome, kaip blogis skverbiasi į pasaulio visuomenes. Prezidentas Jangas mokė, jog mums reikia išstudijuoti priešo taktikas, kad galėtume jį įveikti. Dalinuosi keturiomis Šėtono taikomomis strategijomis ir pasiūlymais, kaip prieš jas atsilaikyti.

Šėtono strategijos

1. Pagunda. Velnias be jokių skrupulų kursto mus piktai mąstyti. Mormono Knygoje esame mokomi, kad Šėtonas kužda mums nešvarias, nemalonas mintis ir sėja mumyse dvejonės sėklą. Jis kursto mus pasiduoti priklausomybei, savanaudiškumui ir gobšumui. Jis nenori, kad atpažintume, iš kur tos mintys kyla, todėl kužda: „Aš ne velnias, nes tokio nėra“ (2 Nefio 28:22).

Kaip galime atsispirti tokiai tiesmukai pagundai? Viena iš veiksmingiausių priemonių yra tiesiog varyti Šėtoną šalin. Taip pasielgtų pats Jėzus.

Naujajame Testamente aprašytas pamokantis pasakojimas apie Gelbėtoją ant pagundų kalno. Po kiekvieno velnio gundymo Jėzus naudojosi iš dviejų dalių susidedančia gynybine strategija: pirmiausia Jis liepė Šėtonui išeiti; tada citavo Raštus.

Leiskite pateikti pavyzdį: „Tada Jėzus [įsakė]: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!“ (Mato 4:10). Kitoje eilutėje rašoma: „Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisiartinio ir jam tarnavo“ (Mato 4:11). Gelbėtojo gynyba buvo labai veiksminga!

Prezidento Heberio Dž. Grantto (1856–1945) biografija nušviečia, kaip prezidentas Grantas dar būdamas jaunas atsispyrė velniui. Kai prezidentas Grantas atpažino, kad Šėtonas stengiasi jam kuždėti sodindamas dvejonę jo širdyje, jis tiesiog garsiai tarė: „Pone velny, nutilk.“⁴

Kai susiduriate su pagunda, jūs turite teisę Šėtonui paliepti pasišalinti. Raštai moko: „Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų“ (Jokūbo 4:7).

Kita Gelbėtojo gynybos dalis buvo Raštų citavimas. Raštų įsiminime, kaip tai darė Jėzus, glūdi didžiulė galia. Raštų eilutės gali tapti dvasinės ginkluotės arsenalu.

Kai esate gundomi, galite cituoti tokius įsakymus kaip: „atmink ir švęsk šabo dieną“, „mylėk savo priešus“ arba „tegul dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis“ (Išėjimo 20:8; Luko 6:27; DS 121:45). Raštų galia ne vien baugina

Šėtoną, bet ir į jūsų širdį pakviečia Dvasią, patikina jus ir suteikia jėgų atsispirti pagundai.

2. Melai ir apgaulė. Raštai apreiškia, kad Šėtonas yra „melų tėv[as]“ (2 Nefo 9:9). Netikėkite, kai jis kužda tokias mintis: „tu nieko niekada gerai nepadarai“, „tu pernelyg nusidėjęs, kad tau būtų atleista“, „tu niekada nepasikeisi“, „tu niekam nerūpi“ ir „tu neturi jokių talentų“.

Kitas jo dažnai naudojamas melas yra: „Tau viską reikia bent kartą išbandyti – tik tam, kad įgytum patirties. Vienas kartas nepakenks.“ Čia slypi maža gudrybė – jis nenori, kad žinotume, jog prie nuodėmės priprantama.

Kitas veiksmingas Šėtono melas: „Visi kiti taip daro. Viskas gerai.“ Nieko gero čia nėra! Todėl pasakykite

velniui, kad nenorite į telestialinę karalystę, net jei ir visi ten traukia.

Nors Šėtonas jums ir meluos, galite pasikliauti, kad Dvasia jums pasakys tiesą. Dėl to Šventosios Dvasios dovana yra tokia svarbi.

Velnius vadinamas „didžiuoju apgaviku.“⁵ Jis bando suklastoti visus teisingus Viešpaties principus.

Atminkite, kad klastotės nėra priešingybės. Baltos spalvos priešingybė yra juoda, bet baltos klastotė būtų pilkos spalvos arba balto atspalvio. Klastotės panašios į tikrąjį principą, kad suklaidintų neįtariančius žmones. Jos iškreiptos gėrio išraiškos ir, kaip ir padirbti pinigai, – bevertės. Leiskite pateikti jums pavyzdį.

*Galite pasikliauti, kad Dvasia jums
pasakys tiesą. Dėl to Šventosios
Dvasios dovana yra tokia svarbi.*

Viena iš Šėtono tikėjimo klastočių yra prietarai. Jo meilės klastotė yra geidulys. Kunigystę jis suklatoja įvesdamas piktnaudžiavimą kunigavimu, o Dievo stebuklus imituoja pasitelkdamas burtus.

Santuoka tarp vyro ir moters yra įsteigta Dievo, o vienalytė santuoka tėra jos klastotė. Ji neduoda nei palikuonių, nei išaukštinimo. Nors jo klastotės apgauna daug žmonių, jos nėra tikros. Jos negali atnešti ilgalaikės laimės.

Dievas įspėjo mus apie klastotes Doktrinoje ir Sandorose. Jis sakė: „Ir tai, kas neugdo, – yra ne iš Dievo ir yra tamsa“ (DS 50:23).

3. Nesantaika. Šėtonas yra visų vaidų tėvas. Gelbėtojas

moko: „Jis sukursto žmonių širdis piktai ginčytis vienas su kitu“ (3 Nefio 11:29).

Velnius iš ilgaamžės patirties žino, kad ginčų apsupty pasitraukia Viešpaties Dvasia. Nuo tada, kai jis įtikino Kainą nužudyti Abelį, Šėtonas kursto kivirčius tarp brolių ir seserų. Jis taip pat iškelia į paviršių problemas santuokoje, tarp apylinkės narių ir misionierių porininkų. Jis džiaugiasi matydamas besiginčijančius žmones. Jis stengiasi įžiebtį šeimos ginčus prieš bažnyčios susirinkimus sekmadienį, prieš pat šeimos namų vakarą pirmadienį ir kai pora ketina dalyvauti šventyklos sesijoje. Jo darbotvarkė nuspėjama.

Kai jūsų namuose ar darbovietėje kyla vaidai, bemat liaukitės ir stenkitės susitaikyti. Nesvarbu, kas pradėjo.

Vaidai dažnai prasideda kaltininkų ieškojimu. Džozefas Smitas mokė, jog „kai žiūrime į kitų ydas, velnius meilikaui mums, kad esame labai teisūs.“⁶ Jei susimąstytume, dėjimas teisiu yra tikrojo teismo klastotė.

Šėtonui patinka skleisti kivirčius Bažnyčioje. Jis, kaip tikras ekspertas, atskleidžia Bažnyčios vadovų ydas. Džozefas Smitas įspėjo šventuosius, kad pirminis atsimetimo žingsnis yra nepasitikėjimas Bažnyčios vadovais.⁷

Beveik visa antimormoninė literatūra paremta melais apie Džozefą Smitą. Priešas labai stengiasi diskredituoti Džozefą, nes Sugrąžinimo žinia paremta pranašo pasakojimu apie tai, kas nutiko Šventojoje giraitėje. Velnius šiandien dar labiau nei kada nors anksčiau stengiasi priversti narius sudvejoti savo liudijimais apie Sugrąžinimą.

Pirmosiomis mūsų Evangelijos laikotarpio dienomis keletas pirmųjų dvylikos apaštalų, deja, neliko ištikimi pranašui. Vienas iš jų buvo Laimanas E. Džonsonas, pašalintas iš Bažnyčios dėl nedoro elgesio. Vėliau jis gailėjosi palikęs Bažnyčią: „Leisčiau nukirsti savo dešinę ranką, jei tik vėl galėčiau patikėti. Tuo metu buvau kupinas džiaugsmo ir linksmumo. Mano svajonės buvo malonios. Atsikėlus ryte mano dvasia buvo pakylėta. Buvau laimingas dieną ir naktį, kupinas ramybės, džiaugsmo ir dėkingumo. Bet dabar viešpatauja tamsa, skausmas, širdgėla ir kančia.

Nuo tol nepatiriau jokios laimingos akimirkos.“⁸

Pamąstykite apie tuos žodžius. Jie yra išpėjimas visiems Bažnyčios nariams.

Esu atsivertusysis. Buvau pakrikštytas, kai man buvo 23 metai, buvau nevedęs ir studijavau mediciną Arizonos valstijoje, JAV. Iš patirties žinau, kaip Šėtonas bando sutrikdyti besidominčiuosius ir stumia juos į neviltį ieškant tiesos.

Jaunystėje mačiau pastarųjų dienų šventųjų draugų pavyzdžius. Mane žavėjo, kaip jie gyvena. Nusprendžiau daugiau sužinoti apie Bažnyčią, tačiau nenorėjau niekam pasakoti, jog tyrinėju mormonizmą. Kad išvengčiau savo draugų spaudimo, nusprendžiau tyrinėti slapčia.

Tai buvo dar prieš interneto laikus, todėl nuėjau į viešąją biblioteką. Radau Mormono Knygos egzempliorių ir vyresniojo Legrando Ričardso (1886–1983) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo knygą *A Marvelous Work and a Wonder* (liet. „Nuostabus darbas ir stebuklas“). Su dideliu užsidegimu pradėjau skaityti šias įkvepiančias knygas.

Nors mano dvasia troško mokytis, Šėtonas ėmė kuždėti man į ausį. Jis man pasakė, kad norėdamas būti objektyvus turiu perskaityti tai, ką parašė Bažnyčios kritikai. Grįžau į biblioteką ir pradėjau ieškoti. Žinoma, kad radau Džozefą Smitą diskredituojančią knygą.

Ši antimormoniška knyga įnešė sumaišties. Praradau malonią dvasią ir galią, kuri vadovavo mano tyrinėjimams. Supykau ir beveik liiviausi ieškoti tiesos. Meldžiau atsakymo skaitydamas antimormonišką literatūrą!

Mano nuostabai, sulaukiau skambučio iš vidurinės mokyklos laikų draugės, kuri studijavo Brigamo Jango universitete. Ji pakvietė mane atvykti į Jutą ir pažadėjo, kad man labai patiks graži gamta. Ji net neįsivaizdavo, kad slapčia tyrinėju Bažnyčią.

Priėmiau jos kvietimą. Mano draugė pasiūlė nuvykti į Solt Leik Sitį ir apsilankyti Šventyklos aikštėje. Ją nustebino mano entuziazmu trykštantis atsakymas. Ji net nenutuokė, kaip man įdomu buvo sužinoti tiesą apie Džozefą Smitą ir Sugražinimą.

Man labai padėjo Šventyklos aikštėje tarnaujančios seserys misionierės. Net nežinodamos jos atsakė į daugelį mano

Velnius taikosi į visus, bet ypač į tuos, kurie turi didžiausią potencialą patirti amžinąją laimę.

klausimų. Jų liudijimai paskatino mane „dvejoti savo dvejonėmis“⁹ ir mano tikėjimas ėmė augti. Negalima nuvertinti nuoširdaus liudijimo galios.

Mano draugė taip pat pasidalino savo liudijimu ir pakvietė mane melstis ir paklausti Dievą, ar Bažnyčia tikra. Ilgoje kelionėje atgal į Arizoną ėmiau melstis su tikėjimu – pirmą kartą tai dariau „nuoširdžiai, su tikru ketinimu“ (Moronio 10:4). Kažkurią tos kelionės akimirką rodės, kad mano automobilis prisipildė šviesos. Tąkart sužinojau, kad šviesa išveja tamsą.

Nusprendus pasikrikštyti velnius paskutinį kartą stengėsi pasipriešinti. Jis sukurstė mano šeimos narius, kurie iš visų jėgų stengėsi mane atkalbėti ir atsisakė ateiti į mano krikštą.

Aš vis tiek pasikrikštijau ir galiausiai jų širdys suminkštėjo. Jie ėmėsi padėti man tyrinėti šeimos istoriją. Po kelerių metų pakrikštijau savo jaunėlį brolių. Į Jutą mane pakvietusi draugė dabar yra mano žmona.

4. Pesimizmas. Kai niekas kitas nepavyksta, Šėtonas veiksmingai naudoja šią priemonę prieš ištikimus šventuosius. Juntamas pesimizmas man padeda atpažinti, kas stengiasi mane nutraukti žemyn. Tai taip mane supykdo, kad net pralinksmeju, taip papiktindamas velnią.

Prieš keliolika metų prezidentas Bensonas perskaitė kalbą „Nepulkite į nevilgtį“. Toje įžvalgioje kalboje jis įspėjo: „Šėtonas vis labiau stengiasi pergalėti šventuosius neviltimi, pesimizmu, liūdesiu ir depresija.“¹⁰ Prezidentas Bensonas ragino Bažnyčios narius saugotis ir davė 12 praktiškų pasiūlymų, kaip įveikti pesimizmą.

Jis pasiūlė tarnauti kitiems; stengtis vengti tinginiavimo; laikytis sveikos gyvensenos įpročių, t. y. sportuoti ir valgyti neperdirbtą maistą; gauti kunigystės palaiminimą; klausytis įkvepiančios muzikos; skaičiuoti malones ir užsibrėžti tikslus. O svarbiausia, kaip to moko visi Raštai, turime visuomet melstis, kad nugalėtume Šėtoną (žr. DS 10:5).¹¹

Šėtonas dreba išvydęs

*klūpančius silpniausius šventuosius.*¹²

Svarbu žinoti, kad piktojo galios turi ribas. Dievybė nustato tas ribas ir Šėtonas negali jų peržengti. Pavyzdžiui, Raštuose esame tikinami, kad „Šėtonui neduota galia gundyti mažus vaikus“ (DS 29:47).

Kita svarbi riba yra ta, kad Šėtonas nežino mūsų minčių, jei tik jam jų neatskleidžiame. Viešpats aiškino: „Nėra nieko kito, išskyrus Dievą, kas žino tavo mintis ir širdies ketinimus“ (DS 6:16).

Galbūt dėl to Viešpats mums įsakė: „Nemurmėk“ (DS 9:6) ir „Nekalbėsi pikta apie savo artimą“ (DS 42:27). Jei išmoksite pažaboti savo liežuvį (žr. Jokūbo 1:26), velniui neatskleisite per daug informacijos. Girdėdamas murmėjimą, skundimąsi ir kritiką jis rūpestingai užsirašinėja. Jūsų neigiami žodžiai priešui atveria jūsų silpnynes.

Turiu jums gerų žinių. Dievo armija didesnė už Liuciferio. Galite apsižvalgyti ir pagalvoti: „Pasaulis vis labiau grimzta į nelabumą. Atrodo, kad Šėtonas laimi karą.“ Neapsigaukite. Tiesa ta, kad mūsų daugiau nei priešininkų. Atminkite, kad du trečdaliai Dievo vaikų nusprendė sekti Tėvo planu.

Broliai ir seserys, įsitikinkite, kad kaunatės Viešpaties pusėje. Įsitikinkite, kad jūsų rankose Dvasios kardas.

Meldžiu, kad savo gyvenimo pabaigoje drauge su apaštalu Pauliumi galėtumėte pasakyti: „Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą“ (2 Timotiejui 4:7). ■

ISNAŠOS

1. Raštų rodyklė, „Liuciferis“, raštai.lds.org.
2. Ezra Taft Benson, „Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 5.
3. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 72.
4. Žr. Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God* (1979), 35–36.
5. Pavyzdžio ieškokite Dyterio F. Uchtdorfo kalboje „Esate svarbūs Jam“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga; Gordonio B. Hinklio kalboje „The Times in Which We Live“, *Liahona*, Jan. 2002, 86.
6. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 436.
7. Žr. *Mokymai. Džozefas Smitas*, p. 319.
8. Lyman E. Johnson, in Brigham Young, *Deseret News*, Aug. 15, 1877, 484.
9. Dyteris F. Uchtdorfas, „Ateikite, prisijunkite prie mūsų“, 2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
10. Ezra Taft Benson, „Do Not Despair,” *Ensign*, Nov. 1974, 65.
11. Žr. Ezra Taft Benson, „Do Not Despair,” 65–67.
12. William Cowper, iš Robert Andrews, comp., *The Concise Columbia Dictionary of Quotations* (1987), 78.

Skaidritė yra viena iš laimingiausių mano sutiktų žmonių. Jos gyvenimas atrodo tobulas, kaip iš paveikslėlio. Tačiau būdama maža ji gyveno su alkoholike mama, nesugebėjusia rūpintis nei ja, nei jos seserimi. Skaidritės sesuo mirė iš bado ant jos rankų. Nuo 8 metų ji gyveno įvairiuose globos namuose. Skaidritė buvo spardoma ir mušama, jai buvo draudžiama melstis. Su ja elgėsi lyg su vergu.

Ne vienus metus ji svarstė apie savižudybę. Tačiau galiausiai, ieškodama vilties, Skaidritė įžengė į PDŠ susirinkimų namus.

LESLIS NILSONAS, FOTOGRAFAS

Skaidritė Bokuma

Liepoja, Latvija

„Mane pasitiko besišypsanti sesuo misionierė. Pamaniau, kad ji tikras angelas. Nuo tos dienos mano gyvenimas pasikeitė. Praėjo jau 17 metų, o visos mintys nutraukti gyvenimą išgaravo. Šiandien esu optimistė. Jei užgriūva naštos, palieku jas Dievui. Išmokau juo visada ir visur pasikliauti. Man gyvenimas atrodo nuostabus.“

Sužinokite, kaip pažinti tuos, kurie galbūt mąsto apie savižudybę, ir jiems padėti lds.org/go/41739.

PRAŠAU DAUGIAU NEGROTI TOS DAINOS

Kadaise mes su šeima gyvenome Verakruse, Meksikoje, kur mano vaikai lankė pradinę mokyklą. Kasryt su trimis vaikais ruošdamiesi į mokyklą klausydamomės radijo – pačios populiariausios radijo stoties mieste. Transliuodavo labai malonią programą, kurią vesdavo jaunas laidų vedėjas.

Ėmėme girdėti lengvai įsimenamą dainą. Kai ėmiau gilintis į dainos žodžius, supratau, kad nors joje dainuojama ir ne apie vulgarius, tačiau vis tiek apie dviprasmiškus ir bjaurius dalykus.

Savo vaikams ryžtingai tariau: „Negalime klausytis tokių žodžių.“ Turbūt jie net nekreipė dėmesio į dainos žodžius, bet vis tiek niūniavo jos melodiją.

Pamatę mane išjungiant grotuvą jie paklausė, ką darau. „Laidos vedėjo paprašysiu daugiau negroti šios dainos.“ Jų nuostaba padaršino mane imtis tolimesnių veiksmų.

Jie negalėjo patikėti, man ir pačiai buvo sunku patikėti, kad pakėliau telefono ragelį ir paskambinau į radijo stotį. Nesitikėjau prisiskambinti, tačiau, mano nuostabai, beveik iš karto atsiliepė tas pats vedėjas, kurį ką tik girdėjome laidoje.

Jam pasakiau, kad nesutinku klausytis tos dainos, nes daug šeimų

Kai per radiją išgirdome lengvai įsimenamą dainą, dėmesį atkreipiau į jos žodžius.

būtent tuomet buvo įsijungę šį radiją. Jis paklausė, kuo galėtų ją pakeisti, ir kadangi elgėsi labai mandagiai, aš tepaprašiau tos dainos negroti tuomet, kai namuose būna vaikų.

Taip ir nesužinojau, ar mano skambutis buvo tiesiogiai transliuojamas, tačiau buvau dėkinga, kad laidos vedėjas mane išklausė. Per kelias ateinančias dienas pastebėjau, kad į mano prašymą buvo atsižvelgta.

Šis patyrimas man dar kartą patvirtino, jog turime drąsiai priimti sprendimus ir daryti tai, kas būtina, kad apsaugotume savo vaikus nuo neigiamo poveikio. Jei taip darysime, tai Šventoji Dvasia liks mūsų nuolatinė bendražygė. ■

Marija Hernandez, Teksasas, JAV

PAMESTA PINIGINĖ

Persikraustęs į naujus namus, kelių Bažnyčios narių paprašiau padėti namuose atlikti vieną darbą. Darbui įpusėjus nuvažiauvau nupirkti medžiagų, kurių reikėjo, kad ji užbaigtume. Darbo pabaigoje supratau, kad neturiu piniginių. Puoliau į paniką, nes piniginiėje buvo visi mano asmens dokumentai ir dar tą rytą iš vieno kliento gauti pinigai. Ėjau tuo pačiu keliu, kuriuo vykau apsipirkti, tačiau bergždžiai. Grįžęs namo ėmiau visur ieškoti – galbūt kur nukrito. Neradau. Ėmiau net svarstyti galimybę iš naujo užsisakyti visus dokumentus. Tada, man beišeinant iš namų, vienas draugas paklausė: „Ar jau pasimeldei?“

Iš karto pagalvojau: „Žinoma, jau meldžiausi!“

Tačiau iš tikrųjų meldžiausi be tikro ketinimo. Tiesą sakant, norėjau savo valią primesti Dangiškajam Tėvui ir kažkaip padaryti, kad Jo pareiga būtų man padėti surasti piniginę. Ir tada prisiminiau Raštų eilutę iš Izaijo 55:8: „Juk mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai, – tai Viešpaties žodis.“

Sekmadienį nuvykau į bažnyčią, kur vienas dar vakar su manimi buvęs narys man pasakė, jog karštai meldėsi Dangiškajam Tėvui, kad surasčiau

Dangiškojo Tėvo į mūsų maldą meldžiau atsakyti tam, kad sustiprintų žmonos ir vaikų tikėjimą.

savo piniginę. Jis tikrai manė, jog ją surasiu. Vėliau, asmeninio studijavimo metu, ėmiau skaityti vyresniojo Žyno R. Kuko, Septyniasdešimties emerito, straipsnį *Atsakymų į maldas gavimas*. Pirmajame puslapyje buvo pasakojama bėda, labai panaši į manąją: vyresniojo Kuko sūnus pametė piniginę, tad susirinkusi šeima meldė Viešpaties, kad galėtų ją surasti.

Perskaitęs savo žinias ėmiau taikyti praktiškai: pasikviečiau žmoną ir vaikus. Sustojome ratu ir kiekvienas paeiliui meldėmės, prašydami Viešpaties pagal Savo valią padėti mums surasti piniginę.

Maldos galią buvau patyręs anksčiau, tad vėliau melddamasis asmeniškai Dangiškojo Tėvo į mūsų maldą meldžiau atsakyti tam, kad sustiprintų žmonos ir vaikų tikėjimą.

Kitą dieną man paskambino kažkoks vyras. Jis pasakė, kad rado mano piniginę su pinigais. Pravirkau kaip vaikas, nes buvo atsakyta į mano maldą ir sustiprintas mano šeimos tikėjimas.

Žinau, kad Dangiškasis Tėvas, net turėdamas rūpintis daugybe vaikų, atsako kiekvienam iš mūsų – savo laiku ir savo būdu. ■

Luisas Marcelinas, Gojasas, Brazilija

IŠGELBĒJIMAS FOJĒ

Mano vīrs dažnāz tur dirbtī
sekmadienāz, tad mūsū keturī
sūnūs ī bažņčīāz turīu vēžtī āš vīenā.
Vīenā sekmadienī, per sakramentā
du manō vaikučīāz ēmē tarpusavyje
peštīs. Jei vīenā jū sudomīndavau
knygute, jos panorēdavō īr jō broliu-
kas. Bandžīau duotī skanēstū, žaislū,
pasīūliāu spalvīntī – nīekas nepadējō.
Nežīnojāu kō griebtīs, rodēs, kad jīe
nīekāp tylīāz nīišsēdēs vīsō valandōs.

Iš rankinēs īšsītraukīau nedīdelī
žaisliukā īr padāvīau savō vīenū metū
sūnelīui. Iš kartō suspīgo trimetīs
sūnūs Taisōnas, griebē savō jaunēs-
nījī broļī īr norējō atīmītī žaisliukā.
Jaučīāusi pažēmīntā, kā ī fōjē teko
īšneštī du klyķīānčīūs īr besīmušānčīūs
bernīukūs.

Iš kartō pravīrkāu. Kodēl tāz turī
būtī tāp sunkū? Juk elģīāusi, kāp
norējō Dangīškāsīs Tēvas, – atvēdžīau
savō šēimā ī bažņčīāz, ār nē tāp? Bet
daugīāu nēbegālējāu. Kassavaitīnē
vīenīšā kōvā sūnūmīs sakramentō
susīrīnkīmē manē varģīnō īr gēdīnō.
Nēsīnorējō nēt grīžtī.

Tāp mąstīdāmā prasēdējāu vōs
15 sekundžīū, kā ī fōjē man īš paskōs
īžēngē vīenā mažāz pažīstāmā sesuō.
Jos vardas būvō sesuō Bģūs. Įprastāz
jī sēdēdavō vīenā, nēs jos vīras tar-
navō vyskupījōjē, o vaīkāz jau būvō
suāugē. Jī tarē: „Jūs vīsādā atvīkstatē

Nežīnojāu kō griebtīs,
rodēs, kad jīe
nīekāp tylīāz nīišsēdēs
vīsō valandōs.

ALENO GARNISO ILUSTRACIJA

viena! Matau, kad jūs labai stengiatės. Ar Taisonas galėtų sėdėti su manimi?“ Net nesugalvojau ką atsakyti! Tik linktelėjau, o ji paėmė už rankos ir nusivedė jį – dabar jau nusiraminsų ir laimingą – atgal į salę.

Nusišluosčiau akis, paėmiau kūdikį ir nuolankiai sugrįžau atgal į salę, kad likusį laiką mėgaučiausi ramybe.

Kai kitą sekmadienį įžengėme į sakramento susirinkimą, Taisonas ėmė ieškoti savo naujosios draugės. Vakaraus jis meldžiasi: „Ačiū, Dangiškas Tėveli, už sesę Bjūs. Labai ją myliu!“

Praėjo jau treji metai, bet Taisonas vis dar dažnai salėje ieško sesers Bjūs. Praeitais metais ji buvo pašaukta būti Taisono mokytoja Pradinukų organizacijoje. Jis buvo pats laimingiausias berniukas pasaulyje.

Esu labai dėkingas sesei Bjūs už jos ryžtą mylėti ir tarnauti kitiems. Žinau, kad tarnaudami, kaip tarnavo Gelbėtojas, galėsime laiminti kitų žmonių gyvenimą. ■
Kristi Liuis, Juta, JAV

ATLIKTA!

Vieną sekmadienio popietę kaip vyskupas turėjau progą maloniai pasikalbėti su geru savo draugu apie jo patiriamus iššūkius. Pasiklausęs jo kelias minutes supratau, kad jam tereikia nuosekliau studijuoti Šventuosius Raštus. Taip pat supratau, kad ir aš, vyskupas, turėčiau pats nuosekliau juos studijuoti, nes man tai sunkokai sekėsi. Tad pasiūliau mudviem stengiantis nuosekliau studijuoti tapti „atsiskaitymo partneriais“.

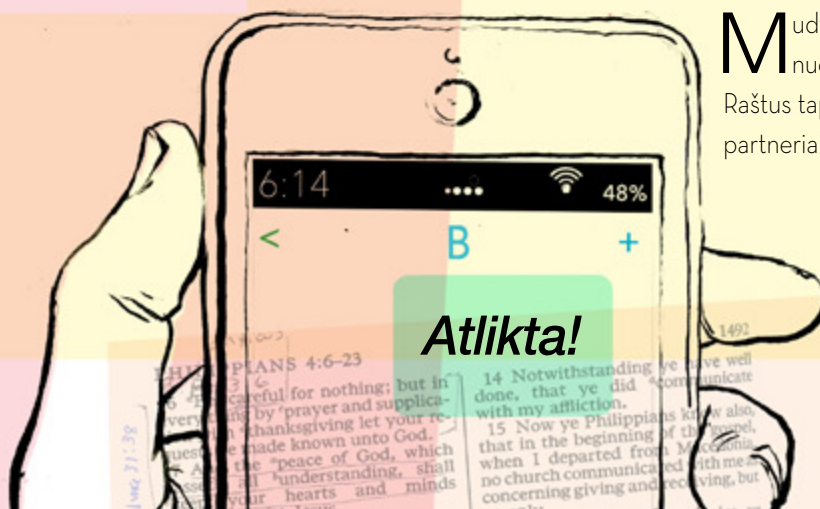
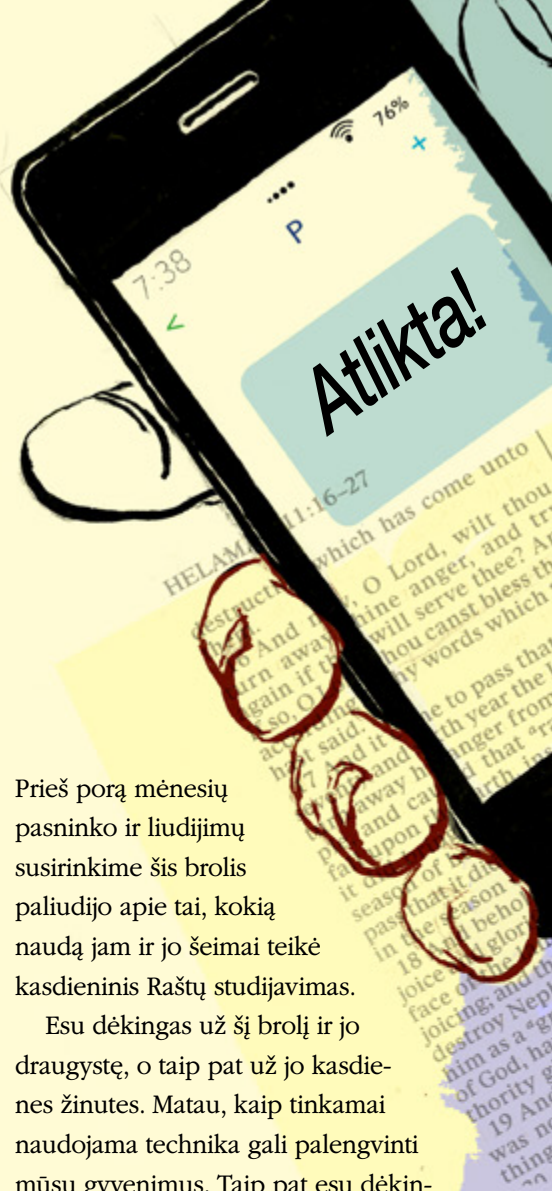
Kasdien, baigę skaityti Raštus, turėjome vienas kitam nusiųsti žinutę su žodžiu *Atlikta!* Žinojimas, kad kažkas laukia žinios, ar jau tą dieną skaitėme Raštus, mudviem buvo stipri motyvacija. Jei kas iš mudviejų užsimiršdavo, žinutė būdavo lyg priminimas. O jei kas iš mudviejų žinutės neatsiųsdavo, neklausinėdavome kodėl. Tiesiog šis iššūkis neturėjo nė vienam iš mudviejų kelti kaltės jausmo.

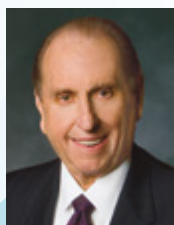
Nuo šio iššūkio pradžios praėjo jau šeši mėnesiai ir nepamenu dienos, kada būtume nestudijavę Raštų.

Prieš porą mėnesių pasninko ir liudijimų susirinkime šis brolis paliudijo apie tai, kokią naudą jam ir jo šeimai teikė kasdieninis Raštų studijavimas.

Esu dėkingas už šį brolių ir jo draugystę, o taip pat už jo kasdienes žinutes. Matau, kaip tinkamai naudojama technika gali palengvinti mūsų gyvenimus. Taip pat esu dėkingas už Raštus ir už tai, kad jie liudija Kristų. Žinau, kad dėl Gelbėtojo apmokančios aukos kiekvienam iš mūsų tapo įmanoma vieną dieną sugrįžti ir gyventi kartu su Juo. ■
Aleksas Viblis, Britų Kolumbija, Kanada

Mudviem stengiantis nuosekliau studijuoti Raštus tapome „atsiskaitymo partneriais“.

JŪSŲ ASMENINĖ LIAHONA

„Jūsų palaiminimas yra ne tam, kad būtų dailiai sulankstytas ir kur nors nukištas. Ne tam, kad būtų įdėtas į rėmelį ar viešai skelbiamas. Jis yra tam, kad būtų skaitomas. Tam, kad būtų branginamas. Tam, kad juo būtų vadovaujamasi. Jūsų patriarchalinis palaiminimas ves jus tamsiausią naktį. Ves per gyvenimo pavojus. [...] Jūsų patriarchalinis palaiminimas jums yra asmeninė Liahona, kad nustatytų jums kursą ir rodytų kelią.“

Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light“, *Ensign*, 1986 m. lapkritis, p. 66.

Kaip suprasti savo patriarchalinį palaiminimą

Eli Arnel ir Margaret Vilden

Gyvenimas yra kupinas neištyrinėtų vandenų: *I kurią mokyklą turėčiau stoti? Ką man studijuoti? Ar turėčiau tarnauti misijoje? Su kuo man tuoktis?* Jei jums būtų duotas asmeninis kelią rodantis gyvenimo sprendimų žemėlapis, ar juo naudotumėtės?

Tokį žemėlapią – patriarchalinius palaiminimus – Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus mums davė tam, kad nepasiklystume savo gyvenime. Nors mums yra suteikta valios laisvės dovana nevaržomai priimti sprendimus, tačiau patriarchaliniai palaiminimai gali geriau apšviesti tuos takus, kurie veda į didžiausią laimę.

Tačiau vien turėti žemėlapią nepakanka. Mums reikia studijuoti, suprasti ir pritaikyti žemėlapio simbolines reikšmes. Panašiai yra ir su jūsų asmeniniu gyvenimo vadovu – patriarchaliniu palaiminimu: jei stengsitės suprasti

jo kalbą, galėsite suvokti, kas esate Dievo akyse ir kuo galite tapti.

Sužinokite savo kilmę

Visų pirmiausia ir svarbiausia tai, kad patriarchaliniame palaiminime yra nurodyta jūsų kilmė, t. y. kuriai iš dvylikos Jokūbo (vėliau vadinto Izraeliu) giminių jūs priklausote. Nors ne visi esame tiesioginiai Jokūbo palikuoniai, tačiau Raštai mus moko, kad Bažnyčios nariai yra įvaikinami Izraelio namuose: „Nes visi, kurie tik priims šią evangeliją, bus vadinami tavo vardu ir bus laikomi tavo sėkla, ir atsikels, ir palaimins tave kaip savo tėvą“ (Abraomo 2:10).

Šelisė Šriopel iš Jutos, JAV, sako: „Žinojimas, kad esu iš Jokūbo namų, padeda man suprasti mano tikslą šiame gyvenime ir kodėl Bažnyčioje esu šaukiama į tam tikrus pašaukimus.“

Jūsų patriarchaliniame palaiminime taip pat gali būti paminėti su konkrečia gimine susiję palaiminimai.

Atskirų palaiminimo dalių supratimas gali jums padėti nepasiklysti savo gyvenime.

Pavyzdžiui, daug Bažnyčios narių priklauso Efraimo giminei, kuri turi unikalią pareigą po pasaulį skleisti sugrąžintąją Evangeliją (žr. PakĮst 33:13–17; DS 133:26–34).

Gaukite asmeninį patarimą

Jei tinkamai naudojamas, žemėlapis keleiviui padeda nepasiklysti. Panašiai

STUDIJAVIMO IDĖJOS

- Savo patriarchaliniame palaiminime suraskite patarimų, įspėjimų, talentų ir pažadų. Melskitės, kad sužinotumėte, kaip jie gali būti pritaikyti jūsų dabartiniame gyvenimo tarpsnyje.
- Visą gyvenimą nuodugnai studijuokite savo palaiminimą. Skirtingu metu tie patys sakiniai jums gali turėti kitokią prasmę.
- Atminkite, kad patriarchaliniame palaiminime neminimi visi jūsų gyvenimo aspektai. Jei jūsų palaiminime nepaminėtas koks nors jums svarbus tikslas, tai dar nereiškia, kad neverta jo siekti.
- Būkite paklusnūs Evangelijai. Jūsų patriarchaliniame palaiminime išsakyti palaiminimai priklausys nuo jūsų teismo.
- Nusistatykite tikslą siekti jūsų palaiminime minimų dovanų ir puoselėti talentus.
- Pamąstykite, kur krypta jūsų gyvenimas ir ką galiausiai norite pasiekti. Kaip jūsų tikslai dera su jūsų patriarchaliniu palaiminimu?
- Galbūt vertėtų pasidaryti studijavimui skirtą patriarchalinio palaiminimo egzempliorių. Jame galite užsirašyti įžvalgas, pasižymėti įsimintinus žodžius ir užsirašyti su jūsų palaiminimu susijusias Raštų nuorodas.

ir su patriarchaliniu palaiminimu šioje žemiškoje kelionėje – jis gali patarti ir padėti nepasiklysti gyvenime. Jūsų patriarchaliniame palaiminime nesakoma ką daryti, tačiau jame gali būti pateiktos jums asmeniškai taikytinos įžvalgos, kurie keliai, jei jais bus einama, padės jums suprasti, ar jūsų gyvenimas dera su Dangiškojo Tėvo valia. Jei studijuosite savo patriarchalinį palaiminimą ir stengsitės gyventi neatitrūkdami nuo Šventosios Dvasios, jausitės saugesni, džiugesni ir užtikrintesni.

Gabrielius Paredesas iš Limos, Peru, sako: „Kai kuriuos mano patriarchaliniame palaiminime esančius patarimus galutinai galėjau pritaikyti savo šeimai po to, kai buvau užantspauduotas kartu su žmona.

Neseniai svarstėme, kaip turėtume stiprinti ir kurti savo naująją šeimą. Į šį klausimą buvo atsakyta mano patriarchaliniame palaiminime. Jame man patariama savo šeimoje teikti pirmumą pagarbai, tolerancijai ir meilei, nes tai yra vieni svarbiausių Jėzaus Kristaus Evangelijos pamatų.

Susitelkę į tai, kartu su žmona sugebėjome įveikti problemas. Kartais šeimoje dar patiriame iššūkių, tačiau esame laimingi. Jaučiausi, lyg Viešpats man primintų, kaip galiu turėti Jo man pažadėtąją šeimą. Žinau, kad Viešpats kalba per patriarchalinius palaiminimus ir kad savo gyvenime turime naudotis jame esančiais patarimais.“

Paisykite įspėjimų

Žemėlapyje nebūtinai bus sužymėti visi kelio pavojai, tačiau, laimei, patriarchaliniuose palaiminimuose dažnai išsakomi įspėjimai, kurie apsaugos mus kelionėje. Kai kurie tų įspėjimų padeda mums apsisaugoti nuo Šėtono poveikio; kiti gali padėti suprasti, kaip įveikti mumyse tūnantį prigimtinių žmogų.

Keitlinei Kar iš Jutos valstijos kai kurie jos patriarchaliniame palaiminime išsakyti įspėjimai nebuvo iš karto aiškūs, tačiau vėlesnis palaiminimo studijavimas įnešė papildomų įžvalgų.

„Patriarchaliniame palaiminime esu įspėjama, kad sutiksiu žmonių, kurie savo gražiomis kalbomis galės mane nuvilioti nuo tiesos. Nekreipiau į tai didelio dėmesio, nes tvirtai tikėjau doktrinomis, kurių buvau mokoma.

Tačiau po metų susidūriau su tam tikromis idėjomis ir samprotavimais, kurie, žvelgiant iš pirmo žvilgsnio, atrodė teisingi ir skatinantys meilę, tačiau tokie nebuvo. Rodėsi, kad tokios idėjos plaukė iš visų pusių: žiniasklaidos, mokyklos ir net artimų draugų. Nors žinojau, kad tokie samprotavimai prieštaravo Dievo planui, troškau palaikyti tiek šias naujas pasaulietines, tiek *ir* Bažnyčios idėjas. Netrukus supratau, kad „niekas negali tarnauti dviem šeiminkams“ (Mato 6:24) ir kad neturėčiau kliautis žmonių išmintimi. Mano abejones Dangiškasis Tėvas išsklaidė per Raštus ir atsiųsdamas ramybės jausmą į mano protą ir širdį. Tokiu būdu sustiprėjo mano

liudijimas ir ėmiau tvirčiau ginti tai, ką žinojau esant tiesa.“

Puoselėkite dovanas ir talentus

Jūsų patriarchaliniame palaiminime taip pat gali būti užsimenama apie tas dvasines dovanas ir talentus, kuriuos Viešpats jums suteikė Jo karalystei statyti. Jei palaiminime užsimenama apie jums dar nepažįstamą talentą, tai greičiausiai dar neturėjote progos jo atrasti ar išpuoselėti. Per savo stropumą ir padedant Viešpačiui jūs galiausiai įsisavinsite ne tik šį talentą, bet ir daugelį kitų.

Savo talentų ugdymas padeda pamatyti, kokiais unikaliais būdais prisidedate prie Viešpaties darbo. Džoana Blekvel iš Kalifornijos valstijos, JAV, savo palaiminime minimas dovanas ir talentus prisimena tuomet, kai jai kyla pagunda save lyginti su kitais: „Žvelgdama į žodžius savo patriarchaliniame palaiminime prisimenu, jog esu palaiminta tomis dovanomis,

kurių man asmeniškai reikia, kad įveikčiau išbandymus ir prisidėčiau prie Viešpaties darbo spartinimo.

Palaiminime kalbama apie mano gebėjimą mylėti, atleisti ir būti drąsiai žmonių apsuptyje. Realizuodama šias dovanas jaučiau, kad Viešpats laimina mane didesniu troškimu susipažinti ir užmegzti ryšį su naujais žmonėmis ir kultūromis. Ėmė augti mano liudijimas, kad visi esame mylinčio Dangiškojo Tėvo vaikai ir kad lengviau tarnauti būna tuomet, kai visi stengiamės tapti panašesni į Kristų.“

Siekite pažadėtų palaiminimų

Galiausiai mūsų patriarchaliniuose palaiminimuose apreiškiami Dangiškojo Tėvo žadami palaiminimai mums, jei tik liksime Jam ištikimi. Nėra garantijų, kada tie pažadai išsipildys, tačiau galime žinoti, kad jie pildysis tol, kol paklusniai gyvensime pagal Evangeliją, – šiame gyvenime arba kitame.

Seržas Gutjeresas iš Nevados valstijos, JAV, vienu pažadu iš savo patriarchalinio palaiminimo kliaunasi visada, kai sunerimsta dėl savo būsimų karjeros planų: „Kartais imu nerimauti dėl savo ateities, tačiau mano patriarchaliniame palaiminime yra vienas mane visada nuraminantis pažadas. Šis pažadas padeda man žinoti, kad jei sunkiai dirbsiu ir liksiu ištikimas, turėsiu reikalingų išteklį savo šeimai aprūpinti ir statyti Bažnyčią. Dar nežinau, kokią karjerą rinktis, tačiau šis pažadas suteikia man tikėjimo ir pasitikėjimo.“

Ne jūs vieni svarstote, kokia yra Dangiškojo Tėvo valia jums. Viešpats suprato, jog gyvenime susidursite su pačiais įvairiausiais sektiniais keliais, tad Jis jums parūpino asmeninį žemėlapi, kad neatitrūktumėte nuo Jo Evangelijos. Patriarchaliniai palaiminimai nepriims sprendimų už mus pačius, tačiau jie gali mus pastūmėti į asmeninį apreiškimą. Patriarchaliniuose palaiminimuose per atskleistą kilmę mums parodoma, koks mūsų vaidmuo Viešpaties plane surinkti Izraelį; mums duodami asmeniniai patarimai, raginimai ir pažadai, o taip pat mokoma apie unikalias Dangiškojo Tėvo mums suteiktas dovanas ir talentus, kad galėtume Jam tarnauti. Jei stengsitės gyventi pagal visus šiuos jūsų asmeninio patriarchalinio palaiminimo elementus, žinosite, jog jūsų sprendimai dera su Viešpaties valia. ■

Autorės atitinkamai gyvena Ilinojaus ir Niujorko valstijose, JAV.

Viešpats jums parūpino asmeninį žemėlapi, kad savo gyvenime neatitrūktumėte nuo Jo Evangelijos.

Pasiruošimas naujai kelionei

Karina Martins Pereira Koreija de Lima

Likus kelioms savaitėms iki mano santuokos ir užantspaudavimo šventykloje pradėjau nerimauti dėl to, ką turiu daryti prieš pradėdama kurti savo naująją šeimą. Nepaisant tos akimirkos džiaugsmo, jaučiau nerimą dėl naujos rutinos, mūsų finansų sutvarkymo, mūsų daiktų sandėliavimo ir visų mano, kaip žmonos, naujų atsakomybių. Norėjau įsitikinti, kad deramai pradėsime kurti šeimą ir, nepaisant mūsų užimtumo, rasime laiko daryti tai, kas svarbu, pavyzdžiui, laikytis įstatymų ir leisti laiką kartu kaip vyrui ir žmonai.

Artėjant vestuvių dienos mane nuste-
bino košmarai, kuriuose sapnavau
bėdas, galinčias ištikti mūsų šeimą.
Kadangi užaugau mylinčioje, bet
nedarnioje šeimoje, kuriai kėlė pavojų
nuolat įsiplieskiantys barniai, o šeimos
nariai buvo skaudinami, mano slogūs
sapnai mane paveikė labiau, nei įtariau.

Taigi vieną naktį po panašių sapnų
pabudau išpilta prakaito ir nuspren-
džiau sekti sesers Nelės F. Meriot,
antrosios patarėjos visuotinėje Merginų
organizacijoje, patarimu, duotu kalboje
„Širdimi atsiduokime Dievui“ (2015 m.
spalio visuotinės konferencijos medžia-
ga). Užsimerkiau ir ėmiau melstis:
„Dangiškasis Tėve, ką galiu daryti, kad
nuo viso to apsaugočiau savo šeimą?“

Atsakymą gavau iškart ir pajutau jį
taip stipriai, lyg kažkas būtų atvėręs
mano protą ir pasodinęs jame tą mintį.
Ramus tylus balsas man pakuždėjo:
„Tiesiog daryk tai, ką privalai. Būk išti-
kima kiekviename žingsnyje.“ Dvasia
man pakuždėjo konkretų patarimą ir
pajutau, kad jei tai darysiu, viskas bus
gerai.

Nusišypsojau ir pajutau, kaip
mano krūtinę užplūdo šiluma. Bemat
pamiršau visą nerimą, nes žinojau,
kad tas patarimas buvo teisingas.
Anksčiau buvau jautusi Dvasią, tačiau

**Man, kaip ir Nefiui,
plaukiančiam
į nežinomybę,
reikėjo vadovautis
tikėjimu Viešpačiu
kuriant šeimą.**

niekada nejutau taip stipriai kaip tą
naktį. Pajutau mūsų Dangiškojo Tėvo
ir Gelbėtojo mane supančią meilę ir
žinojau, kad paguoda ir mano šeimos
išgelbėjimas Jiems buvo toks pat svar-
bus kaip ir man.

Papildomos paguodos suteikė ir pri-
siminta Raštų eilutė, kai Viešpats įsakė
Nefiui pastatyti laivą: „Ir buvo taip,
kad Viešpats kalbėjo man, sakydamas:

Pastatyk laivą, *pagal būdą, kokį aš parodysiu tau*, kad pergabenčiau tavo žmones per šiuos vandenį“ (1 Nefio 17:8; kursyvas pridėtas).

Nefis drauge su šeima daug metų gyveno tyruose ir kentė visokius išbandymus. Jis galėjo leisti baimei sutrukdyti persikelti per vandenyną ir tapti stipresnei už tikėjimą. Tačiau taip nenutiko. Jis priėmė Dievo nurodymus ir jiems pakluso. Jis tikėjo, kad Jo pažadai bus įgyvendinti. Viešpats niekada Nefiui nesakė, kad nebus audrų arba kad bangos neblaškys jų laivo. Jis sakė Nefiui, kad jei šis paklus Jo nurodymams, galės savo šeimą saugiai nugabenti per vandenyną į pažado žemę.

Suvokiau, kad ir aš daugelį metų keliavau tyruose, tačiau dabar priešais mane stūksojo vandenynas, ruošiausi naujai savo kelionei: santuokai. Mane pašaukė – manau, kaip ir visas kitas pastarųjų dienų šventųjų šeimas, – pastatyti laivą pagal Dievo nurodymus.

Mudviem su vyru susituokus sulaukėme ir sunkumų. Aš susirgau ir mums buvo sunku subalansuoti savo finansus ir taikyti visus gerus įpročius, kuriuos buvome nusprendę panaudoti.

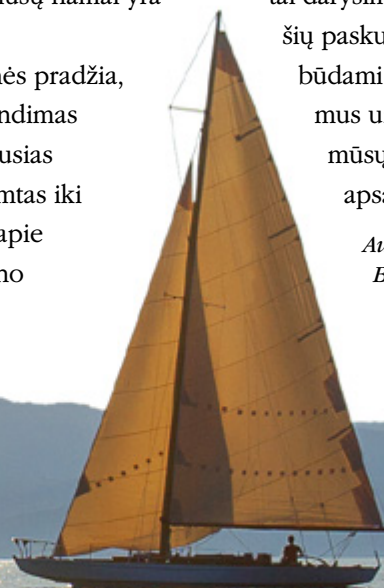
Tačiau mano tą naktį gautas patarimas liko širdyje. Kasdien stengėmės mokytis ir branginti Dievo žodį savo širdyje, sekti gerais mūsų brangių vadovų pavyzdžiais – Kristaus pavyzdžiu – ir tobulinti savo pačių elgesį. Įgijau stipresnę liudijimą apie maldą ir išties paragavau mums skirtos Tėvo meilės. Ėmiau labiau pasitikėti ir mažiau bijoti. Mes suvokėme, kad mūsų sunkumai tapo tobulėjimo pakopomis. Šiandien mūsų namai yra dangaus dalelė žemėje.

Tai tėra mūsų kelionės pradžia, tačiau santuoka ir sprendimas sukurti šeimą yra geriausias mano sprendimas, priimtas iki šios dienos. Galvojant apie šventyklos apeigas mano

širdis prisipildė džiaugsmo ir žinau, kad jas užantspaudavo Dievo galia. Kuo geriau suprantu šeimos svarbą Dangiškojo Tėvo plane ir sudarytų sandorų šventumą, tuo labiau noriu padėti kitoms šeimoms atlikti tokias pačias apeigas.

Išmokau, kad nereikia nerimauti dėl to, kas nutiks, nes „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvados dvasią“ (2 Timotiejui 1:7). Mums tiesiog reikia būti paklusniems, sekti jo nurodymais, kuriuos gauname Raštuose ir per mūsų dienų pranašus, ir maldoje prašyti asmeninių nurodymų. Jei tai darysime, galėsime perplaukti šių paskutinių dienų vandenyną būdami tikri, kad nepaisant mūsų užklupsiančių sunkumų mūsų mylimi žmonės bus apsaugoti. ■

Autorė gyvena Paranoje, Brazilijoje.

Kaip galiu studijuoti **PROTU** ir

Sužinokite, ką galite daryti kilus klausimams.

Ką turėtumėte daryti kilus klausimui dėl doktrinos, istorijos ar asmeninių dalykų? Kaip rasti atsakymą? Viešpats pažada: „Aš tau pasakysiu tavo prote ir tavo širdyje, Šventąja Dvasia“ (DS 8:2). Kaip pasitelkiate savo protą *ir* širdį stengdamiesi atpažinti įkvėpimą? Štai keletas patarimų.

PROTAS

Studijuokite, melskitės ir klausykitės

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė, kad „svarbiuose gyvenimo sprendimuose ... , Dangiškasis Tėvas tikisi, kad mes naudosimės savo valios laisve, savo protu ištirsime situaciją pagal Evangelijos principus ir maldoje pateiksime Jam sprendimą („Šventoji Dvasia“, 2016 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga).

Tai taikytina visiems klausimams. Studijuodami nuoširdžiai melskitės, kad suprastumėte rastus atsakymus. Šventoji Dvasia jums pakuždės – kils minčių, girdėsite žodžius savo prote arba prisiminsite ką nors asmeniško, – kad vestų jus prie reikiamo atsakymo.

Naudokitės šaltiniais

Tyrinėkite Raštus, bet nepamirškite ir Raštų rodyklės bei kitų pagalbinių studijavimo priemonių. Taip pat galite tyrinėti kitą PDŠ mokomąją medžiagą, pvz., visuotinės konferencijos kalbas, Evangelijos temas LDS.org tinklalapyje, Bažnyčios žurnalus, Džozefo Smito dokumentų projektą ir pan. (Žr. 54 puslapį, kuriame rasite naudingą Bažnyčios mokomosios medžiagos sąrašą.)

Kalbėkite apie tai

Nebijokite prašyti pagalbos. Vyresnysis Ronaldas A. Resbandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo ragino: „Dabar jus pakviesiu kai ką padaryti. ... Jums reikia pagalvoti, kas [galėtų padėti rasti atsakymus] – patikimas draugas, vienas iš gimdytojų ar jie abu, seneliai, mokytojas, vyskupas [ar] patarėjas ... – ir tada rasti atsakymus į rūpimus klausimus“ (Face to Face broadcast, Jan. 20, 2016). Pabandykite! Su žmogumi, kuriuo pasitikite, pasikalbėkite apie rūpimus klausimus ir drauge raskite atsakymus.

Melskitės

Klausykitės

Kalbėkite

DŽOŠO TELBOTO ILLUSTRACIJA

ŠIRDIMI?

Studijuokite

Studijuokite

Melskitės

Klausykitės

Būkite kantrūs

ŠIRDIS

Studijuokite, melskitės ir klausykitės

Svarbu apmąstyti tiek protu, tiek ir širdimi. Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, sakė: „Jei norite suprasti dvasinę tiesą, turite naudotis deramais įrankiais. Negalite suprasti dvasinės tiesos, naudodamiesi įrankiais, negalinčiais jos aptikti“ („Liudijimo apie tiesą ir šviesą gavimas“, 2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga). Šventoji Dvasia yra tas įrankis, kuris padeda išmokyti dvasinius dalykus. Todėl jei melsitės ir klausysitės Dvasios, atėjus laikui rasite rūpimus atsakymus.

Būkite kantrūs

Prezidentas Uchtdorfas taip pat aiškino: „Kuo labiau savo širdis ir protus palenksime į Dievą, tuo daugiau dangiškos šviesos įsilies į mūsų sielas. ... Tai, kas anksčiau buvo miglota, tamsu, tolina, palaipsniui tampa mums aišku, šviesu ir artima“ („Liudijimo apie tiesą ir šviesą gavimas“, 2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga). Atsakymų ieškojimas gali ilgai trukti. Bet jei esate pasiruošę ieškoti atsakymų, net jei tai ir ilgai užtruks, juos rasite.

Stenkitės atpažinti įkvėpimą

Kuo dažniau atpažinsite įkvėpimą ir būsite pasiryžę paklusti Dvasios kuždesiams širdyje, tuo lengviau ateityje bus atpažinti kitus kuždesius. Gal jūs „pajus[ite], kad tai teisinga,“ arba jus ištiks „minčių sąstingis“, jei tai bus neteisinga (žr. DS 9:8–9). Taip pat galite pajusti švelnų priminimą, ramybės jausmą ar kitą konkrečiai jums skirtą jausmą. Viešpats jus pažįsta ir žino, kaip suprasite Dvasią. Jis parodys savo meilę nukreipdamas jus taip, kad suprastumėte. Tad klausykitės ir mėginkite atpažinti įkvėpimą. ■

DIEVO ATSAKYMAI

„Atsakymų į nuoširdžius klausimus ieškojimas yra svarbi tikėjimo stiprinimo dalis, ir tam pasitelkiame tiek savo intelektą, tiek ir savo jausmus. Viešpats tarė: „Aš tau pasakysiu tavo prote ir tavo širdyje“ [DS 8:2].

Ne į visus klausimus bus atsakyta iš karto, tačiau į daugumą jų atsakymus galima rasti per nuoširdžias studijas ir klausiant Dievo.“

Vyresnysis Nylas L. Andersen iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Tikėjimas – ne atsitiktinumas, o pasirinkimas“, 2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

PRITAIKYKITE SAU EVANGELIJOS STUDIJAS

Perskaitykite šiuos pasiūlymus, kaip studijuoti Evangeliją ir rasti atsakymus į dvasinius klausimus.

Betani Bartolomju

Bažnyčios žurnalai

Kaip studijuojate ieškodami atsakymų į dvasinius klausimus arba tiesiog stengdamiesi geriau suprasti Raštus? Turiu omenyje – jūs asmeniškai. Visi turime skirtingų studijavimo įgūdžių, naudojamų mokykloje, tačiau kartais pamirštame, kad ir Evangelijos studijas galime pritaikyti sau. Kitą kartą kilus dvasiniam ar doktrinos klausimui, pasistenkite pritaikyti toliau pateiktus pasiūlymus ir išsiaiškinkite, kas jums bus naudingiausia.

1. KURKITE

Sudarykite sąrašą, lentelę ar nupieškite žemėlapi. (Žr. toliau pateiktą pavyzdį.)

Nubraižykite studijų tinklą. Užrašykite žodžius ir idėjas, o tada apibraukite jas ir sujunkite, taip parodydami tarp jų esantį ryšį.

SUDARYKITE SĄRAŠĄ, LENTELĘ AR NUPIEŠKITE ŽEMĖLAPI

Kartais studijuojant Evangeliją pravartu vizualiai sudėlioti mintis jas surašant į sąrašą, lentelę ar nupiešiant žemėlapi. Štai pavyzdys lentelės, kurią kas nors galėtų nubraižyti studijuodamas Pauliaus laiškus Naujajame Testamente. Galite patys padaryti sąrašą, nubraižyti lentelę ar žemėlapi pasirinkdami tokį formatą, kuris būtų jums naudingiausias. Būkite kūrybingi! Atraskite įdomių būdų, kaip sudėlioti savo Evangelijos studijas.

PAULIAUS LAIŠKAI

LAIŠKAS	SU PORININKU?	MIESTAS, IŠ KURIO RAŠO, YRA	PAGRINDINĖ LAIŠKO TEMA
Pavyzdys: 1 laiškas Timotiejui	Neminima	Laodikėja (žr. 1 Timotiejui 6 pastabą)	Tikroji doktrina, Gelbėtojas, malda, tikėjimas ir meilė, vadovo savybės, atsimetimas, rūpinimasis vargšais, buvimas ištikimam, pasaulietiško turto vengimas

2. RAŠYKITE

Studijavimo žurnale užrašykite mintis ir įžvalgas, gautas studijuojant Raštus, ir dažnai jas peržvelkite.

Po maldos užrašykite savo mintis ir įžvalgas, net jei jos tiesiogiai nesusijusios su studijuojama tema. Išstirkite, ko Dvasia stengiasi jus išmokyti.

Sąsiuvinyje, telefone ar prie lovos gulintioje užrašų knygelėje užrašykite savo klausimus, kurie jums primintų ir padėtų mąstyti apie tai, ko kasdien mokotės.

3. KLAUSYKITĖS IR APTARKITE

Pasikalbėkite su vienu iš gimdytojų arba vadovu, kuriuo pasitinkite. Drauge ieškokite atsakymų. Tai gali užtrukti, bet ieškodami jūs abu augsite.

Mokykite kitus. Pakaitomis dalinkitės *savo* žiniomis. Aptarkite, ką vienas iš kito išmokote.

Garsiai klausykitės Raštų įrašų arba kitų PDŠ pasakojimų ar medžiagos.

4. TYRINĖKITE

Raštuose ir internete ieškokite pagalbinių studijavimo priemonių (žr. toliau pateiktą naudingą PDŠ mokomosios medžiagos sąrašą).

LDS.org tinklalapyje susiraskite filmukų ar dainų, susijusių su jūsų studijuojama tema.

Išstudijuokite kontekstą. Ištirkite studijuojamos temos ar Raštų ištraukos istoriją arba skyrius.

LEISKITE STUDIJAVIMO PRIEMONĖMS JUMS PADĖTI

Turime daug vertingos mokomosios medžiagos Raštuose ir internete, kuri padės jums studijuojant svarbias temas. Štai jums prieinamos mokomosios medžiagos sąrašas ir šaltinių nuorodos:

RAŠTUOSE

- Raštų rodyklė
- Biblijos chronologija (Senojo ir Naujojo Testamento įvykiai, surašyti chronologine tvarka pagal nuspėjamas datas)
- Evangelijų darna (pasakojimai apie Gelbėtoją iš evangelijų pagal Matą, Morkų, Luką ir Joną, surašyti pagal įvykius, vietas ir nuspėjamas datas)
- Biblijos Džozefo Smito Vertimas
- Žemėlapiai ir nuotraukos
- Santrumpų paaiškinimas

LDS.ORG TINKLALAPYJE

- Raštai ([raštai.lds.org](https://www.lds.org/raštai))
- Visuotinė konferencija (<https://www.lds.org/general-conference/conferences?lang=lit&cp=lit-lt>)
- Evangelijos temos ([topics.lds.org](https://www.lds.org/topics.lds.org))
- Žurnalai (<https://www.lds.org/liahona?lang=lit>)
- Bažnyčios istorija ([history.lds.org](https://www.lds.org/history.lds.org))
- Pagalbinės studijavimo priemonės (<https://www.lds.org/scriptures/study-helps?lang=lit>)
- Pamokos ir mokymo šaltiniai ([lds.org/go/41754a](https://www.lds.org/go/41754a))
- PDŠ mediateka ([lds.org/media-library](https://www.lds.org/media-library))
- Pagalba iškilus sunkumams ([lds.org/go/41754b](https://www.lds.org/go/41754b))

KITI ŠALTINIAI INTERNETE

- Šeimos istorija ([familysearch.org](https://www.familysearch.org))
- Mormon Channel ([mormonchannel.org](https://www.mormonchannel.org))
- Raštai, cituojami visuotinėje konferencijoje ([scriptures.byu.edu](https://www.scriptures.byu.edu))
- Mormon Newsroom ([mormonnewsroom.org](https://www.mormonnewsroom.org))
- Misionieriškas darbas ir dalijimasis Evangelija ([mormon.org](https://www.mormon.org))
- Džozefo Smito dokumentų projektas ([josephsmithpapers.org](https://www.josephsmithpapers.org))

5. DARYKITE

Suvaidinkite Raštų ar kituose šaltiniuose aprašytas istorijas. Kaip įsivaizdavimas, kad esate to žmogaus vietoje, padeda jums geriau suprasti, ką studijujete? Kokios galėtų būti panašios aplinkybės jūsų gyvenime?

Sukurkite Raštų eilučių grandinę, sujungiančią Raštuose rastus atsakymus. (Žr. toliau pateiktą pavyzdį.)

SUKURKITE RAŠTŲ STUDIJAVIMO GRANDINĘ

Kartais pravartu pasižymėti keletą Raštų ištraukų, siejamų tos pačios temos. Raštų rodyklėje galite rasti eilučių, susijusių su jūsų studijuojama tema. Tada naudodamiesi išnašomis ir kontekstu sujunkite eilutes su informacija ta pačia tema. Paraštėje parašykite kitos grandinėje esančios eilutės nuorodą ir taip toliau. Taip pat galite tyrinėti konferencijos kalbas konkrečia tema ir taip rasti daugiau informacijos jums rūpima tema (žr. temų sąrašą internete conference.lds.org). Pavyzdys: Raštų studijavimo grandinė vilties tema.

RAŠTŲ STUDIJAVIMO GRANDINĖ

Raštų eilutės apie viltį:

Pradžia: Moronio 7:40
⚡
Etero 12:4
⚡
Moronio 7:3
⚡
Doktrinos ir Sandorų 138:14
⚡
Moronio 7:41
⚡
Pabaiga: Almos 46:39 (prie šios eilutės Raštų paraštėje parašykite Moronio 7:40.)

Kalbos apie viltį:

- Vyskupas Dynas M. Deivisas, „Garbinimo palaiminimai“, 2016 m. spalio visuotinė konferencija.
- Vyresnysis Polas V. Džonsonas, „Ir nebebus mirties“, 2016 m. balandžio visuotinė konferencija.
- Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, „Jis uždės jus ant pečių ir parneš namo“, 2016 m. balandžio visuotinė konferencija.
- Vyresnysis L. Vitnis Kleitonas, „Pasirinkime tikėti“, 2015 m. balandžio visuotinė konferencija.
- Prezidentas Boidas K. Pakeris (1924–2015), „Mūsų vilties priežastis“, 2014 m. spalio visuotinė konferencija.
- Prezidentas Henris B. Airingas, „Neįkainojamas vilties palikimas“, 2014 m. balandžio visuotinė konferencija. ■

**Vyresnysis
Kventinas L. Kukas**
Iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo

KAIP ATRASTI TIKRAJĄ RAMYBĘ

Taika pasaulyje visada buvo ir bus visur esančių gerų žmonių teismus siekis. Siekdami šio tikslo niekada neturime pasiduoti. Tačiau prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918) mokė: „Ta ramybės ir meilės dvasia niekada neateis į pasaulį [...], kol žmonija nepriims Dievo tiesos ir Jo žinios, [...] ir pripažins jo galią ir įgaliojimą, kuris yra dieviškas.“

Mes nuoširdžiai viliamės ir meldžiamės dėl visuotinės ramybės, bet asmeniškai ir šeimose gauname tokią ramybę, kuri yra pažadėtasis **atlygis už teisumą**. Ši ramybė tai pažadėtoji Gelbėtojo misijos ir apmokančiosios aukos dovana.

Ramybė tai ne tik saugumas ar karo, smurto, konfliktų ir nesutarimų nebuvimas. Ramybė ateina iš **žinojimo, kad Gelbėtojas žino, kas mes esame, žino, kad mes tikime Juo, mylime Jį ir laikomės Jo įsakymų**, netgi ir ypač niokojančių gyvenimo išbandymų ir tragedijų sukuryje (žr. DS 121:7–8).

„Kur man taikos ieškot, kai

niekas kitas nepagydo manęs?“ („Kur man taikos ieškot?“, *Giesmės*, 63.)
Atsakymas yra Gelbėtojas, kuris yra ramybės šaltinis ir kūrėjas. Jis yra „Ramybės Kunigaikštis“ (Izaijo 9:6).

Svarbūs teisingo elgesio, už kurį apdovanojama išliekančia ramybe, pavyzdžiai yra **nusižeminimas priešais Dievą, nuolatinė malda, atgaila** už nuodėmes, žengimas į **krikšto vandenį su sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia** bei **tapimas tikru Jėzaus Kristaus mokinio**.

Bažnyčia yra prieglobstis, kuriame Kristaus pasekėjai įgyja ramybę. Kai kurie jaunuoliai pasaulyje sako, kad yra dvasingi, bet ne religingi. Dvasiniai jausmai tai geras pirmas žingsnis. Tačiau Bažnyčioje mes **randame draugus, esame mokomi ir maitinami geroju Dievo žodžiu**. Dar svarbiau, kad Bažnyčioje yra kunigystės įgaliojimas, teikiantis **šventas apeigas ir sandoras**, sujungiančias šeimas ir parengiančias kiekvieną iš mūsų sugrįžti pas Dievą

Tėvą ir Jėzų Kristų į celestialinę karalystę. Šios apeigos atneša ramybę, nes tai sandoros su Viešpačiu.

Šventyklos, tai vietos, kur vyksta daugelis šių šventų apeigų, jose taip pat randamas ramus prieglobstis nuo pasaulio. **Besilankantieji šventyklos** teritorijoje arba dalyvaujantieji šventyklos atvirų durų renginiuose taip pat jaučia šią ramybę.

Gelbėtojas yra tikrosios ramybės šaltinis. Dėl Gelbėtojo Apmokėjimo ir malonės, net ir gyvenimo išbandymuose, teisiems gyviesiems bus atlyginta ramybe asmeniniame gyvenime (žr. Jono 14:26–27; 16:33). ■

Pagal 2013 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos kalbą.

Užmirštos knygos, prisimintas liudijimas

Visi žvelgė į mane. Ar galėjau apginti Bažnyčią vien savo paprastu liudijimu?

Abigailė D. Ferer

Visus metus turėjau tikslą kelti savo dvasinio mokymosi lygį. Trokšdama Dievo žodžio, visur, net į mokyklą, nešiojau bažnytinės knygas, lankstinukus, vadovėlius ir Raštus. Bet ruošdamasi artėjančiam egzaminui ėmiau mažiau stengtis.

Vieną dieną mokytoja vedė diskusiją, kurioje paprašė visų, nepriklausančių katalikų bažnyčiai, atsistoti. Klasėje buvau vienintelė pastarųjų dienų šventoji. Atsistojo ir kiti šeši mokiniai.

Tada mūsų paklausė: „Kuriai bažnyčiai priklausote? Kas buvo jos steigėjas? Kaip jūsų bažnyčia buvo įsteigta?“

Man teko atsakinėti paskutinei. Jaudinausi suvokusi, kad nebuvau pasiėmusi bažnytinės literatūros, tačiau stengiausi prisiminti, ką studijavau. Į galvą atėjo viena Biblijos eilutė:

„Visa širdimi pasitikėk Viešpačiu ir nesiremki vien savo išvalga.“

Pripažink jį visur, kad ir ką darytum, ir jis ištiesins tavo kelius“ (Patarlių 3:5–6).

Drąsiai stovėjau priešais klasę ir išgaravo visos mano baimės. Pasakiau, kad esu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus bažnyčios narė.

Papasakojau apie Džozefą Smitą, Dievą mačiusį berniuką. Krūtinė degė ir skruostais riedėjo ašaros. Pasakiau, kad Bažnyčia buvo įsteigta 1830 m. balandžio 6 d., ir paliudijau, kad buvo pašauktas Dievo pranašas ir sugrąžinta kunigystė. Paliudijau, jog žinau, kad visa tai tiesa.

Atsipirko valandų valandos, praleistos studijuojant Evangeliją. Jos padėjo man apginti savo tikėjimą ir pasidalinti Evangelija. Didžiavausi, kai po kelių savaičių drauge su manimi į Bažnyčią atėjo keturi mano bendraklasiai.

Ta patirtis mane pamokė, koks svarbus yra liudijimas. Pradžioje mažiau, kodėl Viešpats neįkvėpė manęs tądien atsinešti savo knygų. Jos būtų padėjusios tobulai atsakyti į užduotus klausimus. Bet tada suvokiau, kad nereikia visko įsiminti apie Bažnyčią arba kliautis turima medžiaga, – mes turėtume studijuoti Evangeliją, pagal ją gyventi, ją dalintis ir pasikliauti Šventąja Dvasia. Taip, neturėjau su savimi pasiėmusi knygų, bet turėjau liudijimą. ■

Autorė gyvena Kagajane, Filipinuose.

J I E M A T Ė

J

*Šie žmonės iš tikrųjų matė prisikėlusį
Gelbėtoją, tačiau ir jūs savaip galite
būti Kristaus liudininkai.*

Ar pagalvojate, kas būtų, jei išvystumėte prisikėlusį Gelbėtoją? Jėzaus laikais šimtams žmonių to net nereikėjo įsivaizduoti – jiems tai nutiko. Raštuose rašoma bent apie tuziną atvejų Naujajame Testamente ir dar kelis atvejus Mormono Knygoje, kai žmonėms pasirodė prisikėlęs Viešpats. Šie žmonės regėjo vieną didžiausių stebuklų istorijoje: Jėzus Kristus įveikė mirtį ir dėl to kiekvienam iš mūsų tapo įmanoma vėl gyventi. Neįtikėtina, ar ne?

Taigi, ką konkrečiai reiškia būti Kristaus liudininku? Apžvelkime kelis Raštuose aprašomus nutikimus ir pamąstykite, kaip mes, net fiziškai Jo nematę, taip pat galime būti Kristaus liudininkai.

Marija Magdaliėtė

Marija Magdaliėtė buvo pirmoji liudininkė. Sekmadienį po nukryžavimo, kartu su keliomis kitomis moterimis, ji atėjo prie kapo patepti Viešpaties kūno. Išvydusi tuščią kapą ji pravirko. Kažkas prisiartinio prie jos iš nugaros ir paklausė: „Moterie, ko verki?“ Tik įsivaizduokite jos nuostabą pamačius iš mirties prisikėlusį Jėzų. (Žr. Jono 20:1–18.)

GAIRELÉ © ISTOCK/GETTY IMAGES

Du mokiniai kelyje į Emausą

Prie kelyje į Emausą ėjusių Kleopo ir dar vieno mokinio prisijungė nepažįstamasis. Jiedu nepažino savo naujojo pakeleivio. Kartu vakarieniaujant nepažįstamasis ėmė laužyti duoną. Tada atsivėrė jų akys ir jie suprato, kad visą tą kelią ėjo kartu su Gelbėtoju. „Argi mūsų širdys nebuvo užsi-degusios ...?“ – klausė jie vienas kito, apmąstydami jaustą patikinimą, kad Jis tikrai buvo su jais. (Žr. Luko 24:13–34.)

Dešimt apaštalų

Su Kristumi į Emausą keliavę du mokiniai sugrįžo į Jeruzalę ir viską papasakojo dešimčiai apaštalų. Besišnekučiuojant jiems pasirodė pats Gelbėtojas, sakydamas: „Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint.“ (Žr. Luko 24:36–41, 44–49.)

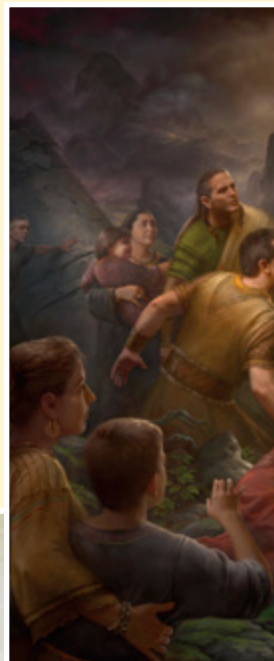
JIS PRISIĖMĖ, AUT. GREGAS K. OLSENAS, NEKOPIJUOTI
KELIAS Į EMAUSĄ, AUT. DŽONAS MAKNOTONAS
PASIZIŪRĖKITE Į MANO RANKAS IR KOJAS, AUT. HARIS ANDERSONAS

Apaštalas Tomas

Tarp dešimties apaštalų, kuriems pasirodė Gelbėtojas, nebuvo apaštalo Tomo, tad pastarasis netikėjo Kristaus prisikėlimu. Po savaitės Kristus vėl pasirodė apaštalams. Šį kartą Tomas ten irgi buvo, ir, kadangi išvydo Kristų, patikėjo Jo prisikėlimu. Gelbėtojas perspėjo Tomą, kuris patikėjo tik pamatęs: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ (Žr. Jono 20:24–29.)

TOMO PAVEIKSLAS, AUT. BRAJENAS KOLAS

Vienuolika apaštalų prie Tiberiados ežero

Vieną dieną po dar neseniai įvykusio prisikėlimo, keli apaštalai išplaukė žvejoti Tiberiados ežere, tačiau jiems ne itin sekėsi. Kitą rytą pasirodė Gelbėtojas ir patarė jiems tinklą mesti į dešinę valtį pusę. Taip padarius, į tinklą įkliuvo tiek daug žuvų, kad jie vos galėjo jį įtraukti į valtį! Kartu pavalgęs, Gelbėtojas ėmė mokyti tarnystės kitiems svarbos, sakydamas: „Ganyk mano aveles.“ Visą likusį savo gyvenimą apaštalai tai ir darė – mokė žmones apie Kristų, o kai kurie dėl šio tikslo paaukojo savo gyvybes. (Žr. Jono 21:1–22.)

PRISIKĖLĖS KRISTUS PRIE TIBERIADOS EŽERO, AUT. DEVIDAS LINDSIS

VIENAS GANYTOJAS, AUT. HOWARDAS LAUNAS

Nefitai Amerikos žemyne

Nukryžavimo metu žemę Amerikoje siaubė drebėjimai, gaisrai ir kitos stichinės nelaimės, o tris paras trukusi tamsa pažymėjo Gelbėtojo mirtį. Vėliau Kristus nusileido iš dangaus ir prie Dosniosios žemės šventyklos aplankė 2500 žmonių minią. Jis kvietė žmones paliesti žaizdas Jo rankose, kojose ir šone, pasakė pamokslą ir po vieną palaimino nefitų vaikus. Kitą dieną, susirinkus dar daugiau žmonių, Gelbėtojas vėl apsilankė ir juos mokė. Tenyškščiai mokiniai galiausiai įkūrė Kristaus Bažnyčią, o nefitai gavo tokį galingą liudijimą, kad jie ir lamanitai atsivertė į Viešpatį. (Žr. 3 Nefio 11–18; taip pat žr. 3 Nefio 8–10; 4 Nefio 1.)

Tuometiniai ir dabartiniai liudininkai

Kristus taip pat pasirodė daugybei kitų žmonių, iš jų kelioms moterims, atėjusioms prie kapo padėti Marijai Magdalietei patepti Kristaus kūno, daugiau nei 500 žmonių grupei, Jokūbui ir Pauliui. (Žr. Mato 28:9; ApD 9:4–19; 1 Korintiečiams 15:6–7; taip pat žr. 3 Nefio 19; 26:13.)

Galbūt mes neturime tokios pat galimybės matyti Gelbėtojo, kaip matė šie liudininkai, tačiau jūs vis tiek galite būti Kristaus liudininkai. Stengdamiesi sužinoti daugiau apie Gelbėtoją jūs galite asmeniškai Jo ieškoti, kaip tai darė prie kapo atėjusi Marija. Arba galite vadovautis tikėjimu Juo laikydamiesi įsakymų ir sekdami pranašų patarimais. Arba galite pagalvoti, kaip Gelbėtojas laimina jus, kaip tai darė tie du į Emausą ėję mokiniai. Šį Velykų laikotarpį pamąstykite apie tai, ką reiškia būti Kristaus liudininku. Šie žmonės buvo tiesioginiai liudininkai, regėję prisikėlusį Kristų, tačiau tai nėra vienintelis būdas, kuriuo savo gyvenime galėtumėte apie Jį liudyti. ■

MOKYKITĖS IŠ JO

„Kai jaučiate, kad Šventosios Dvasios liudijimas apie [Kristų] vis patvirtinamas ir patvirtinamas jūsų dvasiai per daugybę įvairių patyrimų bei skirtingose aplinkybėse, kai stengiatės diena po dienos laikyti Jo pavyzdžio šviesą iškeltą savo gyvenime ir kai liudijate

kitiems ir padedate jiems sužinoti apie Jį bei sekti Juo, esate Jėzaus Kristaus liudytojas.“

Vyresnysis Todas D. Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Becoming a Witness of Christ,” *Liahona*, Mar. 2008, 63.

MŪSŲ ERDVĖ

DIEVAS DUODA MUMS ĮRANKIŲ

Mano dėdė yra menininkas, butelių viduje konstruojantis medinius laivelius. Tam prireikia daug laiko, susikaupimo ir pastangų.

Vieną dieną pamačiau visus jo įrankius ir pastebėjau, kad kiekvienas jų naudojamas konkrečiai laivo detalei ar formai. Žiūrėdama, kaip jis dirba, ėmiau stebėtis, kaip tuos įrankius jis panaudoja konstruodamas tokius laivelius. Prisiminiau pasakojimą apie laivą statantį Nefį (žr. 1 Nefio 17–18). Jis jį statė pagal Viešpaties, o ne žmonių nurodymus. Dievas ir mums duoda įrankių Jo būdu konstruoti savo laivus. Raštai, tikėjimas ir Dievo meilė yra tie įrankiai, kuriuos savo gyvenime turiu naudoti tam, kad rūpestingai sukonstruočiau savo pačios laivą be įtrūkimų. Kasdien mokausi būti Viešpaties mokinė. ■

Marija Mercedes G., Monagasas, Venesuela

VIENTATVĖ

Danijoje buvo šaltas pavasaris. Buvau ką tik pradėjęs nuolatinę misiją, o mano liudijimas šlubavo. Nuo mano atsivertimo tepraėjo 19 mėnesių, buvau kupinas nepasitikėjimo savimi dėl svečios šalies, sunkios kalbos ir man sunkiai suvokiamo gatvių ir gatvelių labirinto. Kas anksčiau buvo dėkingumo kupinomis maldomis, dabar virto piktais kaltinimais: „Dieve, kodėl mane apleidai?“

Vieną rytą ėmiau Jo maldauti. Tačiau vietoj pikto iš širdies besiliejančių „kodėl“, ėmiau melsti liudijimo

apie Evangelijos tikrumą ir mano abejonių išsklaidymo.

Pasimeldęs atverčiau Raštus. Atsivertė Pakartoto Įstatymo 31:6: „Būkite stiprūs ir ryžtingi! Nebijokite jų ir neišsigąskite, nes pats Viešpats, tavo Dievas, eina su tavimi; jis nepaliks tavęs vieno ir nepasitrauks nuo tavęs.“

Širdis prisipildė dėkingumo, nes supratau atsakymą į savo maldą: Dievas niekada nebuvo manęs apleidęs. Jis tiesiog laukė nuoširdžios maldos, o ne kaltinimų dėl apleidimo.

Dievas niekada manęs neapleis, net kai viskas atrodo beviltiška. Jo skleidžiamą šviesą galime pajusti per maldą ir Jo Raštus. ■

Kleitonas E., Teksasas, JAV

JŪSŲ EILĖ

Liahona laukia jūsų gyvenimo pagal Evangeliją patirčių ir praragėjimų aprašymų. Savo pasakojimus siųskite adresu internete iahona.lds.org arba el. paštu iahona@ldschurch.org. Prašom nurodyti savo vardą bei pavardę, apylinkę ir kuolą ir pridėti tėvelių leidimą.

KRISTAUS JŪS KAREIVIAI

„Vietas celestialinėje karalystėje norintys rezervuoti vyrai
ir moterys supranta, kad turi kovoti kiekvieną dieną.“

(Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young [1997], 294.)

„Kaip sužinoti, ar Dievas klausosi mano maldų?“

Malda yra didis palaiminimas. Nors mums pažadėta, kad Dangiškasis Tėvas visuomet klausysis, tačiau dažnai tenka įdėti pastangų, kad atpažintume Jo atsakymus.¹

Galvok taip: Dievas tave girdi arba ne. Jei jis negirdi, tada, aišku, nėra prasmės melstis. Bet jei Jis girdi (o girdi tikrai!), tai turime išsiaiškinti, kaip *reikia* maldoje su Juo bendrauti, atpažinti atsakymus ir ištikimai gyventi toliau.

Jei jaučiame, kad Jis mūsų nesiklauso, galbūt turime imtis to, kas padėtų mums asmeniškai augti. Gali sau užduoti kelis klausimus: ar esu švarus? Ar mano motyvai yra derami? Ar esu pasiryžęs daryti tai, ko Jis prašo?² Jei į viską atsakai taip, tai būk tikras, kad „Viešpats, tavo Dievas ... atsakys tau į tavo maldas“ (DS 112:10). Atmink, kad atsakymai kartais ateina subtiliais ir netikėtais būdais.

Jei į kai kuriuos klausimus atsakei ne, dar ne per vėlu! Atlik būtinus savo gyvenimo pakeitimus taip, kad turėtumei Dvasią. Būk pasiryžęs veikti pagal gaunamus Dvasios raginimus.

Ir nepamiršk, kad atsakymus visi gauna skirtingai. Melskis, kad Šventoji Dvasia pamokyty, kaip *tau* atpažinti atsakymus. Galbūt iš pradžių juos atpažinti bus nelengva, tačiau tai tik dar vienas įgūdis: kartojimas – mokslų motina. Nesiliauk tikėjęs ir pasikliauk, kad Dangiškasis Tėvas *visada* tavęs klausosi.

IŠNAŠOS

1. Žr. Mato 7:7; Jokūbo 1:5–6; Almos 33:4–11; Doktrinos ir Sendorų 8:1–2.
2. Žr. Richard G. Scott, „Learning to Recognize Answers to Prayer,” *Ensign*, Nov. 1989, 32.

Klausykis Dvasios

Pabandyk įsiklausyti į Šventąją Dvasią. Kadangi Šventąją Dvasią žmonės girdi įvairiai, tai pajutęs raginimą galbūt turėtumei įsiklausyti į ramų tylų balsą. Žinau, kad Šventoji Dvasia pasakys viską, ką turi žinoti, – tereikia klausytis.

Eliza G., 13 m., Alberta, Kanada

Atsakymai Bažnyčioje

Kartą smarkiai abejojau, ar turėčiau eiti į pasimatymą su nenariu. Sekmadienį per sakramentą viena sesuo pasisakė apie tai, kas, atrodo, skirta man asmeniškai. Tą akimirką gavau patikinimą, jog Viešpats atsakė į mano maldą. Prieš tai buvau sutrikusi ir nežinojau ką daryti, tačiau tada mane paguodė Šventoji Dvasia, mano širdį pripildžiusi džiaugsmo ir drąsos. Dievas mums atsako per jausmus, mintis, Raštus ir netgi per pasisakymus bažnyčioje!

Karen V., 19 m., Minas Žeraisas, Brazilija

Nepamiršk, kas esi

Žinau, kad Dievas mus girdi, žinau, nes malda į mano širdį atneša ramybės, palengvėjimo ir

meilės jausmą. Matau, kaip kasdien Jis padeda man išvengti daugybės pavojų ir kaip Jis saugo mano šeimą. Jaučiuosi Jo mylima. Prieš išeidama į mokyklą visuomet sukalbu Merginų organizacijos temą; tai man padeda nepamiršti,

kad esu Dangiškojo Tėvo dukra ir kad Jis mane myli.

Nikolė M., 19 m., Lima, Peru

Pasikliauk Juo

Dangiškasis Tėvas visuomet klausosi mūsų maldų, tačiau kartais atrodo, jog Jis neatsako į mūsų maldas, nes Jis galbūt mums neatsako taip, kaip mes norime ir kada norime. Turime būti pasiryžę noriai pasiduoti Jo valiai ir tikėti, kad Jis žino, kas mums geriausia. Dangiškasis Tėvas mus myli ir visuomet stengsis padėti mums mokytis ir augti per Jo atsakymus į mūsų maldas.

Mozijas M., 17 m., Juta, JAV

Vaiko malda

Kad Dangiškasis Tėvas girdi mano maldas, žinau iš pradinukų dainelės „Vaiko malda“ (*Vaikišku*

dainelių knyga, 6): „Dangiškas Tėve, ar tikrai esi? Ar man į maldą atsakyt išties gali? Kai kas man sako: esi toli, bet kai meldžiuosi, regis, Tu arti.“ Prisiminusi šią dainelę žinau, kad Jis klausosi, nes jaučiu Dvasią ir Jo begalinę meilę man. Kai prisimenu, kad Jis mane myli, jaučiu paguodą ir žinau, kad Jis girdi mano maldas.

Eleinė B., 16 m., Šiaurės Karolina, JAV

Prašyk ir gausi

Raštai mus moko, kad Dievas visada girdi mūsų maldas ir kad į jas atsakys tuomet, kai kreipsimės į Jį su tikėjimu

ir tikru ketinimu. Širdimis pajusime patvirtinimą, kad Jis tikrai mus girdi, ir pajusime ramybę. Jei gyvensime pagal Tėvo valią, jausime, kad viskas bus gerai. Jei nesame tikri, ar Jis mus girdi, turime Raštuose ieškoti atsakymų ir tada klausti, ar tai, ką perskaitėme, yra tikra.

Konstancija L., 20 m., Bio Bijus, Čilė

Ištirk

Kai kartą svarsčiau, ar Dievas gali girdėti mano maldas, širdimi pajutau atsakymą. Girdėjau, kaip žmogus liudijo apie maldą, ir pajutau Šventąją Dvasią. Taip pat galiu patarti paklausti savo tėvų, vyskupo ir kitų jūsų apylinkės narių. Galite net maldoje paprašyti pagalbos dėl šio klausimo!

Jozuė S., 13 m., Oregonas, JAV

Nuoširdžiai melskis

Nuoširdžiai pasimeldus galima pasiklausti į širdį ateinančių jausmų ir

NEPASIDUOKITE

„Būkite paklusnūs, atminkite tuos laikus, kai jautėte Dvasią, ir prašykite tikėdami. Atsakymas jums ateis, ir jūs pajusite Gelbėtojo meilę bei ramybę. Jis gali ateiti ne taip greitai ar ne toks, kokio norite, bet atsakymai tikrai ateis. Nepasiduokite!“

Vyresnysis Džeimsas B. Martinas iš Septyniadešimties, „Atsigręžkite į Jį ir atsakymai ateis“, 2015 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

Vyresnysis Džeimsas B. Martinas iš Septyniadešimties, „Atsigręžkite į Jį ir atsakymai ateis“, 2015 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

ketinimų. Galbūt vienas iš jų bus atsakymas į tavo maldą. Jei melsimės nuoširdžiai ir su tikru ketinimu, mūsų Dangiškasis Tėvas atsakys sulig mūsų turimu tikėjimu Juo. Jis neatsakys tik tam, kad patenkintų mūsų smalsumą.

Žanas Klodas N., 18 m., Centrinio Kasajaus provincija, Kongo Demokratinė Respublika

BŪSIMO LEIDINIO KLAUSIMAS

„Kaip draugų paprašyti apie kitus nekalbėti negražiai ar nederamai?“

Atsakymą ir, jei pageidaujate, didelės raiškos nuotrauką iki 2017 m. gegužės 15 d. pateikite tinklalapyje liahona.lds.org (spustelėkite nuorodą „Submit and Article“) arba elektroniniu paštu liahona@ldschurch.org.

Prašom nurodyti tokią informaciją: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkės arba skyriaus, 4) kuolo arba apygardos pavadinimą ir 5) pridėti sutikimą spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką, jei esate jaunesni nei 18 metų, sutikimą paprašykite parašyti savo tėvų (tinka jų el. laiškas).

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Džiuli C. Donaldson

Paremta tikra istorija

„Stengsiuosi atgailauti, būti geresnis ir melstis“
(Children's Songbook, 98).

„**M**anai esi geresnis už visus, nes nesikeiki?“
– paklausė Nikolajus per pertrauką.

„Tai netiesa“, – atsakė Andrejus.

„Tai kodėl nepasakai bent vieno keiksmazodžio?“

Bent vieno? Jis tavęs juk neužmuš.

Juk visi kiti keikiasi.“

Andrejus gužtelėjo pečiais.

„Tiesiog nenoriu.“

Andrejus žinojo, jog keik-
tis yra negerai ir keiksmai
atstumia Šventąją Dvasią.
Andrejus norėjo, kad
Šventoji Dvasia būtų su
juo. Todėl jis nesikeikė.

Mokykloje Andrejus
buvo naujokas ir
Nikolajus kol kas
buvo vienintelis
iš šeštokų, pano-
rėjęs būti jo
draugu. Tačiau
Nikolajus
kasdien jam
nedavė ramy-
bės, nes jis
nesikeikė.
Ir kasdien
Andrejui darė-
si vis sunkiau
pasakyti ne. Be to,
Andrejus baiminosi,

Andrejus ir blogasis žodis

kad Nikolajus nebebus jo draugas,
o tada jis tikrai būtų vienišas.

„Nagi, pasakyk tik
vieną keiksmaz-
odį, – tarė
Nikolajus po
mokyklos. –
Tada atstosiu
nuo tavęs.“

Andrejui
galiausiai taip
atsibodo, kad
ėmė ir pasakė

vieną keiksmazodį –
bet *nelabai* riebių.

Nikolajus linktelėjo. „Gera, dabar tu mūsiškis.“

Kiti Nikolajaus draugai
po to irgi ėmė su juo bend-
rauti. Jie kartu pietaudavo
ir per pertrauką žaisda-
vo futbolą. Tačiau

bendravimas su Nikolajaus draugais buvo lyg ėjimas dribsmėliu. Kuo dažniau Andrejus su jais leisdavo laiką, tuo labiau savo kalba ir veiksmais jis panašėjo į juos. Jie visi keikėsi. Daug. Jie vienas kitą pašiepdavo ir įžeidinėdavo. Jie tyčiodavosi iš savo mokytojų. Jie dažnai susipykdavo ir būdavo nemalonūs. Pamažu Andrejus irgi ėmė vis dažniau pykti ir rasti priežasčių vis dažniau keiktis.

Vieną vakarą, kai namuose nebuvo nei mamos, nei tėčio, Andrejus su savo vyresne seserimi Katia susiginčijo dėl televizijos laidos. Andrejus net nepastebėjo, kaip iš jo burnos išsprūdo keiksmažodis.

Katia neteko amo. „Pasakysiu mamai.“

Andrejus nubėgo į savo kambarį ir užtrenkė duris. Kas visiems atsitiko? Kodėl jie visuomet jį siutina? Tėvams sugrįžus namo, Andrejus pravėrė duris ir išgirdo kalbančią Katią: „Mama, Andrejus mane keikė.“

„Ką?“ Mamos balse girdėjosi nuostaba. „Andrejus niekada nesikeiktų.“

Andrejus uždarė duris ir krito į savo lovą. Jis ėmė galvoti, kaip jis pasikeitė ėmęs keiktis. Šventosios Dvasios jis nejautė jau ilgą laiką.

Andrejus atsiklaupė prie lovos ir ėmė melstis. „Brangus Dangiškasis Tėve, atsiprašau už tai, kad buvau nemalonus ir piktas. Atsiprašau, kad ėmiau keiktis. Pasistengsiu būti geresnis.“

Besimeldžiančio Andrejaus širdį užliejo šiluma. Toks laimingas jis pasijuto pirmą kartą nuo to laiko, kai ėmė keiktis. Jis žinojo, kad Dievas jį myli, ir jautė Šventąją Dvasią. Jis pajuto atleidimą ir žinojo, kad gali pasikeisti ir būti geresnis.

Pasimeldęs jis mamai pasakė tiesą ir atsiprašė Katios. Dėl to Andrejus pasijuto dar geriau. Buvo gera atgailauti.

Kitą dieną mokykloje Andrejus nepietavo su Nikolajaus draugais. Jis atsisėdo prie visai jam nepažįstamų vaikų. Andrejus žinojo, kad nors ir negreitai, tačiau jis tikrai ras tokių draugų, kurie bus geri, laimingi ir nesikeiks. Bus tokie, kaip ir jis. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

PKT IŠŠŪKIS

„Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardus vartosiu pagarbiai. Nesikeiksiu ir šurkščiai nekalbėsiu“ (Mano Evangelijos standartai).

☐ Vienoje lapo pusėje parašykite arba nupieškite, kaip jus nuteikia gražūs žodžiai. Kitoje lapo pusėje parašykite arba nupieškite, kaip jus nuteikia blogi žodžiai.

☐ Perskaitykite Kunigų 19:12. Kodėl svarbu Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardus vartoti pagarbiai?

☐ Vieno iš tėvelių ar vadovų paklauskite, kodėl turėtume gražiai kalbėti ir kaip tai juos palaimino.

☐ Įsipareigoju...

Vyresnysis
Deividas A.
Bednaris

Iš Dvylikos
Apaštalių Kvorumo

Kaip galiu padėti savo šeimai būti stipriai?

Pasakydamas savo šeimos nariams, kad juos
myliu, ir parodydamas tai savo elgesiu.

Laikydamasis savo liudijimo apie tai, ką žinau
esant tiesa dėl Šventosios Dvasios liudijimo.
Paliudydamas tiems, kuriuos labiausiai myliu.

Noriai prisidėdamas šeimai kartu meldžiantis
ir studijuojant Raštus. Aktyviai dalyvaudamas
šeimos namų vakare ir padarydamas jį įdomų.

Ištikimai mokydamasis, gyvendamas ir mylėdamas
sugrąžintąją Jėzaus Kristaus evangeliją.

Džoi D. Džouns

Pradinukų
organizacijos
visuotinė prezidentė

ŠVENTYKLAI ruoškimės kiekvieną dieną

Kai man buvo devyneri, turėjau nuostabią pradinukų mokytoją vardu sesuo Koler. Buvau labai drovi, o ji buvo tokia švelni, kad man labai patikdavo būti su ja. Kartą ji mums išdalino po popieriaus lapą. Turėjome parašyti, kuo norėjome būti užaugę. Aš parašiau: „Mokytis universitete ir susituokti šventykloje.“ Tą lapą lipnia juostele prisiklijavau ant savo spintos. Naktimis gatvių šviesa prasiskverbė pro mano langą. Žiūrėdavau į lapą. Jis man primindavo apie norą vykti į šventyklą.

Tuomet pasaulyje tebuvo vos 12 šventyklų. Norėjau jas visas aplankyti.

Kaskart tėvams planuojant atostogas visa šeima vykdavome į šventyklą. Kadangi gyvenome Oregone, JAV, tai artimiausia šventykla buvo Kardstone, Albertos valst., Kanadoje, už 965 kilometrų. Mūsų automobilyje nebuvo oro kondicionieriaus. Su savo sese ir broliu sėdėdavome galinėje sėdynėje. Pro langą iškišdavome drėgną skudurėlį. Tada, kad atsivėsintume, užsidėdavome jį sau ant kaklo.

Labai apsidžiaugdavome pagaliau išvydę šventyklą. Nelabai žinojau, kas ten vyko, tačiau tėveliai iš jos visuomet išeidavo laimingi. Žinojau, kad šventykla yra labai svarbi. Žinojau, kad tai Viešpaties namai. (Nuotraukoje aš vilkiu baltą palaidinę.)

Kai man sukako 12 metų, šventyklos krikštus atlikau keliose šventyklose. O kai sutikau savo būsimą vyrą, sužinojau, kad ir jam labai patiko šventykla! Susituokėme Jutos Mančio šventykloje.

Į šventyklą galite ruoštis kasdien. Vykite į šventyklą, kai tik galite. Palieskite jos sienas. Kai mano anūkiui Džeretui buvo 11 metų, kartu su tėčiu kiekvieną sekmadienį jis darė šeimos istorijos darbą. Jis surado daugybę savo protėvių vardų. Dabar, kai jam 12, jis gali šventykloje krikštytis už tuos protėvius!

Būdami šventykloje galite vaikščioti ten, kur vaikšto Jėzus. Tai yra Jo namai. Viliuosi, kad kiekvieną dieną Dangiškąjį Tėvą melsite pagalbos pasiruošti įžengti į šventyklą ir pajusti Jo meilę. ■

Star švyti

Džeinė Makbraid

Paremta tikra istorija

„Gera būti čia drauge pas pradinukus“ (Children's Songbook, 254).

Star taisėsi drabužius. Jai buvo keista, kad einant į bažnyčią reikia dėvėti suknelę. Jos buvusioje bažnyčioje sekmadieniais merginos mūvėjo kelnes arba šortus. Tačiau naujojoje bažnyčioje taip nesieliama. Drauge su mama jos ką tik pasikrikštijo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje.

Žvelgdama į veidrodį Star atsiduso. Ji džiaugėsi, kad gali pirmą kartą eiti į bažnyčią kaip oficiali jos narė, tačiau ir nerimavo. Anksčiau ji bažnyčioje visą laiką praleisdavo su mama, o ši kartą jai reikės eiti pas pradinukus.

Star spoksavo į savo atvaizdą veidrodyje. O kas bus, jei ji nepritaps? Kas bus, jei ji nepatiks kitiems vaikams?

„Star, ar pasiruošusi?“ – paklausė mama.

Star nusileido laiptais. „Ar gerai atrodau?“ – paklausė ji.

Mama nusišypsojo. „Gražiai atrodai.“

Star pasimaivė. „Tu įpareigota taip sakyti. Esi mano mama.“

„Tu teisi. *Privalau* taip sakyti, nes tai tiesa.“

Star veide šmestelėjo šypsenėlė. Mama visuo met sugėbėdavo padėti

jai pasijusti geriau. Tačiau ji vis dar jautė jaudulį. O ką, jei nė vienas vaikas nenorės su ja pasišnekučiuoti? Ji turėjo draugų mokykloje, tačiau jie nebuvo jos naujos bažnyčios nariai. Ji norėjo, kad nors vienas jos draugas eitų į bažnyčią drauge su ja.

„Prisiminiau, kad turiu kai ką padaryti“, – pasakė mamai.

Ji nubėgo į viršų ir atsiklaupė prie lovos. „Brangus Dangiškasis Tėve, prašau padėk man susidraugauti su vaikais. Tikiu, kad tai, ko mokė misionieriai, yra tiesa, tačiau man baugu.“

Star liko klūpoti ir klausėsi. Po akimirkos ją užliejo

malonus, ramus jausmas ir jai jau nebuvo baugu.

Bažnyčioje Star su mama atsisėdo prie šeimos su trimis mergaitėmis. Prieš susirinkimo pradžią jų gimdytojai prisistatė ir ėmė kalbėtis su mama. Star padėjo mergaitėms spalvinti Jėzaus paveikslą.

Prie jų priėjo vyskupas Endrius. „Sese Kanningem! Star! Gera jus šiandien matyti.“ Jis joms abiem šiltai nusišypsojo ir paspaudė ranką. Star jau buvo pamiršusi, kokie čia, bažnyčioje, visi malonūs. Gal vis dėlto jai pavyks su kuo nors susidraugauti.

Po sakramento susirinkimo Star nuėjo į Pradinukų organizaciją. Ji su nerimu nužvelgė kitus vaikus ir atsisėdo. Jie kalbėjosi tarpusavyje ir atrodė, kad jos nemato. Star širdelė nuliūdo. Rodos, kad ji neras draugų.

Tą akimirką į klasę įėjo Star amžiaus mergaitė. „Atrodo, kad ir ji nerimauja, – pagalvojo Star. – Galiu su ja pasikalbėti.“

Star giliai įkvėpė ir nuėjo prie mergaitės. „Labas, mano vardas Star. Esu naujokė. Ar norėtum sėdėti su manim?“ Star giliai įkvėpė. Ar mergaitė norės būti jos draugė?

Mergaitės veide nušvito šypsena. „Aš Sara. Ir aš čia naujokė. Mano šeima ką tik atsikraustė iš Ontario.“

„O mudvi su mama pasikrikštijome prieš dvi savaites, – tarė Star. – Nežinau, ką turėčiau daryti.“

Sara dar plačiau nusišypsojo. „Mes kartu išsiaiškinsim.“

Star su Sara atsisėdo drauge su kitais. Star kartais pažvelgdavo į Sarą ir nusišypsodavo, nusišypsodavo ir Sara. Star buvo rami ir laiminga. Ji žinojo, kad

Dangiškasis Tėvas atsakė į jos maldą ir padėjo jai rasti draugę.

Mokytoja paprašė, kad Star ir Sara prisistatytų.

Star atsistojo. „Mano vardas Star Kanningem. Mes su mama pasikrikštijome prieš dvi savaites.“ Ji stabtelėjo ir, jai bežvelgiant į savo naują draugę, jos veide nušvito didžiulė šypsena. „O čia mano draugė Sara.“ ■

Autorė gyvena Kolorado valstijoje, JAV.

APMĄSTYKITE TAI

Kaip galite sutikti pirmą kartą atėjusius į bažnyčią?

Būkite šviesa!

Elžbieta Pinborou

Mylėti
Atleisti
Padrąsinti

Neapkalbėti
Palaikyti
Kviesti

Klausytis

Susidraugauti

„Pakelkite savo šviesą, kad ji šviestų pasauliui. Štai aš esu ta šviesa, kurią jūs turite pakelti“ (3 Nefio 18:24).

Būdami tikri draugai galime būti šviesa kitiems. Perskaitykite toliau pateiktas idėjas ir papildykite jas savosiomis. Kaskart įrašydami vardą žmogaus, kuriam norite parodyti savo meilę, nuspalvinkite saulės dalį.

1. **Mylėti kitus:** jūs galite labai pakeisti jų gyvenimą! Kristus juos myli, tad parodykite jiems tą meilę.

Ką: _____

2. **Atleisti:** jei kas jus įskaudina, pasistenkite pažvelgti jų akimis. Atleisdami galite suminkštinti jų širdį.

Kam: _____

3. **Padrąsinti:** pagirkite draugus už jų stiprias savybes. Įžvelkite juose tai, kas geriausia, net jei jiems dar reikia tobulėti. Be to, jiems padėsite patys pasitempdami!

Ką: _____

4. **Klausytis Šventosios Dvasios:** tavo žodžiai gali ištaisyti blogą padėtį. Šventoji Dvasia tau gali padėti žinoti, ką sakyti ir kaip parodyti gerumą.

Kam: _____

5. **Niekada neapkalbėti:** nemalonūs žodžiai gali skaudinti. Pasitikėkite kitais ir ignoruokite blogas mintis.

Ko: _____

6. **Palaikyti draugus:** vien apsilankymas draugo varžybose ar mokyklos vaidinime gali padėti jiems jausti tavo meilę.

Ką: _____

7. **Kviesti kitus sužinoti apie Evangeliją:** net jei jie nepriima to, ką sakote, vis tiek parodote, kad jie jums rūpi.

Ką: _____

8. **Susidraugauti su kuo įvairesniais žmonėmis:** kiti turi tiek daug gerumo, kuriuo gali pasidalinti. Kristus be išlygų padėjo ir mylėjo visus žmones.

Su kuo: _____

Evangelijos skleidimas

Remkitės tuo pasakodami apie Bažnyčios istoriją!

Samuelis Smitas

Hairumas Smitas

Parlis P. Pratas

Po Bažnyčios įkūrimo Dangiškasis Tėvas norėjo, kad visi sužinotų apie Evangeliją. Pirmasis misionierius buvo Džozefo Smito brolis Samuelis. Hairumas, vyresnysis Džozefo brolis, taip pat mokė žmones apie Evangeliją. Kartą Parlis P. Pratas prasitarė Hairumui visą dieną skaitęs Mormono Knygą. Hairumas mokė Parlį apie Bažnyčios istoriją ir tada jį pakrikštijo. Parlis tarnavo misijoje! Jis buvo Bažnyčios vadovas.

Apie Bažnyčios istorijos veikėjus daugiau sužinokite tinklalapyje iahona.lds.org.

Prisiminti Jėzų

Lindsė Taner

Paremta tikra istorija

Mija džiaugėsi. Tai buvo jos pirmas kartas bažnyčioje! Misionieriai jos šeimai papasakojo apie šią bažnyčią. Jos šeima nusprendė ateiti.

Mija žvalgėsi. Ant stalo ji pamatė baltą staltiesę. Po ja kažkas buvo.

„Kas yra po staltiese?“ – Mija paklausė misionierės.

Sesuo Henson nusišypsojo. „Tai sakramentas.“

Sakramentas. Sunkus žodis. Mija

buvo girdėjusi, kaip misionieriai mamytei ir tėtukui apie jį pasakojo. Tačiau ji nebuvo tikra, kad supranta, kas tai yra.

Visi sugiedojo giesmę. Du vyrai atidengė baltą staltiesę. Po ja buvo padėklai su duona! Mija stebėjo, kaip jie į gabalėlius laužo duoną.

Po giesmės vienas iš vyrų sukalbėjo maldą. Kiti vyrai visiems išdalino duoną.

„Ši duona mums padeda atminti

Jėzaus kūną“, – sušnibždėjo sesuo Garsija.

Mija paėmė gabalėlį duonos. Ji įsivaizdavo priešais ją stovintį Jėzų.

Po to buvo dar viena malda. Vyrai išnešiojo mažyčius indelius su vandeniu.

„Šis vanduo mums padeda atminti Jėzaus kraują, – sušnibždėjo sesuo Garsija. – Jis mirė už mus, nes mus mylėjo.“

Mija paėmė indelį vandens. Ji

galvojo apie didelę Jėzaus meilę jai. Jai atrodė, jog Jis ją smarkiai apkabina.

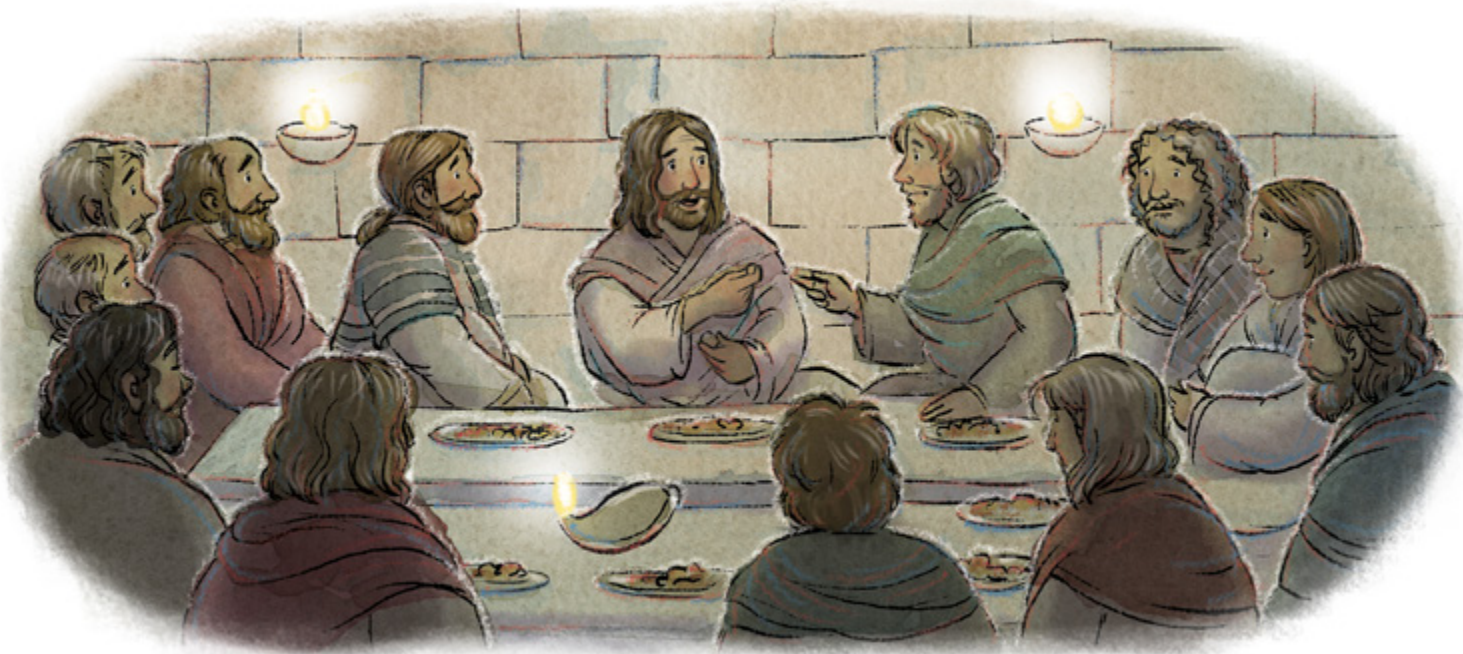
Vėliau sesuo Henson davė Mijai paveikslėlį su Jėzumi. „Duoną valgome ir vandenį geriame, kad atmintume Jėzų ir pasižadėtume Juo sekti.“ Ji nusišypsojo. „Ką manai apie sakramentą?“

Mija pažvelgė į paveikslėlį su Jėzumi. Ji prisiminė jaustą šilumą. Nusišypsojo. „Buvo nuostabu! Myliu Jėzų.“ ■

Autorė gyvena Kalifornijoje, JAV.

Jėzus mums parūpino sakramentą

Kim Veb Ryd

Jėzus žinojo, jog Jo gyvenimas žemėje artėjo prie pabaigos. Jis sukviėtė savo apaštalus į Paskutinę vakarienę. Jis davė jiems sakramentą ir paprašė jų visuomet Jį atminti.

Jėzus nuėjo melstis į sodą. Jis kentėjo už kiekvieno žmogaus nuodėmes ir negerus dalykus. Po to Jis numirė ant kryžiaus ir buvo palaidotas kape.

Sekmadienio rytą po Jėzaus mirties prie kapo atėjo kelios moterys. Akmuo nuo įėjimo į kapą buvo nuridentas, o kapas buvo tuščias! Kur dingio Jėzus?

Jis vėl buvo gyvas! Marija Magdalietė pamatė Jėzų. Jis aplankė savo apaštalus, kad paruoštų juos mokytį Evangelijos Jam grįžus atgal į dangų.

Priimdama sakramentą prisimenu Jėzų. Prisimenu, kad Jis gyveno, mirė ir prisikėlė dėl manęs, kad vėl galėčiau gyventi! ■

Velykų lelijos

Gražios baltos Velykų lelijos gali mums priminti Jėzaus prisikėlimo dieną.

Šiame paveikslėlyje paslėptos penkios baltos lelijos. Kaskart radę leliją pasakykite vieną dalyką, kurį sužinojote apie Jėzų.

**Vyresnysis
Briusas R. Makonkis
(1915–1985)**

Iš Dvylikos Apaštalo
Kvorumo

DIEVO GALIA

*Tikėjimas – tai galia, o galia –
tai kunigystė.*

Dievas yra Dievas todėl, kad Jis įkūnija visą tikėjimą, visą galią ir visą kunigystę. Gyvenimas, kurį Jis gyvena, vadinamas amžinuoju gyvenimu.

Kiek panašūs mes tapsime į Jį, priklausys nuo to, kiek įgysime Jo tikėjimo ir galios ir kiek panaudosime Jo kunigystę. O kai tapsime visiškai panašūs į Jį tikrąją šių žodžių prasme, mes irgi turėsime amžinąjį gyvenimą.

Tikėjimas ir kunigystė yra neatsiejamai dalykai. Tikėjimas – tai galia, o galia – tai kunigystė. Įgiję tikėjimą, gauname kunigystę. O tada, per kunigystę, tikėjimu augame tol, kol, įgiję visą galią, tampame panašūs į mūsų Viešpatį.

Mūsų laikas šiame mirtingame gyvenime – tai bandomasis laikas. Gyvendami čia turime privilegiją tobulinti savo tikėjimą ir didinti kunigystės galią. ...

Henocho laikais šventoji kunigystė prie žmonių išstobulinimo prisidėjo labiau nei kuriuo kitu metu. Tuomet žinoma kaip Henocho tvarka (žr. DS 76:57), ji buvo galia, kuria buvo perkeltas jis ir jo žmonės. O perkelti

jie buvo todėl, kad tikėjo ir naudojo kunigystės galią.

Būtent su Henochu Viešpats sudarė amžinąją sandorą, kad visi, priėmusieji tą kunigystę, tikėjimu įgis galią valdyti ir kontroliuoti viską žemėje, būti nugalimi tautų kariuomenių ir šlovingi bei išaukštinti stoti priešais Viešpatį.

Melchizedekas turėjo panašų tikėjimą: „Ir jo žmonės vykdė teisumą ir pelnė dangų, ir siekė Henocho miesto“ (DžSV, Pradžios 14:34). ...

Kokia gi yra kunigystės doktrina? Ir kaip turėtume gyventi kaip Viešpaties tarnai?

Ši doktrina sako, kad Dievas, mūsų Tėvas, yra pašlovinta, išstobulinta ir išaukštinta esybė, turinti visą jėgą,

galią ir valdžią, viską žinanti ir visomis savo savybėmis esanti begalinė, gyvenanti kaip šeimos vienetas.

Ji sako, kad mūsų Amžinasis Tėvas savo aukštu šlovės, tobulumo ir galios statusu mėgaujasi todėl, kad Jo tikėjimas yra tobulas ir kad Jo kunigystė yra neribota.

Ji sako, kad pačia savo esme kunigystė yra Dievo galia, ir jei norime tapti panašūs į Jį, mes irgi turime gauti Jo kunigystę arba galią ir ją naudoti taip, kaip naudoja Jis. ...

Ji sako, kad tikėjimu turime galią valdyti ir kontroliuoti viską, kas yra laikina ir dvasiška; daryti stebuklus ir tobulinti gyvenimą; stovėti Dievo akivaizdoje ir būti kaip Jis, nes įgijome Jo tikėjimą, Jo tobuląsias savybes ir Jo galią, arba, kitaip tariant, įgijome Jo kunigystės pilnatvę.

Tad tai yra kunigystės doktrina, už kurią nėra ir negali būti nieko didingesnio. Tai galia, kurią galime įgyti per tikėjimą ir teisumą ...

Kunigystėje slypi galia – galia, kurią siekiame gauti ir panaudoti, galia, kurios meldžiame, kad per amžius būtų tiek su mumis, tiek su mūsų ainija. ■

Iš visuotinės kunigijos sesijos kalbos „Kristaus doktrina“, Ensign, 1982 m. gegužė, p. 32–34; rašyba keista.

**IR KITŲ AVIŲ DAR TURIU
AUT. ELSPETAS JANGAS**

Prisikėlęs Viešpats aplankė „kitas avis“ (3 Nefio 15:21), esančias Amerikos žemynuose ir kitur. Nefitai „lietė vinių žymes jo rankose ir kojose; ir jie tai darė, priedami po vieną, kol visi priėjo ir savo akimis pamatė, ir savo rankomis palietė, ir tikrai sužinojo ir paliudijo, kad tai tikrai jis, apie kurį pranašai rašė, jog ateisias“ (3 Nefio 11:15).

Taip pat šiame numeryje

JAUNIEMS SUAUGUSIESIEMS

Kaip suprasti savo patriarchalinį palaiminimą

Patriarchaliniuose palaiminimuose nepasakoma viskas, kas nutiks mūsų gyvenime, tačiau jie yra lyg asmeniniai žemėlapiai, galintys mus nuvesti į didžią laimę, kurią kiekvienam iš mūsų yra paruošęs Dangiškasis Tėvas.

p.44

JAUNIMUI

p.58

JIE MATĖ JĮ

Jie regėjo prisikėlusį Kristų. Kaip mes šiais laikais galime būti liudininkai.

VAIKAMS

Jėzus mums parūpino sakramentą

Kiekvieną savaitę priimame sakramentą. Bet ar jūsų vaikai žino kodėl?

p.76

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA